

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

Березень

3

March

1966

Т. Шевченко:

Дві дівчини, офорт

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXIII БЕРЕЗЕНЬ Ч. 3

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурчинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська,
Марта Гарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

Зміст:

Рушійні сили
Великоднє вітання
О. Драган: Пізнай корінь свого походження
О: Оса: Сумний Великдень
І. Рожанковська: За поглиблення праці США
М. Мельник: Зустрічі
О. Дучимінська: Зустріч із піаністкою
Є. Остап'юк: Школа українознавства
В. Ценко: У десяти роковини
Ген. Федерація Жіночих Клюбів
Д-р Е. Бурчинський: Цукриця
Є. Котис: На святочному столі
Л. Гадай: Дайте киці сала
Л. Полтава: Хатній звіринець
О. Литвин: Про мудру жабку
І. Кульська: Випав сніг
П. Воронько: Доня хоче спати
О. Цегельська: Юрчик-плаксіє
Г. Лашенко: Зінаїда Мірна
Т. Shevchuk: He Has Risen
Historical Costumes
37 Branch President
SUA Chapter 37

На обгортці:

Офорт Т. Шевченка „Дві дівчини“,
виконаний у 1858 році. — Із видання
„Тарас Шевченко, мистецька спадщина“,
том 4-тий, Київ, 1963 р.

OUR LIFE

VOL. XXXIII. MARCH No. 3

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscription
in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
2 pound sterling per year. Subscription
in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
с/о No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page:

T. Shevchenko: Two girls, etchnng.

На терені США

5. березня — Показ истор. строїв 64 Відділу — Окр. Рада США у Філадельфії
6. березня — Окр. З'їзд — Окр. Рада США в Нью Йорку
12. березня — Окр. З'їзд — Окр. Рада США в Клівленді
13. березня — Окр. З'їзд — Окр. Рада США в Ньюарку
19. березня — Показ истор. строїв — 64 Відділ США у Нью Йорку
27. березня — Літ. Вечір — Окр. Рада США в Нью Йорку
27. березня — Свято Жінки-Героїні — Окр. Рада США у Філадельфії

КРИЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

НА ОКРАЇНАХ — Frontier Hellcat. — Пригодницький фільм, зладжений на підставі повісті Карла Мая. Олт Шетергенда грає Сюарт Гренджер.

ОТЕЛЛО — Othello. — Фільм, накручений з вистави Національного Театру в Англії. В головній ролі сер Лоренс Олівіє.

ДОБРОЇ ПОРОДИ — The Rare Breed. — Цей пригодницький фільм має багато комічних моментів. У ньому грають видатні артисти: Морін О'Гара, Джиммі Стюарт, Браен Кейт.

ПОВОРОТ П. МОТО — The Return of Mr. Moto. — Шпигунський фільм, опертий на користуванні нафтою Середнього Сходу.

ПАСТУШКА — The Shepherd Girl. Китайська історія однієї закоханої пари, що знала себе тільки зі співу.

ЗВУК І ПІСНЯ — Sounds of Music. — Великий музичний фільм, знятий в Австрії з Джулією Ендрус у головній ролі.

ЦЕЙ КЛЯТИЙ КІТ — The Damn Cat. — Погоня за котом, що мав би напровадити поліцію на слід злочинців.

ПОГАННИЙ ЯМНИК — The Ugly Dachshund. — Фільм Дізнея про собачку, що хотіла стати ямником.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У звіті 1 Відділу США у Нью Йорку (ч. 1, 1966) пропущено згадку про те, що на Вечорі гумору і сатири п-ні Рудик влаштувала фантову льотерію. За недогляд перепрошуємо.

ТЕЧЕ ДУНАЙ ГЛИБОКО

Тече Дунай глибоко,
Над ним терем високо,
В тім ми теремі світлойко,
В тім ми світлойку дівойка
Шила шитейко дороге,
Свому милейкому кошулейку.
Прийшов до неї батейко її:
— Моя дівойко, кому шитейко?
— Ой, тому, тому, що вам до того!

Тече Дунай глибоко,
Над ним терем високо,
В тім ми теремі світлойко,
В тім ми світлойку дівойка
Шила шитейко дороге,
Свому милейкому кошулейку.
Прийшла до неї матінка її:
— Моя дівойко, кому шитейко?
— Ой, тому, тому, що вам до того!

Тече Дунай глибоко,
Над ним терем високо,
В тім ми теремі світлойко,
В тім ми світлойку дівойка
Шила шитейко дороге,
Свому милейкому кошулейку.
Прийшов до неї милейкий її:
— Моя дівойко, кому шитейко?
— Ой, тому, тому, тобі самому.

Бувай здорова, гречная панно,
Гречная панно, красная Ганунейко,
Не сама з собою, з вітцем, з матінкою.
Тобі Ганунейко, риндзівка,
А нам писаночок кобівка,
Тобі Ганунейко, виградзання,
А нам писаночок ціле дзбаня;
Тобі Ганунейко, красная піснь,
А нам писаночок сорок шість.

Риндзівка, записана в с. Наконечному,
Яворівського повіту в Галичині.

Рушійні сили

Щоденні вісті в радіо і телевізії приносять новинки про події довкруги нас. Великими буквами видніють вони на шпальтах газет. Расові межиусобиці на Півдні! Нова перемога у В'єтнамі! Пікетування Білого Дому! Все це вдаряє в нашу свідомість і сповзає по ній. Наче це нас не торкається.

Але ж живемо в цій країні і зв'язали себе з її долею! Наші діти вдихають разом із повітрям її настанову до життя, наш прожиток залежить від її правильної чи неправильної господарки, а наші хлопці наставляють свої груди за неї у В'єтнамі. Отже ми повинні зрозуміти й засвоїти собі її проблеми.

Це правда, що воно нелегко дається. Адже багато з нас виростало в інших державних системах Європи. І тому багато дечого нам незрозуміле. Нам трудно збагнути ментальність країни, в якій виборець має повну свободу голосувати, на кого хоче та ще й із тим не дуже спішиться. А надто скомпліковану ситуацію негрів чи відмінну систему освіти ми й не стараємось пізнати. Аж поки когось із нас це особисто не зачепить.

А воно посередно всіх нас зачіпає. Від подій в Америці залежить розвиток справ у цілому світі, а тому і в Україні. Чи пам'ятаєте, яким струсом для цілого світу було вбивство президента Кеннеді? І як зреагував світ на вибір президента Джансона? Взаємовплив фактів існує. Всі ці події допомагають формувати обличчя світу. А в тому є малесенька частка нашої участі, нашої дії. А принайменше нашої свідомості про неї.

Тому слушною була заввага на одному з Окружних З'їздів США, що ми повинні впровадити в Відділах постійну інформацію про зовнішньо-політичну ситуацію. Наша членка повинна бути свідомо рушійних сил, що діють у світі.

От хоч би — боротьба у В'єтнамі. Це воєнна дія великої ваги, що може мати вплив на майбутнє цілого континенту, а то й цілого світу. Бо це війна не тільки за клаптик побережжя чи цілість в'єтнамського народу. А боротьба двох систем, двох світоглядів.

Що можемо тут допомогти, питаєте. Підтримати вояків-українців нашим Великоднім привітом. Це буде нашим признанням для їх героїської боротьби, для їх трудного шляху. Надішлімо їм Великодню листівку чи писанку на доказ того, що пам'ятаємо про них, що цінімо цю їх велику жертву на перехресті світових доріг.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

кличе

Христос Воскрес!

Управам Окружних Рад і Відділів нашої організації, а Управі Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) і складовим організаціям СФУЖО в усіх країнах нашого поселення шле сердечне, щире привітання.

Вітає з Великоднем усе наше громадянство.

Редакція й Адміністрація „Нашого Життя“ передає Великодній привіт своїм співробітницям, передплатницям і прихильницям.

Великоднє вітання

Звичай вітання, величання, відвідин у західному світі отриманий із Різдвяними святами. Тоді то пливе ріка Різдвяних листівок і гори подарунків, плекають родинні взаємини і почування.

А з нашої обрядовості це вітання припадає й на Великодній час. Хоч воно попереджене Страстним Тижнем — це Свято Воскресіння Христового розряджується гомоном дзвонів, вірою в перемогу правди. Тому теж криє в собі елемент вітання й величання. Найбільше проявляє це молодь своїми веснянками й гаївками. Грами й хоровами на церковному подвір'ї проявляється радість з Воскресіння, привітання пробудженої природи.

У давнину в різних частинах України це мало й інші привітальні форми. Відбувалось воно передусім при помочі відвідин і привітальних бажань чи співу, подібно, як це діється в нас у Різдвяному часі. В Зах. Україні це звалось волочінням. Починалося в Великодній понеділок і тягнулось ці два дні свят. Це були відвідини рідні і сусідів з свяченим, з привітаннями й поздоровленнями. Відвідувачі приносили з собою спеціальний „волочільний“ колач і писанки, що ним обдаровували рідню.

Найбільше це практикується в дітей. На другий день Великодня кожна дитина до 12 років повинна відвідати бабу й діда чи своїх дядьків і дядин. А вже обов'язково хрещеного батька і матір. Є навіть встановлене привітання, з яким вона входить у хату. „Христос Воскрес, будьте здорові зі святом!“ А домашні відповідають: „Спасибі, так же й вас поздоровляємо, хай великий (чи велика) ростеш!“

Великодній понеділок — як відомо включає обряд „обливання“. Оснований на весняному очищенні води, він має свою символіку. З нього залишилось тільки жартиве обливання дівчат хлопцями. Але мало відомо, що в Великодній понеділок дівчина повинна

подарувати хлопцеві писанку. Цей подарунок є часто знаком симпатії або й глибшого почування, а нерозумно викликає замішання, коли дівчина подарує писанки кільком...

Третім волочільним обрядом — це співання привітальних пісень, як це діється в Різдвяному часі з колядою. У давнину співала їх сільська молодь (хлопці) господарям та закінчувала „віншуванням“. У новішому часі це вітання перевелось, а збереглись ще тільки „риндзівки“. Це є вітальні пісні, що їх співають хлопці дівчатам або недавно одруженим молодцям. Приходять гурмою під вікно уночі зі скрипалем і проспівують одну-дві риндзівки, а дівчина чи молодий виносить їм за те кілька писанок. Своєю формою і змістом риндзівки нагадують коляди. А їх побутовий зміст і старовинна форма вказують на давнє походження.

Оці Великодні звичаї призабулися впродовж віків і дуже мало з них увійшло до сучасного українського побуту. А вони могли б збагатити наше святкування традиційними рисами. Зокрема в молоді могли б ці Великодні „волочіння“ знайти послідовників, коли б ми привчали їх до них ще з дитинства.

Пізнай корінь свого походження

Коли півтора року тому на одному з викладів східно-європейської історії на Колумбійському університеті професор згадав про Україну, моя товаришка, знаючи, що я українка, коротко завважила: „Як це сталося, що ти не встала і не заспівала українського національного гімну?“

Цією моєю товаришкою була Місс Болен, дочка американського амбасадора в Парижі, отже її заввага могла у відповідній мірі відзеркалити загальне уявлення про нас, українців, у тих колах наших американських співгромадян, що мають ширші зацікавлення.

Думаю, що цей випадок досить влучно характеризує й загальний стан, загальне американське уявлення про нас, українців. І не без причини: в цьому, політичному напрямі йдуть головні зусилля нашої групи в Америці. Ми активні в першу чергу політично в тому сенсі, щоб нашим американським співгромадянам пригадувати і втвкмачувати в голови наше українське національне походження, та щоб здобувати їхню увагу і їхні симпатії до положення нашого народу на рідній землі та до його прагнень і змагань.

Це цілком логічне і правильне. Наш український нарід все ще в неволі, хоча волю й незалежність мають сьогодні вже навіть примітивні африканські народи, а ми, українці в Америці, чи — як це часом окреслюється — американці українського роду — все ще мусимо змагатись за першу літеру в нашій національній абетці — щоб нас називали нашою правильною національною назвою, щоб не плутати нас з понсвольвачами нашого народу. Велика частина, якщо не більшість листів наших громадян до американських газет, власне й відносяться до спростовування плутанини щодо нашої правильної національної назви.

Такі обставини дуже часто диктують і накидують нам нашу працю і нашу акцію, — в першу

чергу політичну — своєю закраскою і своїм спрямуванням. Навіть така величава й могутня акція, як будова й відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні, мала в першу чергу політичний характер. І це, очевидно, здобуває нам таку опінію, про яку була згадка на початку.

Щоб не було непорозумінь — повторю, що в обставинах це коначне і корисне, але тим не менше необічне, і в висліді не дає і не приносить повної користі, ані для нас самих, як української групи в Америці, ані для тієї доброї справи, що її ми бажали б досягнути серед американців для нашого українського народу.

Та ділянка нашого життя, нашої активності і нашої творчості, яка має тривку і непроминаючу вартість — наша культура — має у нас тільки якусь там з черги увагу і робить хоч і поважні, але тим не менше ще тільки перші кроки. Це — думаю — і можна вважати за головну причину тих багатьох проблем і ускладнень, що їх маємо і зустрічаємо, як у внутрішньому житті нашої національної спільноти, так і в наших зусиллях допомогти нашому народові в його змаганнях на рідній землі.

Зайво було б на цьому місці давати дефініцію культури та її інтерпретувати. Вистачить згадати, що коли всі наші політичні акції кажуть, хто ми і чого ми хочемо, то наша культура доказує. А відомо, що не слова, але докази мають найбільшу переконливу силу. Ніщо так сильно, так певно і так тривало не зв'язує людей в одну суцільну цілість, як власна культура. Як одиниці — ми є число, яке можна додати до будь-якої суми. Як культурні одиниці — ми є вартість, що не загубиться навіть у найбільшій сумі чисел.

Пригляньмось тільки побіжно нашим внутрішнім і зовнішнім проблемам саме в цьому культурному аспекті.

Живемо в Америці, яка своїми

властивостями, своїми прямо необмеженими вольностями, необмеженими можливостями в усіх ділянках життя, становить для кожної іміграційної групи таку могутню притягаючу силу, що стала цим справжнім „перетоплюючим горщиком“ — „мелтінг пат“ для безлічі людських чисел. Не це на користь тих груп, що їх Америка перетоплює, ні не відповідає найкращим інтересам самої Америки. В американській філософії ця справа ясно і недвозначно з'ясована. Америка є і хоче залишитись не „перетоплюючим горщиком“, не тією казковою машиною, до якої вкидуться різноманітну дітвору і з якої вискакують усі перемелені в ангеліків, але тією кольоровою мозаїкою, в якій кожна етнічна група і її культура мають своє окреме місце та які разом становлять пишну, різнобарвну цілість. Сьогодні ще тільки неознайомлені зі ситуацією та з тенденціями американського розвитку можуть говорити про асиміляцію. Натомість, з найбільш авторитетних урядових та освітніх джерел ми чуємо тільки про інтеграцію, себто про включення в одну американську національну мозаїку багатьох етнічних груп з усіма їхніми властивостями, що й проявляються головню в їх культурній спадщині та їх новому культурному доробкові.

Тут і приходимо до суті нашої теми: пізнай корінь свого походження, своєї культури. Без цього пізнання — ми будемо ні пес, ні баран, не будемо ані українці, ані не зможемо стати американцями. А ми маємо таку велику, таку незрівняно пишну культурну спадщину, такі незрівняні властивості культурної творчості! Кожному з нас, з молодшої генерації, раніше чи пізніше насувається на думку запит: як це могло статися, що нарід наш український, зазнавши стільки поразок упродовж своєї історії, зазнавши стільки народобивчих переслідувань, що їх характеризують такі

назви, як Велика Руїна, валуївщина, Великий Голод, а тепер політика злиття націй, як це можливо, що цей наш нарід не загинув, не зник з лица землі, як позникало багато всіляких племен під меншими ударами долі? Що більше, як це можливо, що в такій історичній недолі наш нарід не тільки не загинув, але піднімався і піднімається з кожної руїни та вперто і послідовно творить усе нові вартості, все з новою силою посягає по своє місце під сонцем?

Відповідь на це дає нам одна, збережена в архівах дуже влучна карикатура в шикагівському „Таймсі“ з 1939-го року. На ній видно Сталіна з кулеметом в руці на цвинтаріщі з багатьома могилами, над якими підноситься сніжно-білий дух України, а під карикатурою напис: Джов, ти не зможеш вбити Духа! Ця велика істина знайшла найкраще поетичне оформлення в словах велетня цього Українського Духа, Тараса Шевченка: „Не вмірає душа наша, не вмірає воля, і неситий не виоре на дні моря поля; не скує душі живої і слова живого!“

У чому ж проблема? Власне в тому, щоб ми цю нашу національну душу, нашу культуру пізнали, нею жили, її збагачували, її передавали і продовжували, зробили її частиною американської мозаїки, бо в ній вона заступає на почесне місце.

Це наша основна потреба і вимога, але — як її досягнути?

Не беруся критикувати нашого дотеперішнього розвитку. Кожний з нас, з молодшої генерації, може мати тільки подив і пошану до наших батьків і прабабків за те, що вони створили на американському континенті. Їхня прив'язаність до рідних традицій, їхні величезні організаційні досягнення, їхня опіка тими, що мають бути їх спадкоємцями, густа мережа наших церков, наших народніх домів, наших багатьох установ є гідним відповідником того, що довершив наш нарід на рідній землі.

Але, приглядаючись сьогоднішній ситуації, ми, молодші, все ж таки не можемо не спостерегти деякого захитання рівноваги, згл. браку відповідного балансу та

відповідної синтези вартостей. В кожному разі те, що становить основу нашого життя і нашого майбутнього, як національної групи; що повинно б — думаю — бути вихідною точкою нашої активності: наша культура та наша культурна творчість усе ще не мають тієї уваги нашого загалу, на яку вони заслуговують. Візьміть, хоч би з газетних повідомлень і оголошень, однорічну хроніку будь-якої з наших громад. Порядок, звичайно, такий: свято 22-го січня з одною або й кількома довгими політичними промовами, Шевченківські роковини — також найчастіше з політичною промовою, опісля багато ювілеїв, льокальних або й рідних річниць, в літі пікніки й опісля також політичне Листопадове свято. Рідше, і то в більших метрополіях, трапляються концерти. Майже немає театральних вистав, часом трапляються мистецькі виставки, які далеко не мають такої популярності, на яку заслуговують, ще кілька крайових з'їздів і конвенцій, деякі книжкові появи, але все це сумарично далеко не відзеркалює ані нашого потенціалу, ані нашого доробку. Правда, поважною позицією в нашому суспільному житті є наші наукові установи: Наукове Товариство ім. Шевченка та Українська Вільна Академія Наук, поважною позицією є об'єднання наших мистців і письменників, наших професіоналістів, та особи нашого роду на важливих наукових, виховних і інших постах. Але тим не менше все це є на другому чи якомусь там місці в синтезі наших вартостей і нашої активності.

Не диво, що ця духовна ділянка нашого доробку і нашої активності відносно мало доходить до кожночасної нашої молодшої генерації і ще менше до наших американських співгромадян. Не диво, що наші шкільні товариші по американських університетах на згадку про Україну очікують, що ми співатимемо наш національний гімн, але тільки дуже мало знають про наш культурний доробок.

З цього й можна поробити логічні висновки, а головний з них згаданий у заголовку цієї допові-

ді: пізнаймо корінь своєї культури, пізнаймо свою рідну культуру, докладімо всіх зусиль, щоб її пізнали ті, — думаю — всі з тих, що народились і виховались уже на американській землі. Пізнавши її, цю нашу культуру, вони стануть її співтворцями й понесуть її в американський світ.

Для плекання і розвитку української культури на американській землі, маємо могутній і захоплюючий потенціал — людський матеріальний, і духовий. Кажуть, що нас є тут два мільйони. Нехай буде в цьому тільки половина, тільки четвертина таких, що їх можна зарахувати до свідомих і активних. Між ними є репрезентанти кожної ділянки культурної творчості: є виховники, письменники, мистці, музики, співаки, танцюристи, кваліфіковані професіоналісти. Маємо вже поважний доробок молодшої генерації, що закінчила американські студії.

Є в нас і фінансовий потенціал, про що свідчать не тільки наші фінансові установи, але й доми, авта і одяг наших громадян.

А наш духовий потенціал — це всі властивості нашої спадщини і культури відповідно зорганізувати і відповідно використати. Всі ділянки розвитку сильно зв'язані між собою, в кожному розвитку є ланцюхова реакція. На мою думку, можна б було застосувати приблизно такі умовини у нашому дальшому розвитку:

1. Пізнаймо себе, як національну спільноту, пізнаймо свою силу і свої слабості, пізнаймо в першу чергу свій рід і свою культуру. До цього мусить причинитися родина, організації й установи. Пізнавши себе, свої вартості і свої культурні багатства, ми позбудемося почуття меншезартості, що проявляється чи може проявлятися однаково, як у патріотичній крикливості, так і в утечі від свого роду.

2. Мобілізуймо наш все ще аж надто розпорошений людський і матеріальний потенціал.

3. Постійно перевіряймо порядок наших вартостей та підносимо на вищий щабель — формою і змістом — наші багатобічні культурні прояви;

(Докінчення на ст. 10-ій)

Фейлетон

Сумний Великдень

На дворі запахло весною, і в хаті вже не хочеться сидіти. На дворі ж і повітря чисте, і небо блакитне, і святе сонечко сяє. Отож такої пори в Нью Йорку на Подолі й зустрілись дві приятельки. Зустрілися, розбалакалися.

— Та це ж воно вже й Великдень незабаром, — сказала пані Ірина.

— Еге, — обізвалася пані Марта. — Але, сказавши правду, — не люблю я цього американського Великодня. Ніби свято і ніби не свято.

— Та що ви! Як таки можна отаке говорити!

— Бо таки правда. От на Різдво ялинки прикрашують, подарунки заздалегідь купують і одержують, святкові картки пишуть кому треба і не треба. І дітям радість, і дорослим. А тепер що? Хіба що нові капелюхи купують. А ще як негода — то й під церквою не можна постояти. Та ще цього року обидва стилі разом. Це вже подвійно сумний Великдень.

— Ов? — здивувалася пані Ірина. — А то чому подвійно?

— Та тому, що тепер не знаю у котрої дочки святкувати. Минувими роками на „новий стиль“ їздила до молодшої, а на „старий стиль“ — до старшої. Там же у мене п'ятеро унучат. Отож з'їхалася рідня і гості, та так сперечалися при тім свяченім за ті стилі, за традиції, за обряди, а потім перейшли на патріотизм і Соборну Україну. Та як вже все поїли, то унук підходить до мене і питає тихенько: То як то, бабуню, ви такі великі а й досі не знаєте, коли Христос воскрес?

— Цікаво, цікаво, — що ви йому відповіли? — перебила пані Ірина, бо була бездітна і не лю-

била слухати вихвалювання унуків своєї приятельки.

— Хто ж на це може відповісти? Та вони в мене такі розумні! Один стипендію дістав, другий його доганяє в успіхах. А Уляся, то така красуня, що й не сказати! А Ромашко такий усе задуманий, певно буде з нього філософ, а Ліда...

Пані Ірина то червоніла, то блідла від тих вихвалень. Та Марта не вгавала:

— А у другій дочки тільки одна донечка, Одаря зветься. Воно ще зовсім мале, але вже оченята так і зорять. Сваха каже, що має аристократичні риси...

— То це ви так, як та сова... — вже більше не могла мовчати пані Ірина.

— Яка сова? — насторожилася Марта.

— А та, що в народньому оповіданні. Зустріла сова орла, як летів на полювання, та й просить його: „Дивися ж, куме, не поїж там моїх совенят“. „А які ж вони,

щоб я їх упізнав?“ — „Та мої діти найкращі“. Полетів орел — та й поїв найгірших, совенят би то. Кожній матері свої малята найкращі... — тихо, але злобливо закінчила Ірина.

— Отакої! — закопилила губу пані Марта. — Виходить, немов би я така вже дурна і сліпа...

— Оце, хай Бог милує! — злякалася пані Ірина, що ще хотіла побесідувати. — Не гнівайтесь, це тільки жарт...

— Добрий мені жарт! Це ви про мене таке між людьми говорили, та я не хотіла повірити. До побачення!

І дві приятельки розійшлися.

— Бач, сову до мене приклала! — продовжувала вже до себе пані Марта. — Найгірше, — подумала — що не дала мені докінчити.

Хотіла сказати, що минулого року на „два стилі“ купила два капелюхи, а в цьому році прийдеться в однім парадувати...

О. Оса

ВИДАННЯ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Жіночий Інформаційний Листок — двомісячник, що його видає Об'єднання Українських Жінок у Мюнхені, видав недавно тому своє 20-те число. Окрім огляду колядок та народніх звичаїв, число вміщує цінну статтю проф. П. Курінного про походження українського народнього мистецтва. Зміст доповнений вістками з Відділів та оповістками імпрез.

Вісті Українського Жіноцтва у Франції видали своє четверте число. Воно вміщує точний звіт про 20-ліття Союзу Українок Франції та ювілейний з'їзд, що відбувся з тієї нагоди в Парижі. Звертають на себе увагу доповіді д-р Валентини Воронпай („Національне виховання в педагогічних ідеях Гр. Сковороди“) та інж. Зінаїди Витязь („Виховання й освіта українських дітей на еміграції“).

„Наше Слово“, кварталник Союзу Українок Австралії, вийшов як ч. 2 з об'ємі 34 стор. Окрім Різдвяної тематики та кількох статей на акту-

альні теми, подав дуже цінну хроніку праці Стейтових Управ та Відділів СУА. Довідуємось, що 6. березня 1965 р. засновано Відділ СУА в Тасманії, що його очолює п-ні Липка. Новинкою є підсумки Контр. Комісії СУА, що подала свої завваги до однорічної праці Гол. Управи.

СУА НА КРАЄВІЙ РАДІ УККА

Засідання Краєвої Ради УККА, що відбулося дня 19. лютого 1966 в Нью Йорку, відзначило виступ п-ні Івани Рожанковської, представниці Союзу Українок Америки. П-ні Рожанковська, референтка планування Гол. Управи СУА, відчитала доповідь, в якій висловила ряд думок і побажань до завдань УККА. Вони випливають з її доповіді „Сила нашого поселення“, виголошеної на XIV. Конвенції СУА (гл. Н. Ж. чч. 1 і 2, 1966). Є це домагання — змобілізувати провід української еміграції для встановлення ідейних, теоретичних заłoженнь і добре обдуманій практичній програмі нашого поселення.

З Головної Управи С У А

За поглиблення праці С У А

Провідною ідеєю українського громадського життя на еміграції є протиставитись асиміляції і заховати культурну окремішність. Ці всеобіймаючі принципи стали основою програми майже кожної організації. Планування діяльності, що має на меті такі важкі до досягнення цілі, повинно бути базоване на основнім пізнанні всіх аспектів іміграційного життя, його розвоєвих тенденцій, теперішніх і майбутніх потреб української громади. У нас однак немає теоретичних, науково обоснованих залогень та практичних напрямних, що керували б цілістю громадського життя. Наслідком цього є одноторовість у всіх наших починах і акціях. Усі організації проявляють діяльність у ділянці культурній, харитативній і ведуть пропагандивну роботу. Назагал немає між ними порозуміння, ні координації праці і це допроваджує до роздрібнення сил і засобів. Хоч існують установи й організації, що мають точно означені завдання і теоретично визнаний громадянством монополь у якійсь ділянці, це не перешкоджує другим включати цю саму ділянку в свою програму. У висліді, організації основані для означених цілей, не можуть як слід розгорнути діяльності і стають неактивні, або шукають інших можливостей, щоб виправдати своє існування. З другої сторони, існує багато нерозв'язаних проблем і незадовоєних потреб, до яких ніхто не має сили чи відваги братися. Цей брак розмежування й поділу праці доводить до того, що ніхто не почувається до відповідальности за окремі сектори громадського життя, а сили і фонди такі розпорошені, що не можуть дати позитивного, тривалого вислїду.

Переважаюча більшість американських організацій обмежує свою програму до точно означених цілей. Це не лиш дозволяє їм розгорнути працю у бажанім напрямі, але також притягає в члени людей, що їм близькі є цілі організації. Наприклад, організація дружин лікарів при Американській Медичн. Асоціції (АМА), що об'єднує 83,000 членок у 50 стейтах і видає власний журнал, має за завдання співпрацювати з АМА у

здійсненні її програми, а саме — поступу медицини і публичного здоров'я. Жінки ці працюють у шпиталях, як безплатні помічні сили, збирають фонди на будову шпиталів і т. п. Асоціція Жінок із вищою освітою (ААУВ) об'єднує абсоьлвенток високих шкіл, створює можливості дальшого інтелектуального розвитку свого членства, займається виховними й освітніми проблемами, кладе натиск на спеціальні завдання і відповідальність образованого жіноцтва в суспільному житті. Із стипендій цієї організації користають студентки і жінки-науковці.

Майже всі організації етнічних груп виказують велику схожість у програмі праці, намагаючися включити у свою діяльність кожен аспект громадського життя. Від'ємною сторінкою такої різноманїтности є відсутність загального стандарту та брак критерій, що дали б змогу оцінити якість і доцільність праці. До цього типу організацій зачислюється Союз Українок Америки, що в своїй діяльності старався виповнити неодну прогалину громадського життя, а також піддержував морально і матеріально кожен позитивний почин української спільноти. У плануванні своєї праці провід організації кермувався переважно інстинктовним відчуттям потреби громади.

Українська іміграція находїться тепер у переломовім етапі. З кожним роком меншають ряди старшої генерації, що клала підвалини громадського життя на іміграції й очолювала його довгі роки. Постепенна передача проводу молодшому поколінню являється передумовою дальшого існування української іміграції, як окремої етнічної групи. Немає однак познак, щоб молодше покоління виявляло ініціативу в тому напрямі, або беззастережно погоджувалося з нашим підходом до громадських питань і методами праці. У світлі цього ясною стає необхідність прослїдження всіх проявів іміграційного життя та переоцінки нашого дотеперішнього становища. Зібрання фактів, пізнання існуючих тенденцій, теоретичне, наукове опрацювання їх та сформування практичних плянів і засобів —

це завдання проводу української іміграції і наукових кругів. Заки однак провідні круги візьмуться за це діло, кожна організація повинна періодично переводити об'єктивну аналізу своєї діяльності. На цій підставі може випрацьовувати майбутні пляни і старатися координувати їх із другими організаціями, що проявляють активність у тих самих ділянках. Звіти з діяльності є в засаді хронікою, статистикою імпрез і інших починів та підсумкою грошових оборотів, що самі собою не становлять аналізи діяльності, однак являються дуже вартісним матеріалом для переведення переоцінки цілей, завдань і метод праці.

Союз Українок Америки завершив сороковий рік громадської діяльності. Дотепер не пробували ми аналізувати нашої праці під оглядом доцільности, ані не брали до уваги такої можливости, щоб обмежити її до точно означених ділянок. Годі пересуджувати вислїди такої провірки, але не можна заперечити, що вона необхідна, якщо хочемо творити тривалі вартості, запевнити дальший ріст нашої організації і передати свій досвід і здобутки молодому поколінню.

Іванна Рожанковська

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

Радіємо проявами уваги для старших самітніх жінок в Європі. Наше Життя є для них лучником із жіночим світлом. П-ні Анна Вояковська з Коговзу фундує таку передплату вже від 1962 р., п-ні Марія Харина з Філадельфії заплатила вдруге, а п-ні Іванна Гентош із Філадельфії перший раз. Щира дяка за те!

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

У лютому канцелярія Централі розіслала Відділам звітні листки. Вони охоплюють 7 ділянок праці — організаційну, культ.-освітню, виховну, сусп. опіки, зв'язків, пресову і фінансову. Для кожної ділянки є 3 листки, що їх слід виповнити однаковим змістом. Один примірник Відділ повинен залишити собі, другий передати Окр. Раді, а третій переслати до Централі.

Радимо виповнити звітні листки якнайскорше, коли ще в пам'яті звітномлення за 1965 р.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

З у с т р і ч і

(Продовження)

Та коли годинник став показувати 8-му вечора, а далі 9-ту і 10-ту і ми все ще пливли серед білого моря, то страх — чи не збився візник у цю сніговію або чи не везе нас він куди інде? — став заповзати до нашої свідомости. Запитати ми його не могли, бо ж ні слова не розуміли з його мови. То ж при тихли і лиш молилися Богу, щоб якось добратися до санаторії. Ніби і коні вже почали приставати і була північ, коли візник пронизливо заверещав. Це був такий радісний вигук, що ми не побоялись висунутися з „кошика“, щоб побачити причину. І ось десь на підвищенні (це був горбок) ряд привітно сяючих вогнів, що видались нам кращими й милішими за всі небесні зірки. Ми зрозуміли, що приїхали.

І от спинились ми у підніжжя горба. Візник ледве тягнув набиті книжками валізки і щось бурмотів (потім нам казали, що він „угадував“, що там повно срібла), а ми теж мусіли поволі йти вгору стежкою, хоч нам хотілось якнайшкороше побігти до ясно освітленої хати. Хоч було вже за північ, але нас чекали з тривогою, чи не заблудились ми десь у степу. Також деякі цікаві з-поміж хворих повставали і виглядали з-поза дверей своїх кімнат. І хоч ми були по самі очі закутані хустками (щоб не відморозити носів і шік), але я не здивувалась, коли почувла:

— Оце так очі!

Сказав це високий, гарний, із хвилястим волоссям чоловік середнього віку, що постішив вискочити зі своєї кімнати, загортаючись у шовковий хінський халат. За ним вибіг молодий білявий хлопечко, що теж пильним поглядом пронизав Наталю.

— Ну, подумала я. — Вже починається! Навіть не з першого дня, а опівночі, коли лиш переступили поріг...

Першу ніч ми дуже зле спали. У Наталі була гарячка, лице пашіло. Вона почала кашляти, нервуватися й нарікати: навіщо було їхати, щоб перестудитись? Вдосвіта прийшла доглядачка хворих,

міряла температуру і подала нам розклад цілого дня: коли вставати, коли їсти ітд. Далше призначила нам годину лікарських оглядин, але з кімнати не виходила. Я не зразу догадалась, що то Наталя стала чесати й заплітати свої русо-золоті нижче колін коси, а доглядачка дивилась, як остовпіла. Через не зовсім причинені двері заглядало ще більше зачудованих очей. Наталя розсердилась, замкнула двері і не хотіла йти в їдальню на сніданок.

І так сиділи ми очікуючи ранку, властиво денного світла. Але що за диво? Скільки ми не чекали — дня не наставало. Погасили світло і зостались у пітьмі, хоч було вже біля 10 години. — Треба відчинити віконниці і подивитись що надворі робиться! Ці монголи певно забули, подумали ми. Та ніяких віконниць не було, а всі вікна були настільки занесені снігом, що не протискали світла. Не було видно й сонця, а сніг далі падав. Це нас дуже пригнобило. Крутом була повна тишина і нам здавалось, що сніг засипає нас все глибше і глибше і ця санаторія стане нашою могилою...

Але за день, коли сніг перестав падати і нас трохи відкопали, ми вишли надвір, щоб побачити на решті, де ми є. Мало не посліпли від блиску снігу! Сонце ніби хотіло надолужити втрачені дні і стільки проміння сипало на землю, що все було пронизане світлом і теплом. Повітря було таке незрівняно свіже й чисте, стільки бадьорости вливалось, що вже після кількох хвилин ми ніби оп'яніли, ніби пливли в блакиті. Тепер ми зрозуміли, чому лікар вибрав для нас це місце: вже першого погідного дня ми краще себе почували. Лиця порожевіли, настрої покращав й чути було, як кров закружляла жвавіше. Ми почали цікавитись життям і знайомитись із новим місцем, хоч все ще осторонь трималися від людей.

Найперше оглянули весь будинок. Був добре збудований, із просторою книгозбірнею і навіть

піаніном. Але нас не тягнуло до нього, хоч ми любили грати і співати. Найперш хотілось нам пройти матеріал студій, що ми привезли в валізках. Аж коли доглядачка зловила нас над „кантами“ Планка і теорією Айнштайна під час „абсолютного відпочинку“ по обіді, тоді погрозила нам, що замкне всі „премудрості“ аж до нашого відїзду. Отже треба було покоритись.

Але й так було що спостерігати. Днів за два сніг геть стопився не лиш із нашого горбка, а й навкруги, куди лиш око сягало. Стало видно степ, укритий торішньою, сухою, бурю травою. Це натаняло на нас сум, особливо вечорами, коли заходяче сонце червонило, ніби аж кривавило, і небо, і степ. Тоді Наталя моривалась іти на схід „додому“, а потім поверталась до заходу й жаліла, що вкупі з сонцем не може тепер опинитися в Україні.

Врешті зняйшли ми й товариство. Той високий гарний чоловік, що бачив нас у ніч приїзду і висловив свій подив для Наталі, врешті підійшов до нас. Вже давніше видно було, що він слідкував за нами і шукав нагоди познайомитись. І нагода трапилась, коли ми одного дня з сумом виглянули в вікно. Він говорив:

— Бачу, що ви нудьгуєте! А життя таке коротке і стільки тут цікавого — навіть у цьому нудному степу! Навіщо нервуватися? Цим ви собі не допоможете і нічого не зміните. Як хочете, я вам покажу тут цікаві місця. Підемо на річку, а потім у степ, а може й до кам'яних черепах?

І так ми познайомились із ним. Звали його Габріелем, але хто він і де родився, ми так і не довідались. Розказав нам тільки, що хворіє на легені, але буде боротись за кожен день, за кожную мить життя і радости. Виявився дуже освіченою людиною, знав кілька європейських мов, а окрім того монгольську та хінську, любив музику і гарно співав, а по-

над усе був дуже цікавим і до-тепним співрозмовником, з яким час непомітно спливав. Від нього почули ми, що знаходимося в місцях пам'яті великої боротьби і слави. Та ж ми тут недалеко річки Керулень, де родився, вів запеклу боротьбу і зростав у силу „володар усіх людей“ Джінгіс Хан. Правда це було поверх 700 літ тому, але наймення і слава його ще досі тут живі і є тут залишки великої стіни Джінгіс Хана.

Отже й ми вибрались у мандрівку з Габріелем. Справді, як це можна „киснути“, коли докрути тебе гомін століть? Але спершу ми хотіли пізнати найближче оточення. На ранок ми вибрались до річки, що була ще вкрита товстою верствою льоду. Та він був такий прозорий, що страшно було по ньому ходити: так і здавалося, що зараз ступиш у воду, або на того рака, що причаївся біля каменя на дні. По річці були порозкидані якісь не то курені, не то юрти. Габріель запропонував нам відвідати їх мешканців. Виявилось, що до юрти не було звичайного входу, а лиш невелика діра над льодом, крізь яку могла пролізти тільки не дуже товста людина. Отже й треба було повзти туди на всіх чотирьох. Нелегко воно нам далось (адже ми були добре закутані), але коли ми опинилися всередині, то зазнали дуже гарного видовища. Кожна юрта стояла над прорубаною ополонкою, яка ніби й освітлювала все всередині, бо соняшне проміння, пройшовши шар льоду і відбившись від води, заповнювало юрту особливим блакитно-зеленкуватим світлом. Здавалось, що то якась таємнича печера чарівниці, чи властиво чарівника, що в виді монгола з добром коротких і довгих списів і двозубців сидів навпочіпках на овечих шкурах. Він привітно посміхався до нас, але не відводив свого хижацького погляду від ополонки і блискавично пробивав пропливаючих окунів, щук, коропів. Було цікаво все це спостерігати, але в юрті ми змерзли і вивозили знов на сонце і тепло.

А степ мінявся не щодня, а щогодини. Здавалось, що трава росте на наших очах, просто з-під

наших ніг і з кожним кроком робиться вища, а степ зеленіший. Бо ж коли ми після сніданку виходили з санаторії в степ, то трава не була ще така буйна, як коли ми повертались на полуденок. Показались і перші квіточки — такі простенькі і несмілі, біленькі і жовті, але які вони були милі і як солодко пахли! А скільки птацтва було в той час у степу! Я за все життя не бачила стільки. Летіли не тисячами, а десь мільйонами, цілими хмарами. Як земля стугоніла від копит, так повітря аж гуло від крику, писку, співу та свисту, з якими дужі крила розтинали повітря. До річки не можна було вже й наблизитись: все було вкрите качками, гусьми, дикими лебедями. З неймовірною швидкістю падали вони на річку, щоб попливати, але лід ще не рушив і тільки подекуди було невелике розводдя. А там їм не можна було всім потовпитися, бійка і сварка не вгавали, а багато птахів, обманутих блиском льоду, розбивались об нього на смерть. Далі від річки в степу не було так гамірно, зате він аж дзвенів від співу жайворонків, отих хоробрих сіреньких пташок, що нікуди не відлітали, а люту монгольську зиму перебували таки на рідному степу. Вони перші, вилітаючи зі своїх підземних нор, сповіщали весну.

Степ жадібно прокидався до життя і нас кликав. Як зачаровані ходили ми по степу, стараючись усе доглянути, все пізнати, почути всі пісні, всі згуки, захопити якнайбільше сонячної енергії і цілющого повітря. Забули про всі теореми Коші, Ля-Гранджа, викреслювання парабол і траєкторій. Габріель жартував, що ми йому нагадуємо молодих песиків, що довго були на прив'язі, а коли їх пустили, то вони почали гасати так, як ми. Засмалені сонцем і вітрами, ми щодня були сильніші й веселіші. Вже вечорами ми приходили до бібліотеки, де Габріель підбирав для нас лектуру, а то й читав нам уголос. Пам'ятаю „Лісти від незнайомої“ — Степана Цвайга, що я тоді почула. Габріель любив дискутувати на тему прочитаного і то звичайно спинався на темі кохання. У нього

був гарний голос і він часто нам співав. Всім було зрозуміло, що це все було призначене для Наталі, яку він називав „Наль, мое свято синьооке“. Я бачила, що й Наталія все більше цікавилась ним. Може й захоплювалась, хто знає? Лягаючи спати, ми не могли цього „проаналізувати“, бо розморені весняним днем, переобтяжені новими враженнями, ми засинали ще не донісши голови до подушки, ніби огорнуті блакитним туманом, пронизаним срібними нитками співів жайворонків.

(Докінчення буде)

НОВІ КНИЖКИ

Софія Парфанович: Чарівна Діброва. Оповідання і нариси. Накладом автора, Шикаго 1964. 3 передмовою Івана Овечка. Ст. 204.

Цей клаптик української землі серед американського оточення вже вдруге дочекався своєї „історії“. Авторка любить його природу і змальовує в книжці фрагменти її. Та чомусь цим разом більшу увагу приділила людям Діброви й тому тварини й ліси Діброви знайшлися на дальшому пляні. А шкода!

Читачі першої книжки на цю тему („Люблю Діброву“) знайдуть там насвітлення дальшої її долі чи пак розбудови. До низки „Дібровних“ тварин приєдналися сільветка бурундуків і диких гусей.

Микола Понеділок: Смішні сльозини. В-во „Свобода“. Нью Йорк 1966. Обкладинка й ілюстрації Едварда Козака. Ст. 278. Ціна 3.50 дол.

Чергова книжка нашого відомого гумориста влучно названа. Його гумор — попри всю гостроту ситуацій, попри безшабашність вислову — має все ж таки ліричне тло. Він насміхається й глузує, але водночас любить ту українську людину, що її спостерігає. Ще й коли час від часу думки перескакують у власне дитинство чи молодість. Тоді переплітається минуле з сучасним у радісне почування, пронизане тугою. Л. Б.

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ ХОЧ О Д Н У ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?

Зустріч із піаністкою

Розкидиста китиця жагуче червоних глядіоль любується своєю відбиткою в темному плесі фортепіану. Голівки — темно пурпуревих, як здавлена пристрасть і м'яко-рожевих як юна довірчивість — троянд, заслухані в мову тонів із ленти магнетофону. Музика належить до тих нечисленних чудес, що їх можна вловити й знов та знов нею захоплюватись. Тож слухаємо затишні звуки, а з ними разом ніби й собі притихає гомін пізнолітнього пообіддя, овіяного ледве вловимою меланхолією надходячої осені. В небуття відходить гарячкове темпо, що повинню заливає артерії великоміста. Переключаємося в інший, другою суттю та іншим ритмом виповнений, спірітуальний світ.

Повертаючи погляд на м'який профіль заслуханого обличчя піаністки, думаю про те, як сприймає мистець відтворення своєї власної творчості. Це не тільки контролю власної інтерпретації, це теж і зустріч з окремішною, визрілою, незалежною істотою, як власна, але вже народжена дитина, як нова індивідуальність. Думаю теж над органічним, а водночас виїмково скомплікованим відношенням поміж композитором, інтерпретатором і самим твором, як таким... Але треба вертатись до дійсності, сповняти завдання задля якого, а не розважань, я сюди прийшла. Отягаючись, витягаю папір і перо, — факти завжди сполохують настрої, але вони необхідні для зафіксування інформації. Господиня сервірує каву в елегантних, позолочених чашках, а хмаринки ароматичної пари, що вносяться понад ними, здаються зматеріяльзованими символами контакту, який вив'язується поміж нами. Питання й відповіді якимось природньо починають впливати одні з одних і на екрані уяви просувається історія життя й діяння Галини Коваль.

Родилася вона в Одесі, на соняшному півдні України й щось із мінливості моря збереглося в

її живих, розумних очах. Вона в однаковій мірі привітлива, як і ділова, тому розмова з нею легка й приємна. Тінь просувається її обличчям, коли згадує неспокоїну, невідрадну добу, на яку припало її дитинство. Але воно все таки проходило в культурній атмосфері. Батько її, професор літератури, сприймав свій фах не як предмет, а як форму вияву людського духа; в нього був ширший, непересічний підхід до життя. Цікавився теж драматичним мистецтвом і навіть виступав інколи сам, як непрофесійний, але знаний актор, під псевдонімом Гайдук-Артемівський. Таким чином літературно-мистецьке середовище було духовою коліскою пані Галини. Одеса славилась оживленим і багатим музичним життям, концертували в ній мистці світової слави, консерваторія стояла на високому рівні. В ній пані Коваль покінчила свою основну музичну освіту й почала працювати як асистентка.

Цілеспрямованість характеризує її життєве наставлення. Музика цікавила її від найранішого дитинства, вона стала покликанням і змістом цілого її життя. Через те вона не знала періодів сумніву, зневіри й депресії, що так часто навідують початкуючих мистців. Це не значить однаке, що в неї не було труднощів. Великим моральним ударом була для неї втрата батька, що його зліквідовано в часі нагінки на українську духову еліту. Це теж поставило під сумнів можливість її дальших студій, та все таки її обдарованість і неуступчиве завзяття перемогли. Потім знов прийшли воєнні дії, еміграція, несприятливі умови повоєнних літ, але пані Галина не чекала пасивно на краще завтра, тільки за всіх обставин працювала настирливо над собою, чим не тільки вдержала себе в формі, але навіть і вдосконалювала, а водночас шукала можливостей вияву. Все те так цілковито заабсорбувало її, що вона не встигла

Піаністка Галина Коваль
Ukrainian pianist Halina Koval, now
residing in Munich, Germany.

навіть підпасти загальній переселенчій гарячці й остаточно задовилася в Німеччині з осідком у Мюнхені. З 1947 р. вона почала свої виступи в мюнхенському радіо. Спершу гостинні, потому стали й це стало для неї шляхом, яким вона включилася в музичне життя країни та створила базу для дальших можливостей. Під сьогоднішню пору, окрім співпраці з радіостанціями всіх головніших міст Німеччини та деяких сусідніх країн, пані Коваль відбуває концертні турне. Вона вже декілька разів виступала в країнах Скандинавії, Бенелюксу, у Франції, в Австрії, Швейцарії та Берліні. Якщо взяти під увагу, що це все країни зі старою мистецькою традицією й вибагливим музичним смаком, шойно тоді можемо вповні оцінити значення прихильних оцінок музичних критиків.

У пані Галини тепле відношення до її слухачів. Хоча концерти безпосередньо контактують її не тільки з живою, але що важніше — вибраною публікою, вона з неменшою увагою ставиться до невидимого, масового, радіового слухача. Численні писані їй листи вказують, що поміж ними не бракує тих із глибшою музичною культурою, але ще більше тих, що не маючи змоги

часто попасти в концертну залу, тільки таким чином розвивають свій музичний смак. Слід підкреслити беззастережливу готовість піаністки для виступів на українських імпрезах й сердечне відношення до українського слухача. Твори українських композиторів завжди входять у склад її репертуару й таким чином вона виконує пропагандивну роботу, ознайомлюючи із ним чужинного слухача. Найбільш улюблені з них, це композиції Ревуцького й Косенка, але той найглибший внутрішній контакт в неї все таки з Лисенком, якого вона особливо цінить і шанує, як основника української національної музики. В неї теж дуже прихильне наставлення до інших слов'янських композиторів, що їх вона з великим зрозумінням інтерпретує. Особливо позитивною рисою наставлення пані Коваль слід вважати факт, що вона радо розшукує мало знаних і нових композиторів і промовує їм шлях на музичні естради. Всі ці, безперечно шляхетні риси, разом із вродженою привітністю й вмінням ладнати з людьми зеднують їй широку популярність.

В своїх турне, вона дає сольові концерти, а також виступає як солістка з симфонічними оркестрами, на тлі яких вона навіть здається повніше, динамічніше вивідає себе. Таким чином їй не раз доводилося грати під проводом диригентів зі світовими іменами. В репертуарі Галини Коваль находимо як класичні, так і сучасні твори, але її улюблена — це музика доби романтизму. В неї теж особливе зрозуміння для камерної музики. Це мабуть і було поштовхом для створення за її ініціативою музичного тріо, яке так і виступає під її ім'ям (Коваль-тріо). Її партнери, скрипка і віолончеля, це концертмайстри Мюнхенської фільмонії й самі по собі відомі солісти. Тріо це концертувало по всіх більших містах Німеччини, а тепер вибирається на ряд гостинних виступів в скандинавські країни.

Вияви Галини Коваль, себто здібність включитися за несприятливих умов у музичний світ чу-

жої країни й по мимо сильної конкуренції не тільки в ньому вдержатися, але навіть поступати, нав'язати зв'язки з новими музичними середовищами й створити свій власний, високоякісний музичний ансамбль, все це разом вказує на талановитість і волеве наставлення цієї людини. Музична професія належить до тих, що заправляють людину до наполегливості й самодисципліни, але в тому випадку ми безперечно маємо причини подивляти виїмково велике завзяття, та особливий організаційний хист. Але найголовніше, це все таки те, що музика для пані Коваль не тільки професія, це основна любов і суть її життя.

Мандрівка соняшного проміння пригадує те, як непомітно проминає час. Воно спершу освічувало портрети композиторів й будило іскри в їхніх обличчях і очах, так, ніби наша розмова привертала й їх до життя. Потім воно просунулося по полицях шаф, мабуть шукаючи чогось серед книжок, нот і обширної бібліотеки платівок і награних піаністкою магнетфонних пліт. А вкінці, воно заслухано розстелилося по лискучій поверхні паркету, мабуть йому, які і мені, все ще хотілося прислухатися цікавій розмові. Бо все те, сьогодні тут переговорене, було не тільки особисте, але загально цікаве й гарне, тому прощаємося з господарями вже не як чужі. Відходжу обдарована м'якою усмішкою пані Галини й китицею троянд від її дружини й доброго товариша життя.

Мюнхен, серпень, 1965.

Оксана Дучимінська

ПІЗНАЙ КОРІНЬ СВОГО ПОХОДЖЕННЯ

(Докінчення зі ст. 4-ої)

4. Завжди і в усіх ділянках нашого розвитку та нашої активності мусимо йти — як кажуть — з духом часу. Сьогодні навіть собор такої консервативної установи, як Католицька Церква, відбувається під гаслом „достосування“. Ми, наша група, не може сьогодні їхати тим самим старим поїздом, що ним виїхала з Рідного Краю, бо й цей наш Рідний

Край — не зважаючи на всі удари долі та всі переслідування — також не стоїть на місці.

6. Усе це допоможе нам вийти з нашого гетта — в якому ми вже, правда, пробили не один отвір — та стати українською частиною американської цілоти в повному розумінні і значенні цього поняття. Тоді житимемо повним життям і тоді наша допомога нашому народові буде куди замітніша.

Я не думаю, що я сказала тут щонебудь нового, щонебудь такого, що не було б у свідомості та прагненні нас усіх, хоч про це ми — як казав колись Марк Твейн про погоду — всі говоримо, але не багато в цьому напрямку робимо. Проте, це вже не належить до моєї теми.

На закінчення хочеться ще сказати, що наше положення і наша поведінка часом нагадує відоме оповідання про долю подорожніх на тому кораблі на безкрайому океані, що йому вітри і бурі поламали вітрила. Плив цей корабель, зданий тільки на різні струї, що перетинають океан, а подорожні найбільше терпіли від браку солодкої, життєдайної води. Коли ж надплив інший корабель, їхнє перше благання було: дайте води! Яке ж було їхнє здивування і жаль, як у відповідь почували: зануріть ваші ведра. Вони ж бо не були свідомі, що вже від днів струя занесла їх на солодку воду, яку далеко в океан викидає Міссісіпі.

Подібне, здається, і з нами. Бо, чи ж не подібні ми до тих подорожніх на кораблі із полонаними вітрилами? І чи не мучить нас постійно спрага нашої душі, хоч і не завжди здаємо собі з того справу? Ми нарікаємо на нашу долю, а єдине, що нам потрібно, це „занурити наші ведра“, занурити їх глибоко в життєдайну нашу культуру, яку можемо досягнути рукою, щоб тільки здавати собі з цього справу. А черпаючи з цих багатющих джерел нашої культури, ми можемо в обставинах американської волі й американського добробуту творити нові, непроминаючі вартості, збагачуючи ними всесвітню скарбницю та здобуваючи ними увагу і для себе самих і для нашого народу.

Школа українознавства

Відділи СУА виказують багато ініціативи в виховній діяльності. Виховний інстинкт, притаманний кожній жінці, підказує членкам наших Відділів — куди спрямувати свої зусилля. Доказом того почин 17 Відділу СУА в Маямі. Невдавано тому ми надіслали звідомлення про відкриття школи українознавства їх заходами. Як це сталося?

Поштовою була спільна заява Шкільної Ради УККА і Екзекутиви СУА, розміщена в Н. Ж. ч. 6, 1965 р. Про це була мова на перших повакаційних сходах Відділу. Пані Анна Рижевська відчитала листа-заяву і запросила присутніх до обговорення її. Постановлено розглянути можливість створення Дитячої Світлички у Маямі. До цієї праці зголосилась п-ні Христина Наганів, кваліфікована, фахова вчителька, яка вже передше вела таку школу у Дітроїті.

Виявилось, що в Маямі немає достатнього числа дітей дошкільного віку. Зате є доволі дітей, щоб створити з них школу українознавства. Отже постановлено злучити кількох дошкільнят із тими старшими дітьми, що їх до тепер навчав о. парох Олексів. В той спосіб створено суботню школу, де тепер навчає пані Наганів. Парохія католицької церкви відступила на ту ціль безплатно окрему кімнату. Школою, що нараховує під сучасну пору 20 дітей, опікується й матеріально допомагає Відділ СУА.

Цим почином перейнялось наше членство, бо справа виховання наших дітей і збереження їх для України — лежить на серці наших Союзниць. Прикладом того нехай послужать зворушливі вияви жертвенности. Відома зі своєї жертвенности на народні цілі п-ні Єва Сташків, сеньйорка нашого Відділу, зложила на потреби школи 500 дол. Окрім того п-ні Марія Ромашко пожертвувала 20 дол., п-ні Вікторія Навроцька 5 дол., а п-ні Ліна Слободюк, гостя з Нью Джерси 5

дол. Таким чином наші Союзниць-жертводавці забезпечили на початок матеріальну базу існування нашої школи.

Праця в школі гарно розвивається. Пані Наганів думає вилучити з групи старших шестеро найменших дітей і створити в цей спосіб Світличку. А діти шкільного віку проходять шкільну читанку, щоб вивчити письмо і спів.

Треба сподіватись, що українська громада в Маямі зрозуміє вагу вдержання цієї навчальної станиці і не лиш буде допомагати матеріально, але й доложити усіх зусиль, щоб якнайбільше дітей вписалось до обох шкіл.

Євгенія Остап'юк

Культ. освітня референтка

ПСИХОЛОГІЯ ДИТИНИ

Курс Учительок Дошкілля, що його започаткувала Виховна Референтка й Окружна Рада СУА дня 11-го лютого ц. р. у Філадельфії, продовжується. Слухачами є 10 осіб, між ними більшість — це молоді матері. Лекції відбуваються раз у тиждень у п'ятницю перед полуднем.

Викладач п. Ігор Винницький, градуант психології, веде цикл лекцій п. н. „Розвиток і психологія дитини“. В часі перших лекцій обговорив чинники, що впливають на владу дитини ще в лоні матері, а потім розвиток її до віку двох і пів року. Слухачок цей матеріал живо цікавив. По лекції ставили ще численні запити.

Водночас почала свої лекції також викладач п-ні Ярина Теленко, градуант дошкільного виховання. Її темою є „Програма дитячого садка“, отже на початку слухачі почули коротку історію створення дитячих садків. Потім з'ясувала, які користі має дитина з виховання в садку та чому це виховання повинно стати загальним. На цю тему слухачки теж живо реагували.

Програму Курсу Вчительок Дошкілля уложила п-ні Я. Теленко, член Програмової Комісії Світової Ради Дошкілля. Курс буде продовжуватись до 10. червня ц. р.

Із 17 Відділу СУА у Маямі:

П-ні Стефанія Пушкар відвідала улітку 1965 р. 17 Відділ СУА. На світлинці п-ні С. Пушкар, а біля неї (у білому капелюсі) п-ні Євгенія Остап'юк, авторка допису.

Mrs. Stefanie Pushkar visited 17 UNWLA Branch in Miami in 1965.

КОМУ ЗАЛЕЖИТЬ НА ТОМУ?

Національна Рада Жінок Америки підготовляє Студійні Дні під таким гаслом. Змістом його будуть панельні дискусії на тему молоді й відповідного підходу до її проблем. Студійні Дні відбудуться в днях 28. і 29. квітня ц. р. в Нью Йорку. Представницями СУА будуть п-ні Стефанія Пушкар, голова, і п-ні Марія Душник, референтка зв'язків.

Союз Українок Америки запрошено до співучасті в тому форумі. Окремим звітом Централі СУА подала всі наші виховні почини, спрямовані в бік дівчорі й молоді. Окрім Дитячих Зустрічей і Світличок згадано там курси самодіяльности для молоді (вишивання, писанок, кераміки) і Градуаційні Зустрічі.

На 4. травня 1966 р. назначено в Нью Йорку зустріч усіх делегаток, що призначені на Конгрес Міжнародної Жіночої Ради в Тегерані. Представницею СУА на тій нараді буде п-ні Стефанія Пушкар, голова. Управа Нац. Ради Жінок Америки подасть коротку програму Конгресу

Конгрес відбудеться в днях 14.—26. травня ц. р. під гаслом „Давні цінності в модерному окруженні“. Його розглядатимуть на пленумі і в численних комісіях. Там представниця Союзу Українок Америки зможе піднести й проблеми українського жіноцтва, згуртованого в СУА.

П Р И С И Л А Й Т Е
П Е Р Е Д П Л А Т У !

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БРУКЛИН, Н. Й.

Вістка про смерть членки 21 Відділу СУА бл. п. **Тетяни Сусол** прийняла членство округи

Бл. п. Тетяна Сусол

Leta Tetiana Susol, member of 21 UNWLA Branch in Brooklyn, N. Y.

Нью Йорку ширим жалем. Відійшла від нас ще молода надійна сила, що в першому році свого прибуття до Америки вступила до Відділу СУА та вложила в нього багато праці. Покинула у важкому смутку чоловіка і трое діток. Членки Відділу провели її в останню дорогу і попрощали її при домовині. Управі Відділу і рідні Покійної щире співчуття висловлює

**Окружна Рада СУА
у Нью Йорку**

**

ОЗОН ПАРК, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з членками СУА, що дня 22. січня 1966 р. відійшла у вічність бл. п. **Анна Лабур** на 87-му році життя. Покійна народилася в 1878 р. в с. Різдяне, пов. Тереховля. До Відділу належала від його заснування і кілька літ була містоголовою. Покинула у смутку дві дочки, двох зятів, чотири внуки. З великим жалем попрощали її членки і провели в останню дорогу.

Спи спокійно, дорога Союзяно, а земля Вашингтона нехай буде Тобі легкою!

**Управа 35 Відділу СУА
в Озон Парку, Н. Й.**

У змагу за Наше Життя

Ще не всі українські родини свідомі того, скільки тепла й розваги вносить Наше Життя в їх життя. Тому ми вдячні тим нашим прихильницям — пресовим референткам і членкам Управ Відділів та й читачкам журналу, що приєднують нам передплатниць. Ось список тих наших прихильниць, що так успішно працювали в останньому часі. Щиря дяка їм за те!

В останньому часі приєднале нам передплатниць:

Марія Баб'як, Филад. (48 Відд.)	1	Софія Мельник, Честер (13 Відд.)	1
Іванна Бенцаль, Бронкс (4 Відд.)	1	Євгенія Остап'юк, Маямі (17 В.)	1
Наталія Білоус, Шикаго	1	Мирослава Петришак, Мінеаполіс	
Іванна Дорош, Мінеаполіс	1	(16 Відд.)	1
Зоя Гуцуляк, Наєгра Фолс	1	Анізія Струц, Шикаго (22 Відд.)	1
Параскева Когут, Акрон (7 Відд.)	3	Рома Турянська, Шикаго (22 В.)	1
Марія Котик, Балтимор	1	Стефанія Заплітна, Дітройт (26 В.)	1
Стефанія Левченко, Денвер (75 В.)	1	Ярослава Зарицька, Бруклін (21 В.)	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

ВІЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Ділимося сумною вісткою з членками СУА, що дня 17. листопада 1965 р. відійшла у вічність бл. п. **Марія Унятицька-Новосельська**. Покійна народилася в 1893 р. у Дрогобичі. Була примірною і всіма любленою членкою нашого Відділу. Нехай пером буде чужа земля!

**Управа 54 Відділу СУА
Вілмінгтон, Дел.**

**

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Ділимося сумною вісткою, що голова Контрольної Комісії нашого Відділу бл. п. **Марія Луняк** відійшла у вічність у січні ц. р.

Народилася вона 1888 р. в с. Біле, Перемиського повіту. До Америки приїхала у 1907 р., а до Елизабету перенеслася з Брукліна у 1917 р. Відзначалася вона дуже гарним характером, була привітною, розумною, доброго серця та глибоко релігійною. Вміла мужньо нести хрести без нарікань та потішати других у тяжких життєвих переживаннях. Любила над усе працю в народніх та церковних організаціях. Була жертовною і ще молодою зуміла допомогти закупити інструменти для оркестри в рідному селі. Мала дар впливати на других додатньо та лагодити у непорозумінні, попираючи завжди правильну сторону. По 2. світовій війні допомогла багатьом родинам у переїзді до Америки. Була загальною люблена та шанована. Тому на її похороні

церква була переповнена. Службу Божу відправив о. парох Федорик о. Ліщинський та о. Маркевич. Було дві прощальні промови, а саме о. Пароха й о. Ліщинського, сина пароха села Біле. Він представив Покійну, як примірну підкреслив оглядом громадянку. Пригадав зворушливий момент, коли то вона перед виїздом із рідного краю просила свого пароха про благословення.

По величавому похороні відбулись поминки, в часі яких зібрано більшу суму на поміч школі у Слоутсбургу, де Покійна їздила на відправи та помагала завжди, чим могла. Там її одинока внучка була у школі, а тепер є молоденькою монахинєю-вчителькою. Одинокий внук студіює теологію у Вашингтоні. Це діти нашої касієрки п-ні Ольги та проф. Івана Левчаків. Друга дочка Геня, бувша вчителька місцевої парохіяльної школи, заміжна Мілцінг.

Цими кількома скромними словами прсцаємо нашу дорогу Покійну та складаємо родині співчуття.

Ірина Левицька, прес. реф.

21, 35, і 54 Відділам СУА та рідні Покійних щире співчуття висловлює

Екзекутива СУА

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ВІСІМНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ТРЕТЄ

Христос Воскрес!

Оцим стародавнім українським привітом вітаємо з нагоди радісних днів Воскресення Христового всі об'єднані у СФУЖО жіночі організації wraz з їх членством. Водночас пересилаємо „Христос Воскрес!“ нашим сестрам, як і всьому многострадальному, але непоборному українському народові на рідних землях.

Олена Залізник, голова СФУЖО

Олена Лотоцька
Марія Квітковська
містоголови в ЗДА

Валентина Воропай
містоголова в Європі

Стефанія Савчук
Марія Дима

Ольга Горачук
містоголова в Півд. Америці

Марія Солонинка
містоголови в Канаді

Лідія Гаєвська-Денес
містоголова в Австралії

У десяти роковини

Дня 12.—13. листопада 1948 р. у Філадельфії при численній участі делегаток Америки, Канади й Європи та при підтримці всіх інших жіночих організацій, що через труднощі не могли прибути відбувся Світовий Конгрес Українського Жіноцтва. На ньому українське жіноцтво заманіфестувало свою єдність з Рідним Краєм, у підтримці його визвольних змагань. Головною справою, яку вирішив цей Конгрес — було створення спільної репрезентації українського жіноцтва, а саме — Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), що мала координувати працю українського жіноцтва у світі.

Першою головою СФУЖО одноголосно обрано визначну громадянку і публіцистку сенаторку Олену Кисілевську. І сьогодні у 10-ліття смерті пройдемо житевим шляхом цієї визначної українки, що повних 70 років вірно служила українському народові, працюючи над об'єднанням, усвідомленням та вишколом української жінки.

Життя її проходило звичним

шляхом дівчини, дружини й матері з пересічної інтелігентської родини в Галичині. Та патріотичний дім її батьків Сіменовичів розбудив у молодій дівчині любов до свого народу та дбайливість за його долю. Ці враження скріпили — навчання у виділовій школі у Станиславові та вплив учительок Емілії Ничай і Теклі Навроцької, що заохочували її до читання. Брат Володимир, що належав до передових студентів того часу, зацікавив її політичними проблемами. І коли в 1884 р. Наталія Кобринська скликала у Станиславові основні збори першого жіночого товариства, то молода дівчина знайшлася між наймолодшими його членками. Одружившись із Юліаном Кисілевським у 1887 р. вона замешкала в Коломиї і стала тут співосновницею Руського Жіночого Кружка. Ставши матір'ю О. Кисілевська не могла брати ширшої участі в громадському житті, тим більше, що перейшла ще й серйозну недугу. Але це відокремлення дало їй змогу писати. Тоді почали появлятися у „Ділі“ й ЛНВіснику її

репортажі і статті, підписані псевдом Олеза Галичанка. Военна хуртовина перенесла її з родиною до Відня, де вона в Комітеті Допомоги Раненим Воякам редагувала календар-альманах.

Найбільша її діяльність припадає в час між двома світовими війнами. Тоді вона як редакторка часопису „Жіноча Доля“, як парламентаристка - сенаторка, як організаційна референтка Гол. Управи Союзу Українок присвятила всі свої сили для національного усвідомлення, громадського вироблення й економічного піднесення української селянки і міщанки. У висліді тих змагань вона зорганізувала Жіночі Секції „Сільського Господаря“, що їх очолила. І коли ми сьогодні з перспективи часу оцінюємо ріст нашого села, то велика в цьому заслуга цієї видатної громадської діячки. У своїх статтях та численних поїздках до найбільш віддалених закутин вона розворушувала приспані сили української жінки. На її думку роля жінки поневоленого народу — це в головному роля виховниці майбутнього покоління. Від свідомости та громадського вироблення української матері залежить майбутність нації. Тому вона не обмежувалась до Галичини, а їздила на Волинь, Полісся, Буковину, Бесарабію, щоб розворушити тамошнє жіноцтво. Згодом відвідала Америку й Канаду, де завдяки своєму запалові та вмільому виступові причинилась до розросту і скріплення існуючих організацій. Большевицька навала в 1939 р. приневолила її з родиною перенестись на Лемківщину, де вона знов розпочала дрібну, мозольну, організаційну працю, відвідавши за два роки 67 лемківських сіл. А повернувшись на рідне Покуття, знайшла тут ентузіястичне прийняття. Для на-

П-ні Маргарита Гейзбрук, президентка Ген. Федерації Жіночих Клубів

Mrs. William Hazebrook, President of General Federation of Women's Clubs

селення вона стала неначе символом невгнутости перед новим наїздником із Заходу. Своєю добротою, браком особистих амбіцій та якимсь універсальним материнським інстинктом вона з'єднала собі всіх.

І коли друга воєнна хуртовина розвіяла нас по всьому світі, то в великому „ісході“ очі всього жіноцтва звернулись у бік тієї маленької, а такої сильної жіночої постаті. Не було такої людини, не було такої жінки в українському суспільстві, якій так глибоко довіряли б, яку так щиро шанували б, як Олену Кисілевську. Під її головуванням охоче об'єднались усі.

Між великим числом привітальних листів з нагоди вибору О. Кисілевської вона одержала побажання від вояків УПА, що пробились рейдом на захід, в якому стверджують:

„Ваша праця на форумі Світового Конгресу Українського Жіноцтва для помочі воюючій Батьківщині та еміграції ще більше переконує нас у тім, що українська жінка, пробуваючи на еміграції, сповняє свій великий обов'язок перед Україною“.

Це ствердження є ще одним признанням для першої голови СФУЖО бл. п. Олени Кисілев-

ГЕНЕРАЛЬНА ФЕДЕРАЦІЯ ЖІНОЧИХ КЛЮБІВ

Про цю могутню жіночу організацію часто згадується на сторінках Нашого Життя. Союз Українок Америки вже довгі роки є членом цієї найбільшої американської жіночої організації. Однак міжнародня діяльність Ген. Федерації Жіночих Клубів дотепер була мало відома.

По 2-гій світовій війні Ген. Федерація стала розбудовувати цю ділянку. Тепер об'єднала 155 жіночих товариств у 50 країнах. Свою програму ці клуби черпають із напрямних Ген. Федерації, але достосовують її до місцевих умовин. Найбільше успіху має професійний вишкіл, підтримка радіо Вільної Європи, міжнародні стипендії й опіка над дітьми. Наприклад, Жіночий Клуб у Ріо де Жанейро уфундував кілька стипендій на студії сусп. служби. Жіночий Клуб у Буенос Айрес опікується шкільними бібліотеками у своїй країні. Жіночий Клуб у Греції дбає про творення літніх дитячих садків для працюючих матерів. Дуже часто американські жіночі клуби їм у тому допомагають.

Окрему групу в міжнародній частині творять жіночі організації екзильних національних груп. Балтійська Рада Жінок та чеська жіноча організація є вже довголітніми членами Федерації. Їх співпраця з Ген. Федерацією лежить радше у політичній площині. Торік на Конвенції в Атлантик Ситі балтійські жінки домогались поширення радіо Вільної Європи на поневолені країни СССР і представниця США п-ні Олена Лотоцька підтримала їх у тому.

Вже довгий час Світова Федерація Українських Жіночих Організацій змагала до членства в міжнародній частині Ген. Федерації Жіночих Клубів. Дня 4. лютого 1966 р. Управа Ген. Федерації прийняла СФУЖО в члени і запросила взяти участь у Ювілейній Конвенції, що відбудеться від 5. до 10. червня 1966 р. в Шикаго. День 8. червня призначений спеціально для міжнародніх товариств. Тут представниця СФУЖО зможе зложити звіт про свою працю.

ської та рівночасно зобов'язанням для українського зорганізованого жіноцтва у вільному світі.

Володимира Ценко

Із членством у Ген. Федерації Жіночих Клубів відкривається для нас нова площина міжнародньої дії. Нашим завданням буде якнайкраще використати її.

ДО 7. ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

Пригадуємо всім учасникам 7. Літ. Конкурсу СФУЖО, що його реченєць продовжено до 31. травня 1966 р. Конкурс проголошено на гумореску або гумористичне оповідання. Побажаним було б, щоб в осередку літературного твору стояла жіноча постать.

Твори слід надсилати в трьох примірниках до розгляду Мистецького Жюрі в складі: Ірина Книш, д-р Микита Мандрика і Євдокія Стахів, на адресу „Жіночого Світу“ у Вінніпегу.

ОЛЕНА ЗАЛІЗНЯК У ФИЛАДЕЛФІ

П-ні Олена Залізник, голова СФУЖО, прибула на зимові місяці до Філадельфії, щоб присвятити більше уваги веденню СФУЖО. Тут, у співпраці з Управою СФУЖО, вглянула у діловодство та підготувала певні акції. В численних засіданнях і розмовах п-ні голова розглянула всі проблеми жіночої праці.

СВІТОВА РАДА ДОШКІЛЛЯ

У травні 1965 р. відбулась у Торонто Сесія Дошкільного Виховання, скликана Комісією Української Виховної Системи в Діаспорі та Виховною Референтурою СФУЖО. У висліді нарад створено Раду Дошкілля, як центральну установу українського дошкільного виховання. При Раді Дошкілля існують Комісії — Програмова у Філадельфії, і Посібників у Торонто.

Програмова Комісія у Філадельфії урухомила в лютому ц. р. спільно з Виховною Референтурою й Окр. Радою США Курс для Учителюк Дитячих Садків. Точніші відомості про цей Курс в іншій частині нашого журналу.

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО!

ВІСТІ СФУЖО

Річники 1956—1959
у брошурованій оправі

Ціна 1.50 дол.

Замовляти в Централі США.

- Ukrainian Woman -

Tetiana Shevchuk

Historical Costumes

HE HAS RISEN . . .

In days of dark, primeval past
When soul lay bound
by sense of sin,
Entombed by fear of pain and
death —
Deprived of life within.

Then, suddenly, a Ray of Light
Pierced darkened walls
of earthly tomb,
And setting free the captive
soul,
Dispelled the dream of doom.

Awakened soul, set free at last,
Rejoicing, knew she was re-
deemed,
From sense of punishment
and death—
From all that she had dreamed.

The risen sun,
The brisk west wind,
Unleashed the dormant life with-
in,
Awakened all it shone upon:
It was another spring!

The earth rejoiced,
burst into bloom,
The birds arrived upon the wing,
The forest sighed, began to hum
And all began to sing.

The steeple bells
picked up the song,
Proclaimed that Christ rose from
the tomb.
“Yes, He has risen!” quote the
throng
En route to church on Easter
Morn.

Praise be to Thee,
the Risen Son,
Of inner realms Eternal Light!
Accept this too, our joyous song:
Praise be to Thee, the Risen
Christ!

“Historical costumes of the Ukrainian woman” which was presented by Branch 64 of the Ukrainian National Women’s League of America at the UNWLA Jubilee Convention in New York made a lasting impression on many viewers and

Ukrainian townswoman of the
17th century

confirmed the old proverb that “a single picture is worth a thousand words.”

Many of us have at one time or another turned to histories and costume books in an attempt to satisfy our curiosity about the styles and costumes which were worn by our ancestors, but even the most detailed descriptions and the most perfectly reproduced illustrations left something to be desired. Now at last the costumes and ornaments worn by our ancestors could be viewed “live” — on models.

Granted, Branch 64 was not the first to present a historical costume show on the stage. The

members of the Ukrainian American Youth League of North America hit upon the idea in 1948, when they presented a show called “Beauty of Ukraine,” which, in addition to a musical program, featured a showing of women’s costumes from the Cossack era. The show was directed by Melanie Mylanovych, a civic leader noted for her work in the League. Artist Antin Malutsa served as fashion consultant.

The costumes which were shown were truly beautiful! The intricate headdresses, sable-trimmed coats, and brocade dresses spoke of a well-to-do and fashion-conscious people. The show gave us a better understanding of the fashions of later periods — the rich dress of the gentry, the “corsetka” and plachta of the region of Poltava.

The ladies of Branch 64 delved even deeper into Ukraine’s past — the princely era of Ukraine-Rus, when Ukraine was one of the wealthiest nations of Europe. Goldsmithing and enameling had reached a high degree of art in Kiev, and the costumes and ornaments of this period reflected the genius of the artisans. The nobles dressed in rich jewel-encrusted brocades in the fashion of the Byzantine court. The elongated silhouette of women’s attire was not unlike that favored in later centuries by the women of the Pokuttia and Bukovina regions.

The princely period of Ukrainian-Rus is well researched. However, until recently, little was known about the earlier centuries, when various tribes migrated through Ukraine, and some of them made their permanent home in the Ukrainian steppes. Even before the birth of Christ, the Scythians, an Iranian tribe, settled in Ukraine,

Mrs. Stephanie Fedyk, President
of 37 UNWLA Branch

37 BRANCH PRESIDENT

Stephania Fedyk is the President of Chapter 37 of the UNWLA in Detroit, Mich. She was born in Toronto, Ontario, and is one of five daughters of Jakiw and Motria (nee Diachun) Karman.

Jakiw and Motria came from the village of Stehnikivtsi in the county of Tarnopil, in Western Ukraine. Her father immigrated to Canada in 1910 and settled in

and somewhat later, around the 3rd century B.C. came the Sarmatians. These tribes lived in our land for several centuries. The lavish costumes and ornaments which were unearthed in their burial sites bear noticeable eastern influences.

In planning the show, the ladies of Branch 64 decided to include Sarmatian and Scythian costumes to show their influence on the national costumes of Ukraine.

"Historical costumes of the Ukrainian woman" will be shown in several Ukrainian communities throughout the U. S. We heartily recommend to all our readers that they see the show, for in each costume they will recognize some detail which has been incorporated into the design of contemporary Ukrainian costumes.

Toronto. Two years later her mother joined him.

As a youngster, Stephania took part in Ridna Shkola activities. She played in a mandolin orchestra, and was also a student in Wasył Avramenko's dancing school. She later sang in the Ukrainian People's Home Choir, and then joined the Ukrainian National Federation Choir. She was active in an adult dancing group and a dramatic club, where she met Peter Fedyk.

Peter, an immigrant to Canada, was born in the village of Opaka, in the county of Lubaczow.

They were married in 1935, and 3 years later came to Detroit. They soon applied for citizenship in the United States, and were accepted within five years.

Here again they made friends quickly among their own people, and continued their cultural work as active members of the Ukrainian community. Stefania became a member of UNWLA.

Stephania has inherited from her parents a love of her heritage. Some of her hobbies include cooking, baking, sewing, embroidering, and Easter Egg coloring. She has a treasured collection of art pieces which include wood carvings and pysanky.

Stephania and Peter have two daughters. Joanne, the elder of the two, is a registered dental hygienist and is now married. Gloria, has completed 2 years at the University of Detroit. She hopes to specialize and get a Master's Degree in Geography. In 1963 she was in Austria for 10 weeks, where she lived with an Austrian family in St. Poelten, Niederoesterreich, as a foreign exchange student from the American Field Service.

Mrs. Fedyk has brought up her daughters to love their Ukrainian heritage. As a result, both speak, read, and write in Ukrainian. They also know a great deal about Ukrainian traditions and the national cuisine. Joanne is especially good in embroidery and has taken part in demonstrating the art of Easter Egg coloring.

OUR RESOLUTIONS

Press

1. To continue publishing in "Our Life" articles on organizational, social, and cultural problems.

2. To devote less space to accounts of jubilees and similar observances, while placing more emphasis on the activities of the younger UNWLA members; to strive for a future "Youth Corner" in "Our Life" which would be devoted exclusively to their work and problems.

3. To increase "Our Life" to 40 pages in order to keep up with organizational activities.

4. To build up the subscription campaign for "Our Life" and to increase the Press Fund.

5. To elect a Press Chairman in each UNWLA Branch.

Home Economics

1. To publish in book form the recipes which have appeared in issues of "Our Life."

2. To inform Ukrainian women of various educational opportunities which will help them to raise their personal qualifications.

SUA CHAPTER 37, DETROIT, LESYA UKRAINKA

Activities for 1965 began on January 6th with a traditional Sviat Vecher. Members and their families gathered at the famous Starlite Restaurant, the owners of which are our past president Ann Strokon, and her husband Walter. To join in this SUA family festivity guests from the American and the Ukrainian community were invited.

They included Prof. Thelma James, folklore specialist from Wayne State U.; Margot Pearsol Curator from Detroit Historical Museum; Walter Frantczak, Executive Director of International Institute and his wife; Joseph Gurski, Pres. of the International Institute and his wife and daughter; John Korney, Vice pres. and Public Relations chairman of the Bank of the Commonwealth, and his wife, and our esteemed Councilman, Mary Beck. It was a memorable occa-

37 UNWLA Chapter (Lesya Ukrainka), Detroit, Mich.

Left to right seated: Mary Krafton, Sophie Small, Ann Strokon, retiring president, Stephania Fedyk, president, Donia Demray. Standing left to right: Anna Lucky, Myrtle Slaby, Ann Stechison, Anna Nakoneczna, Marianna Fortuna, Anastasia Volker, Estelle Fortuna, Agatha Osadchuk, Violet Klosa, Jenny Borden. Members not on photo: Olga Shuster, Mary Husak, Nettie Dolard, Anna Skula.

sion for our members who prepared the typical traditional twelve Holy Supper foods.

In February we commemorated Lesya Ukrainka.

In March the Chapter participated in the Federation of Women's Clubs "Crowley Days" This is the Federation's annual one-day project which the Crawley Dept. stores features. The federated Clubs are invited to put on exhibits, take advantage of special sales, take in the Fashion Show, and spend the day in the store. In return the Crawley Store gives the Federation a percentage of it's proceeds for the day. Chapter 37 had a display of embroideries, ceramics, wood carvings, pysanky and pasky. Also, demonstrations in decorating pysanky throughout the day. Myrtle Slaby and Anastasia Volker were in charge of the project with the Chapter's "pysancharky" participating. The Chapter was a winner of \$25 for having a 100% member attendance in the Store on this day.

During March our Chapter participated in a conference on "Rearing Children of Good Will," which was sponsored by the Universities, P.T.A.'s, Women's Clubs and Churches in the Detroit area. Also, during this

month our members were deeply involved in the Detroit's celebration of SUA's 40th Anniversary at which our National President, Mrs. Helen Lototsky was the honored guest.

April was the Chapter's pysanka party project, one of the fund raising events. Also, it was a Work Shop month. Donia Demray and Stephania Fedyk helped Chapter 58 members and our own by cutting out Ukrainian blouses, selecting materials and suggesting designs. Each member has been busy ever since in both Chapters embroidering her own blouse.

During the summer months the Work Shop Project goes on. Donia Demray and Stephania Fedyk prepared needle kits, and apron kits, which are a "do-it-yourself" items the Chapter sold at the Old World Market. Ann Stechison is in charge of the Chapter's knitting projects. The members knit afghans which have been presented annually to the geriatric Division patients at the Northville State Hospital.

During September our Chapter "pysancharky" cooperated with the Regional Council which had pysanka demonstrations at

the Michigan State Fair for 9 days.

November was a busy month. The Old World Market at the International Institute found our members tending the Ukrainian Booth, and doing craft demonstrations. Also, the SUA convention in New York was attended by our newly elected president, Stephania Fedyk.

December. Regional Council Annual meeting and conference demanded our attention. Also, December is our charity month. Visits to the Northville Hospital, food baskets for the needy, monetary contributions to the Ruth Alden dress project for poor girls, Retarded Children's Fund, Community Fund, and various Ukrainian charitable contributions, plus the Regional Council building fund.

Chapter 37 is a member of the Regional Council, Federation of Women's Clubs, Metropolitan Detroit Council on Better Literature for Youth, Ukrainian Congress Committee.

Annual meeting is held in June, and the 1965-66 officers are: Stefania Fedyk, president; Agatha Osadchuk, vice-president; Sophie Small, recording secretary; Marianna and Estelle Fortuna, corresponding secreta-

WHO CARES?

The National Council of Women of the U. S. will sponsor a Conference called "Who Cares?" on April 28-29, 1966 in New York. Under this slogan the responsibility of women and mothers towards young people will be analyzed. The Conference should give us new insights into adult-youth relationships.

Member organizations were invited to report about their experiences. What were their attitudes toward the young, how did they go about creating good relationships between the generations? Did they initiate any new programs for this purpose?

The Ukrainian National Women's League reported about several successful projects. The following is the paper which was forwarded to the NCW of US in January.

Projects of the Ukrainian National Women's League of America

1. Care of Children

In 1953, UNWLA founded an educational department with the intention of providing recreational programs and facilities for Ukrainian children. The program of the department consisted of supervised, Sunday-afternoon get-togethers, theatrical presentations, picnics and hikes.

The most successful of these undertakings were the afternoon get-togethers, in which children of various ages engaged in professionally-supervised play with the local branches of UNWLA providing refreshments.

As an additive consequence of these afternoon get-togethers, day-centers were established for the care of pre-school children. These day-centers were located

ries; Mary Krafton, treasurer; Jenny Borden, Mary Husak, auditors; Anastasia Volker, historian; Donia Demray, Ann Stechison, crafts workshop. The Chapter's little motto is "Let us as women put down self and work for a cause."

Stephania Fedyk, Pres.
Sophie Small, Sec'y

in various Ukrainian-American communities in the United States (there are now 14 of these). They function two or three times per week, conducting their programs in accordance with the latest principles of pedagogy.

UNWLA branches, having taken into account the children's various interests, organized choir groups, dance ensembles, and similar programs. For a better understanding of Ukrainian folk art, the branches organized groups in which Easter-egg decoration and embroidery are given primary emphasis.

Other UNWLA projects next issue.

MANOR COLLEGE RECEIVES DONATION

JENKINTOWN, Pa. — William Swiderski, a Ford Motor Company employee who is currently living in Ohio, donated \$500 to Manor Junior College in Jenkintown, Pa.

The donation was matched by a \$1,000 contribution of the Ford Company AID Program.

The program provides that all employees of the Ford Motor Co., or its subsidiaries, who donate \$10 or more to educational and charitable causes will be matched double by the company.

Manor Junior College, an all-girl school operated by the Sisters of St. Basil the Great, opened its second semester of studies in the current academic year on January 31, 1966.

WFUWO NAMED MEMBER OF GFWC

In February of this year the WFUWO was named a member of the General Federation of Women's Clubs. WFUWO became a member of the International Division of the GFWC and will take part in the Jubilee Convention which will be held in Chicago, in June.

UKRAINIAN SINGER GETS COVENT GARDEN CONTRACT

Roxolana Roslak, chosen by "Our Life" as the young Ukrainian talent of 1965, recently scored a new success. Upon graduation from the Royal Conservatory and University of Toronto in 1964, she was chosen with five other Canadian singers to compete for engagements with the great opera houses of Europe. Armed with Canadian Council grants, the six sailed for Europe last November. They were auditioned in Geneva, Munich, Dusseldorf and London. Two were chosen for the famed Covent Garden. One was Roxolana.

Roxolana Roslak is well known to the Canadian public from her many performances as a member of the Civic Opera Companies in Edmonton and Toronto, and her tour across Canada with Tyrone Guthrie in "H. M. S. Pinafore." She also spent two summers at Stratford performing in Shakespearian dramas and at the Banff School of Fine Arts.

UNWLA REPRESENTED AT UCCA NATIONAL COUNCIL

Mrs. Ivanna Rozankowska, Chairman of the Planning Commission of the UNWLA, addressed a meeting of the National Council on February 19, 1966. Her topic was "For a better planned civic life."

10th ANNIVERSARY

Olena Kysilewska, first president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) died 10 years ago on March 4. A prominent civic leader in Ukraine, she was the editor of a woman's newspaper and a Ukrainian Senator to the parliament in Warsaw. In 1929 she toured Ukrainian communities in the U. S. and Canada. She was elected President of the WFUWO at the Ukrainian Women's Congress held in Philadelphia in 1948. She died in Ottawa in 1956.

На сторожі здоров'я

Д-р Ераст Бурачинський

Цукриця

Недуга ця, znana також із своєї латинської назви *Diabetes Mellitus* полягає в забуренні у травленні вуглеводнів. До останніх належать усякого роду цукри і мучні продукти. А причиною, чому постає цукриця є нестача або цілковитий брак інсуліну, себто гормону, що його продукує черевослинниця (панкреас). У здоровому організмі при споживанні цукру його рівень у крові підноситься й інсуліна помагає в скорому часі знизити його до нормального рівня. У хворих на цукрицю цієї реакції немає і цей рівень залишається досить високий. Тоді цукор показується в мочі, що можна ствердити різними аналізами.

Причина цукриці в багатьох випадках незвідома. Все ж таки до певної міри відіграє тут роллю дієвність, рівнож надмірне споживання цукру і товщів у занадто опасистих людей. До дальших причин належать гормональні забурення інших залоз внутрішнього виділювання й очевидно недуги самої черевослинниці включно з її раком.

Цукрицю стрічаємо в людей різного віку. Найчастіше появляється вона в 50-тих і 60-тих роках життя, але є доволі випадків серед молоді, особливо серед хлопців. Цікавий факт, що чим старша людина хворіє на цукрицю, тим лагідніший перебіг цієї недуги. У зовсім молодих він може бути дуже гострий.

Рівнож знаменний є досвід, що цукриця появляється частіше в багатших у харчі людей, а менше в убогих. Наприклад у Німеччині під час останньої війни кількість її випадків значно зменшилася. У ЗДА хворіє на неї від 1% до 2% населення, з того жінки однаково часто, як і чоловіки. Існують і деякі расові різниці в

тому, як часто навіщує цукриця групу населення. Наприклад вона доволі часто виступає в жидів, а лиш зрідка у китайців.

Крім аналіз мочі і крові важним для ствердження чи запідозри цієї недуги є такі симптоми: збільшені голод і спрага, збільшена кількість віддаваної мочі, свербіння шкіри, слабкість і худіння. Тяжкі випадки цукриці можуть спричинити непритомність (кому), але з другої сторони така ж реакція наступає при зависокій дозі інсуліну, тому радять діабетикам (хворим на цукрицю) носити в гаманці карточку з інформацією про те, що він має ту недугу.

Лікування цукриці полягає на щоденному впорскуванні інсуліну, при чому діє вона 24 години. В легших випадках можна користуватись спеціальними таблетками, що теж обнижують рівень цукру в крові. Крім того головним засобом лікування являється дієта, убога в цукор, але обчислена щодо кількості калорій і застосована до фізичної праці дорослої особи, зглядно до нормального росту в дитини. У ще легших випадках сама дієта вистачає, щоб побороти цукрицю, себто вдержати рівень цукру у крові у границях норми. Крім того статистика занотувала багато випадків цукриці, що зовсім проминула, коли дана особа стратила на вазі.

Куховарські назви

Продовжуємо список куховарських назв на букву Г

Галарета, див. драглі, драглики.

Гарнір (garnish) — придаток з городини, садовини, каші, макаронів тощо, до м'ясних чи рибних страв.

Гляг, гліага — частина шлунку

жуйної тварини, уживана для зсідання молока.

Гляганець, гліганка — молоко, що зсілося таким способом. Глягати, гліганий.

Глязура, див. склиця.

Гобель-мобель — жовтки, утерті з цукром на пухку масу. Ласощі для дітей.

Гранат, граната, див. гранат — садовина. Плоди гранатного дерева, завбільшки яблука, з твердою шкаралущею і кисло-солодким соком всередині.

Грейнфрут (grape-fruit) — плід дерева з групи цитрусових.

Гріс — висівки з борошна.

Грог — (анг.) гарячий, алкогольний напій.

Гроно, грбно — зібрані групою виноградні ягоди.

Гуляш — національна угорська страва з яловичого м'яса, дрібно покраяного, з гострими приправами.

КОСМЕТИЧНИЙ ПОРАДНИК

Масне волосся

Прошу порадити мені, якого мила чи шампону вживати до миття масного волосся. Маю клопіт із своєю донею, бо в неї після миття — волосся на третій день знову масне. Вже пробувала різні шампони, але без висліду.

Читачка з Мінеаполісу

Трудно мені дати влучну раду, бо Ви не подали віку Вашої доні й інших можливих симптомів, що звичайно виступають при масному волоссі (луска, випадання). Звичайно молоді дівчата дістають масне волосся у віці дозрівання, а вслід за тим і луску.

В тому випадку раджу не мити волосся частіше, як що два тижні, однак в одностайних відступах. Окрім того вказані є втирання алкогольних препаратів (із домішкою кропиви, арніки або березового листя).

Мити волосся треба не тільки милом, але й жовтком, багато разів полкати. До останньої води додати сок із цитрини (на літру води сок із пів цитрини).

Євгенія Янківська

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ

ОДНУ ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?

Користаймо з досвіду

На святчному столі

Євгенія Котис

Щороку застелюємо його і все проймає нас однакове хвилювання. Чи все вдалось нам як слід приладити? Чи воно так само виглядає, як було в нашому родинному домі? Чи наші рідні й гості будуть вдоволені?

Отакі думки проходять крізь голову, коли кладемо на святочний стіл приготовані страви. Пригляньмось, що могли б приладити цього року, що було б традиційним, а всеж новим і цінним!

Зимний паштет

Потрібно:

- 2 ф свіжого свинячого бочку
- 1 свиняча печінка
- городина (цибуля, морква, петрушка, 2 сушені грибки)
- ложка соли
- коріння: лавровий листок, по 5 зерен звичайного і чорного перцю
- 2 пачечки желатини

Обмити бочок і почистити годину. Покласти до ринки на гарячий товщ, з додатком лаврового листка. Коли прирум'яниться, пекти в печі аж буде м'яке. В половині печення додати печінку. Підливати добре водою, щоб не пригоріло.

Коли м'ясо прохолоне, перепустити через м'ясорубку, посолити й поперчити. Вимішати й виложити до форми. Поставити до холодильника, щоб застигло. Окремо розпустити 2 пачечки желатини у підливі, що в ній пеклося м'ясо (півтори горнятка), а коли немає підливи, то в воді. Викинути паштет на полумисок, залляти желатиною і вдруге поставити до холодильника. При подаванні обложити маринованими огірочками.

Віденська бабка

Потрібно:

- ½ горнятка спареного літнього молока

- 2 кубики дріжджів
- ½ горнятка цукру
- ¼ горнятка масла
- 2 великі або 3 малі яйця
- ½ ложечки соли
- 1 ложечка тертої цитринової шкірки
- 2½ горнятка пересіяного борошна (муки)
- 15 зерен почищеного і змеленого мигдалю
- ½ горнятка білих родзинків без кісток

Розпустити дріжджі в теплому молоці, додати цукор, сіль, масло, яйця і вбивати все разом 10 хвилин у мішалі (міксері). Потім додавати по трохи борошно (муку) і добре вибізати ще 10 хвилин. При кінці домішати цитринову шкірку і родзинки, що ми перед тим перемили і просушили. Вкрити і покласти в тепле місце більш менш на півтори години.

Вимастити 2-літрову форму оливою, обсипати легко мукою. Вирощене тісто викинути на стільницю, легко перемісити й виложити до форми. Вкрити полотном і поставити на пів години, нехай виросте. Коли виповнить форму, пекти у вигрітій печі одну годину при 350 ст. Тоді пробувати зубочисткою. Якщо вийде суха, то бабка вже спечена. Вийняти з печі, прохолонити на дротяній сітці і викинути з форми на м'яку підстілку. Обсипати зверху мілким цукром або покрити помадковою склицею.

Тістечка з дактилями й оріхами

Потрібно:

- ½ горнятка масла
 - ½ горнятка ясно-брунатного цукру
 - ¼ горнятка цукру-піску
 - ½ ложечки ванілії
 - 1 яйце
 - 2 горнятка борошна (муки)
 - ½ ф дактилів
 - 1 горнятко січених оріхів
 - ¼ ложечки соди до печення
- Розтерти масло з брунатним

цукром, додавши пів горнятка цукру-піску, яйце і ванілію, аж збіліє. Додати пересіяне борошно (муку) з содою до печення і дрібною соли. Замісити й дати до холодильника. Покроїти дрібно дактилі і вкинути до посудини, додавши ¼ горнятка цукру-піску і ½ горнятка води. Варити 5 хвилин, а на кінці додати оріхи й прохолонити. Розтачати тісто на два прямокутники 9×12 інчів. Розвести начинку по тісті, звинути тісто й обвинити восковим папером. Покласти на ніч до холодильника. Другого дня розвинути, кроїти невеликі тістечка і пекти у вигрітій печі на 375 ст. впродовж 10 хвилин.

Торт Сахера

Потрібно на коржі:

- ¼ ф масла
- ½ ф цукру
- 7 жовтків
- 1 ціле яйце
- ¼ ф розігрітої чоколяди
- ½ ф мелених оріхів
- 2 ложки тертої булки шум із 7 білків

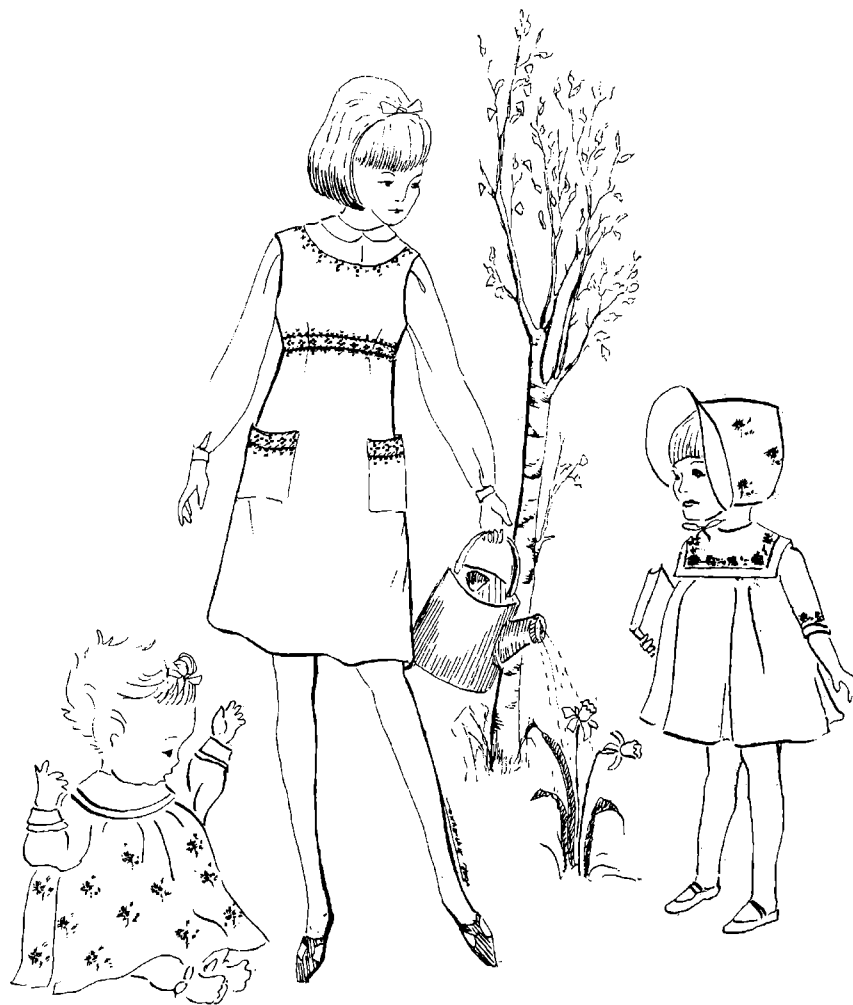
На начинку:

- 4 ложки какао
- 4 ложки вершків (сметанки)
- ¾ ф масла
- ¼ ф і 2 ложки цукру
- 1 чарка руму
- 10 штук товчених бісквітів (бішкоптів)
- 2 жовтки

Втерти масло на піну і додати по одному 7 жовтків, ціле яйце, і цукор і втирати на мішалі (міксері) аж збіліє. Тоді додати розігріту на парі чоколяду, мелені оріхи й домішати легко піну з білків, пересипуючи все тертою булкою. Поділити масу на 2 тортивніці й пекти рівночасно при 350 ст. впродовж 40-45 хвилин. Коли хто не може пекти рівночасно, повинен приладити наперед один корж з половини складників, а потім другий, бо шум із білків не сміє чекати.

Начинка. У посудині над кип'ячою водою розпустити 4 ложки какао з вершками (сметанкою), зняти з плити і втирати, аж прохолоне. Окремо втерти масло з цукром і жовтками і до-

Українська ВИШИВКА

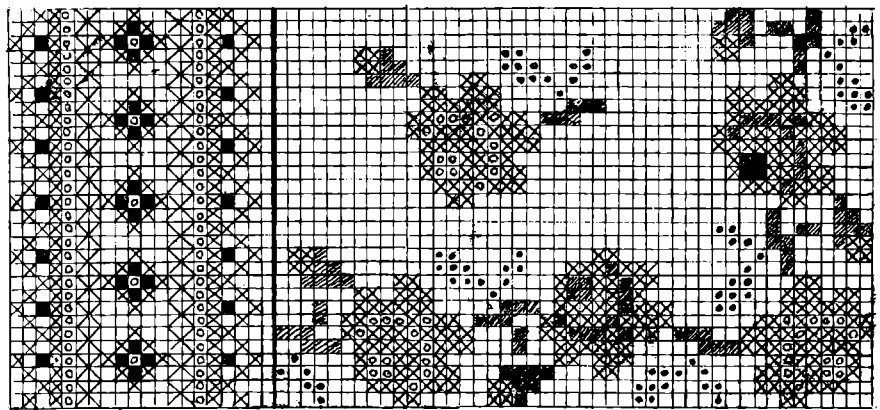

Embroidered fashions for girls

давати потрохи какао і рум. Вимішати з подробленими бісквітами.

Переложити цією начинкою коржі і покласти на годину до холодильника, щоб маса ствердла.

Чоколядова склиця. Розпустити $\frac{1}{4}$ ф чоколяди в посудині над кип'ячою водою. Заварити тугий соковик (сироп) із пів ф цукру і $\frac{1}{4}$ горнятка води, зняти з кухонної плити і втирати, аж збіліє. Тоді додати до нього потрохи розігріту чоколяду і теплою склицею облити торт зверху і з боків.

Crosstitch design for girls' dresses

ВИШИВАЙМО НА ЛІТО!

Вишивка на дитячому вбранні! Це мрія кожної молодой матері. Коли засвітить сонце і дівчата визволиться з теплою вбрання, хотілось би завітчати її святочний одяг якимсь невеликим узором. Тому подаємо кілька моделей для дівчаток різного віку. Про хлопчиків подбаємо в черговому числі.

Суконочка для 2-літньої дівчинки. Як матеріал може послужити нам репон або батист. Квітчастий взір покиданий на полі суконочки, а можна обмежити його тільки до придолу. Форму для суконочки знайдете у кроях весняного МекКол (McCall Magazine) ч. 7718.

Сукня-безрукавка для підлітка. Пошити її можна з сірої або бежової ланами. Вишивку виконати на самому матеріалі. Взір примінений на ясі й кишнях. Вузьким взірцем викінчений виріз. Форму для сукні-безрукавки знайдете в тому ж журналі ч. 7992.

Суконка для дівчинки. Як матеріал може послужити біле або бежове полотене. Квітчастий взір примінений на рукаві й на геці. Форму для суконки знайдете в тому ж журналі під ч. 7815.

Хрестикові взори

Обидва хрестикові взори походять із Львівщини. Виконувати їх нитками ДМС в таких кольорах:

■ ■ чорна, х х червона (ч. 321),
о о жовта (ч. 743), ● ● зелена (ч. 905).

ОДНОРІЧНІ КВІТИ

Час уже подумати про розсаду для наших квітників! Подаю тут найкращі відомості про найбільш люблені квіти.

Айстри в різних кольорах, кільчаться при температурі 68—85 ст., потребують до кільчення 5—15 днів, вразливі на приморозки.

Алісум, цвіте біло й фіолетно, температура 68 ст., днів 5—15. Не боїться весняних приморозків.

Льва паша в різних кольорах, окрім синьої. Температура 55 ст., днів 10 до 20.

Бальзаміни, в різних кольорах, температура 68 ст., днів 10—20.

Гвоздики в різних кольорах, температура 68 ст., днів 5—10. Садженці нападають слимаки.

Далія з насіння в різних кольорах, температура 68—85, днів 10—15. Вразлива на приморозки.

Клеоме, цвіте рожево, температура 55—90 ст., днів 10—30.

Кохія до обсаджування, восени ціла червона. Температура 68—85 ст., днів 5—10.

Любелія цвіте синьо. Температура 68—85 ст., днів 5—20.

Настурція, цвіте жовто і червоно. Температура 68, днів 10—20. Вразлива на приморозки.

Однорічні флєокси в різних кольорах, температура 68 ст., днів 5—15.

Оздобний тютюн, цвіте біло і червоно, температура 68—85 ст., днів 5 до 20.

Петунія в різних кольорах, температура 68 ст., днів 5—15.

Пахучий горошок різних кольорах, температура 68, днів 10—15.

Шальвія, цвіте червоно, температура 68—85 ст., днів 5—15.

Цінія в різних кольорах, температура 68 ст., днів 7—10.

Розсаду можна також купити в городовій крамниці, але це коштує. А її можна самому виростити у скриньках, без парника чи склярні.

Роман Коцик

ДВА КОЛЬОРИ

Цікавою новинкою цього сезону — це двокольорові сукні і комплекти. Геометричний рисунок тканин дозволяє на різноманітні комбінації. Дуже популярною відмінністю є — гладка середина з контрастовою гезкою та смугою на придолі. Це прийнялося

особливо тому, що темніша середина сукні робить постать стрункішою.

Але зустрічаємо й більш відважні сполуки кольорів. Наприклад: вставлену по довжину смугу іншого кольору зпереду й ззаду, великі нашивні „латки“—везерунки зпереду й на спині, відмінного кольору рукави й кишені. Це особливо зручно виглядає на гладкій літній безрукавці.

Зірка

Порадник нар. мистецтва

Взір на чоловічу сорочку

Коли дістаю журнал **Наше Життя**, то перш усього шукаю за зображеннями в ньому. Я вже неоднораз використала, бо люблю вишивати. Однак мушу ствердити, що хоч передплачую **Наше Життя** від 1956 р., то коли прийшлося мені вишивати чоловічу сорочку, я не могла знайти відповідного зображення.

Дуже була б Вам вдячна, коли б Ви подали вибір таких зображень. Дотепер я знайшла тільки один такий взір і він мені не подобався.

М. Словачевська

Зобразив на чоловічій сорочці маємо значно менше, як жіночих, бо назвагал чоловіча сорочка менше вишита, як жіноча. Та й у зображеннях чи альбомах їх звичайно окремо не подають. Однак в таблиці чоловічий взір можна відрізнити від жіночого тим, що він скроєний у рисунку і розкрашенні.

Також примінення зображення інше. Вишивають комір (викладаний або стоячий), пазуху і дуди (маншети). Отже немає тут широких зображень, що потрібні на вставки (полики), а радше тяглі вузькі зображення.

Крій чоловічої сорочки подали ми при описі гуцульського строю у **Н. Житті** 1962, ч. 2. Однак незабаром узяв до уваги Ваше прохання й повторюю це, подаючи відповідні зображення. Ред.

Городничий поради́к

МІРТ ЗАНЕПАДАЄ

Хоч я минулої весни пересадила свій мірт, він улітку зовсім не поправився. Листочки даліше висиха-

ють, а нові не розвиваються, а чомусь скручуються. Якої землі потребує мірт? Як часто треба його пересаджувати та як глибоко всаджувати корінь до вазонка?

Читачка з Каліфорнії

Мірт не зносить забагато тепла в кімнаті. Потребує холодного (50—60 ст.), ясного й зі свіжим повітрям зимового приміщення. Мабуть причиною нидіння Вашого мірта є занадто тепла хата. Улітку найкраще чується на свіжому повітрі, у городі або на балконі. Натомість у занадто теплій хаті його звичайно обпадають мшиці. Як їх позбутися, подав я в лютевому числі **Н. Ж.** Підливати мірт слід усе вистоялою водою. Не сміє пересихати, навіть зимою. Пересаджуємо мірт у березні що 3—4 роки. Вважати, щоб не посадити за глибоко в не завеликий вазон. Потребує землі — 2 частини городової, 1 частина компостової, 1 частина листяної, 1 частина торфу (піт-мос), 1 частина піску.

ЖАСМИН

У **Н. Ж.** з вересня 1961 р. Ви подали, що тут можна дістати жасмин (ясьмін) „Філядельфус“, дуже пахучий, що росте високо або низько, Чи могла б я довідатись, де його можна придбати?

Читачка з Мериленду

Жасмин, ботанічна назва „*Philadelphus Coronaris*“, англійська „*Mockorange*“ — це один із найбільш поширених і витривалих кущів у наших городах. Росте і цвіте на кожній землі, в повному світлі сонця й півтіні. Маємо високі, середні й низькі відміни. Цвіте в кінці травня і з початком червня. Відміни є — європейські, азійські й американські, а також схрещувані. Садженці можна замовити в усіх школах, а найкраще в одній із найбільших шкілок світу:

Stark Bros. Nurseries, Louisiana, Missouri 63353.

З високих відмін можу припоручити „*Mockorange Sweet*“, високий 6—8 фітів, штука коштує 1.95 дол. Можна садити, як живопліт.

З нижчих замітний „*Mont Blank*“, високий на 3 і пів до 5 фітів, цвіте дуже пахучо, штука коштує 2.70 дол.

При замовленні раджу покликатись на мене, напевно дистанете дуже гарні кущі.

Роман Коцик

Festive Holiday Desserts

In the last two issues we published several recipes sent in to us by UNWLA Branch 87 in Canton, Ohio. These brought to mind a cooking class which was conducted in 1962 by Branch 66 in New Haven, Conn. The Branch later published the recipes in booklet form. We reprint two recipes for desserts which our readers might want to try for the Easter holidays.

Nougat

9 Egg Whites
1 lb. Conf. Sugar (Sifted)
1 Cup Honey
1 Pkg. Dried Apricots
1 lb. Walnuts

Beat the egg whites until stiff, add the confectioner's sugar and place in double boiler over medium flame. Cook for approximately 20 minutes, add the honey and continue cooking for 1 hour, until thick, stirring often so that mixture does not stick to pan. Add the dried apricots which can be either ground or chopped into small pieces and continue cooking for another 15 minutes. Chop or grind up the walnuts and then add to the nougat mixture and cook till the nougat stands away from the pan. Remove from double boiler and cool. Spread the mixture between layers of thin torte wafers, cover and cool thoroughly. Cut into thin slices or squares. This will yield enough to spread between three layers.

Fairytale Torte

1st Layer
10 ounces Confectioner's Sugar
8 Egg Yolks
Juice and Grated Skin of 1 Lemon
10 ounces Blanched and Ground Almonds
4 Egg Whites, beaten stiffly

In electric mixer beat together the confectioner's sugar and the egg yolks, adding the juice and the grated skin of the lemon. Mix in the almonds and beat well. Fold in the stiffly beaten egg whites and pour into a springform pan, greased and

sprinkled with bread crumbs. Bake in preheated oven set at 350 degrees F., 3/4 hour. Remove, cool.

2nd Layer

6 Egg Whites
10 ounces Confectioner's Sugar
5 ounces Blanched and Ground Almonds

Beat the egg whites until stiff, gradually add the confectioner's sugar until batter is sticky, add the almonds and pour batter into prepared springform pan as above. Bake immediately, remove, cool.

Chocolate Filling

1/2 Cup Cream (or milk if desired)
1/2 tsp. Vanilla
6 Egg Yolks
3 ounces Granulated Sugar
1/2 lb. Sweet Butter
3 1/2 ounces Melted Baking Chocolate

In double boiler, scald the cream, (or milk) with the vanilla. Beat the egg yolks with the sugar. Slowly add the scalded milk to the egg yolk mixture, beat well and return to double boiler to cook till mixture thickens. Cool. Beat the butter till soft and when the egg mixture is completely cool, add by the spoonfull to the butter, beating after each addition. Finally, add the melted baking chocolate and blend.

Icing

2 ounces Baking Chocolate
2 tbs. Cream
1 tbs. Confectioners Sugar

Combine the above ingredients in saucepan and cook together. Pour over the filled torte while the icing is still hot.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

OUR SERVICEMEN IN VIETNAM

Many servicemen of Ukrainian descent are now serving in Vietnam. It was resolved at UNWLA Regional Conferences to send Easter greetings in the form of cards or Easter eggs to these men.

Addresses of the servicemen may be obtained from their families or in the parish registry. There are only a few weeks left before the holidays. Do it today!

STRIPES AND CHECKS

There are no drastic changes in fashions this spring. The tailoring is unconstructed, without stiffening or inner bulk, giving suits and coats the comfortable soft lightness of sweaters. The only news is that precise geometry has stepped into fashion in cut and fabric. Pin stripes and checks are the immediate rage; single lined windowpane checks, graph-like checks, chess board squares, spring colored houndstooth, checks put on the bias, cosmetic pastel-colored small screen checks, and every other conceivable checked pattern, usually in a two-color combination is new and fashionable.

Suit jackets are shorter, and many have the blazer look. Collars are small, often notched, pockets are insignificant. The shapes are narrow, with almost skimpy shoulders and sleeves. A very popular suit will be the short-sleeved costume with a double breasted narrow jacket which in cut somewhat resembles a shirt. Another new detail is vents on jackets and coats, either on the sides or in the back. Hemlines are extremely short — way above the knee, and at times seen at mid-thigh. — O.L.S.

A leader assumes that followers are working with him, not for him. He considers them partners in the work, and sees to it that they share in the rewards. A leader glorifies the team spirit.

НАШИМ МАЛЯТАМ

ДАЙТЕ КИЦІ САЛА

Діти мила милом
руки, вуха, губи,
чистили старанно
щіточками зуби,
рушниками втерлись
добре, як годиться.
— А тепер помиймо
котенят і кицю!

Муркотлива киця
хвостика лизала,
не пішла до ванни,
а таке сказала:

„Таж мені не треба
щіточок і мила,
я малих котяток
язиком помила,
я малих котяток
зубками чесала.
Дайте за роботу
сиру або сала“.

Л. Гада й

ХАТНІЙ ЗВІРИНЕЦЬ

Чи гуртом, чи поодиночі —
Завітайте у наш дім,
Побуваєте в звіринці,
Хоч малім, але моім:

По кімнаті скаче мушка —
Білокрила добродушка;
Під вікном — блакитний птах,
У зелених чобітках;
Є ще й мишка-гризикнижка,
Дуже чемна, хоч і звір:
Не гризе ніколи книжки,
Бо найбільше любить... сир.

Сяде снідати родина,
А вона до сиру — скік!..
Отакий-то мій звіринець!..
Був ще й кіт, але... утік.

Леонід Полтава

ЗБІРКА ВІРШИКІВ І ОПОВІДАНЬ

Золота Бджілка

упорядкувала Марія Юркевич
— Ціна 50 центів —
Замовляти в Централі СУА

Ольга Литвин

Про мудру жабку

Одного вечора я вийшла з до-
му, щоб викинути листа в скринь-
ку. Скринька була досить далеко
на іншій вулиці. Того дня був
сильний дощ і я вибрала годину
ввечорі, коли дощу майже не бу-
ло. Але коли я наближалась до
скриньки, то почав лити такий
дощ, що я ледве встромила мокрі
листи в отвір і вскочила до теле-
фонної будки на розі вулиці, ря-
туючись від дощу. Три стіни теле-
фонної будки були наполовину
скляні. Коло будки був стовп із
сильною електричною лампою для
освітлення вулиці, і я могла крізь
вікно спостерігати з будки, як па-
дають великі краплі дощу, як сті-
кає вода по краях асфальтованої
дороги, як пробігають авта в один
і другий бік, як виблискують крап-
лями дощу смужка зеленої трави
між хідниками і дорогою.

Враз я помітила, що щось ма-
леньке рухалося через хідник і
зупинилося на зеленій смужці
трави. Це була невелика сіра жаб-
ка. Вона зупинилася так близько
до дороги, де пробігали авта і так
пильно дивилася на дорогу, що
у мене виникла думка, чи не хоче
вона перейти дорогу і дістатися
до садка, що знаходився потой-
бік дороги. Мені часто доводило-
ся бачити на австралійських до-
рогах роздушених кангурів, гуа-
нів, гадюк. Їх приваблює світло
авт і вони, як зачаровані, вибіга-
ють на дорогу, попадають під
авта і гинуть. Я собі уявляла, що
маленьку сіру жабку чекає така ж
сама доля під колесами авт, якщо
вона вийде на дорогу.

Жабка сиділа і вичікувала, а мо-
же відпочивала. Настав момент,
коли ніякого авта на вулиці не
було. Жабка швиденько поскака-
ла на дорогу. Я з напруженням
оглядала дорогу в один і другий
бік. З обох боків наближалися
авта. На одну мить авта заслони-

ли від мене жабку і мені шкода
було побачити її мертвою. Але
яке ж було моє здивування, коли
пройшли авта і вулиця була зно-
ву пуста! Я побачила, що жабка
сидить на білій лінії серед дороги,
що по ній авта ніколи не має пра-
ва їхати, і де зупиняються також
люди, переходячи дорогу. Жабка
посиділа ще кілька хвилин на бі-
лій лінії на середині вулиці. Ву-
лиця була така широка, а кроки
жабки були такі маленькі, і мені
знову здавалося, що вона відпо-
чивала. Знову пройшло кілька авт,
а сіра жабка все нерухомо сиділа
на білій лінії. Коли вулиця знову
спорожніла і не було ніякого
авта, жабка швиденько поскакала
через другу половину вулиці і,
неушкоджена, добралася до сад-
ка. Я довго дивувалася маленькій
мудрій жабці і я чомусь певна,
що вона не вперше так перехо-
дила дорогу, де рухаються такі
страшні великі авта.

ВИПАВ СНІГ

Настовбурчив пір'ячко

Горобець.

Пострибав подвір'ячком

Навпростець.

Підстрибне й дивується:

— На очах

Біла стала вулиця,

Білий дах!

Інна Кульська

ДОНЯ ХОЧЕ СПАТИ

У моєї доні

Оченята сонні,

Рученьки мов з вати, —

Доня хоче спати.

Ніч прийшла тихенька,

Спи, моя гарненька.

Платон Воронько

Юрчик-плаксі́й

Хочете знати, хто це такий, отой Юрчик? Отож це здоровий, гарний, кругловидий хлопчик. Ну, а чому ж він плаксі́й? А спитайте його! Та буває, нічого злого йому не приключиться, ніхто його не обидив, не скривдив — а він собі, ні сіло, ні пало, починає рюмсати. І так рюмсає, підтягає носом, аж поки таки надобре не розплячється.

— Ти чого розревівся? — питає мама або тато.

— Бо... бо... — І сам не знає вже чого плаче. Прямо забув!

Літом буває в парку, ледве зачне з дітьми гратись і за малу хвилину вже має причини плакати. Бо то знаєте, хлопчики, як це буває: зразу граються собі тихо, чемно та згодом розгуляються, розохотяться і — то качаються по мураві, то так борикаються, борються, ну, і Юрчика втягають до гри. То він зразу повеселіє, але незабаром, ще не вспіє хтось пальцями торкнутись або вхопити за плечі, як він уже розплакався, розкис... І біжить до мами на скаргу. З очей, з носа цюрком тече, верхом руки втирається, ніс червоніє, личко, моз розчавлений помідор. Аж негарно дивитись. А хлопчики бігають за ним, передражняють:

— Плаксі́й, бекса, плакса — прозивають. Або так: „Квас, квас, ходи до нас, не дивуйся нам, плаксі́ям“.

А він? Замість розсміятись і вернутись до гри, ще дужче заводить і жалується мамі. А їм що? Вони веселі, їм лише смішки в голові! Гурмою біжать за ним до мами і передражняють його:

Одного разу Юрчик вдома чогось розплакався дивними голосами. Тато його питається:

— Що тобі, Юрчику? Болить що, скривдив тебе хто?

— Ні-і-і, ні-і-і! А я так! Я хочу мати „гуляйногу“!

А тато:

— Добре, вже добре, цить, не плач! Купимо „гуляйногу“. Але, чому не попросити? Чого ж плакати?

— А, бо я таку „гуляйногу“ хочу, щоб насправді мала мотор,

а ззаду червоне світло! Угугу!..

Тато дивується:

— Що це ти видумуєш? Що це за якась новітня „гуляйнога“

з мотором і заднім світлом? Де ти таке бачив? Це і так щось, не для тебе. — А по хвилині:

— Та ж „гуляйногу“ тому так і називають, що одна нога має їхати, а друга гуляти, цебто, нога хлопчика має її порушувати, а не якийсь мотор.

Тато сів побіч Юрчика, та став розказувати йому якусь байку. Думали: заспокоїться, забуде цю дивну „гуляйногу“. Де там! Ледве перестав розказувати, як він знову зарепегував:

— „Гуляйногу“, „гуляйногу“! З мотором!

Тоді тато взяв шапку на голову і пішов геть із хати. Бо хто ж хоче бути з таким плаксі́єм у хаті?

Іншим разом грався сам у кімнаті, впав і набив собі порядного гудза. Прийшла звідкілясь мама, побачила гудза і спитала:

— О, то ти впав? Дуже боліло? Ти дуже плакав?

— Ні, мамо, я не плакав, бо я думав, що мами нема вдома.

— Ага, то це так?! — засміялась мама.

А вже нема що казати про те, коли перший раз пішов він на ковзанку, на лід. Не вспів ще і двох кроків зробити, як „беркець“, впав, як довгий. І замість схопитись, обтрінатись та й далі весело гуляти по льоду, як другі діти, бо ж що це власти на льоду? От, один сміх! Та він і не ворухнеться, а лежить, як довгий і реве в небоголоси, аж поки його хтось не підведе. Такий хлопець! І не знати вже, як йому не соромно?..

Згодом Юрчик підростав, ставав шораз сильніший, але „плаксі́єм“ не переставав бути, лиш що вже відважніше виступав між хлопчиками. І сам став придумувати якісь витівки. Одною із цих витівок було, скакати по сходах, а то й брати по два ступені нараз, хоч мама це раз на завжди заборонила. І сталося, що те, що йому звичайно легко приходило, одного разу таки не вдалось: Скакав долину, як звичайно, переважаючи один ступень. Аж раптом втратив рівновагу, нога якось посунулась убік, тіло похилилось вперед і він упав головою вниз. При цьому одна рука дісталася під спід тіла і під цим тягарем, щось у ній хруснуло. Юрчик почув великий біль, хотів задержатись і не міг. І безвільно покотився сходами вниз, а рука дуже боліла. На цей гармидер прибігли батьки, покликали лікаря.

І що скажете? На диво всім — Юрчик не плакав! І то навіть тоді, коли лікар биндував йому руку, хоч певно відчував великий біль. Пізніше мама сказала:

— Що то сталося, що наш „плаксі́й“ не плакав?

А татко:

— Бо він давніше плакав через дрібниці, а коли собі спричинив велике лихо, то замовк. З ним скоїлось таке, як із ведмедиком, що у велику бурю не слухав мами ведмедихи і лазив попід деревами, де на нього падало гілля. Про нього склали таку приповідку: „Коли на ведмедика падає мала гіляка, то він бурчить, а коли впаде велика, то мовчить“.

Вісті з Централі

Заповіджений Конгрес Міжнародної Жіночої Ради в Тегерані розпочинається 14. травня ц. р. Постановою Екзекутиви СУА рішено вислати там нашу представницю. Радіймо тим, що зможемо взяти участь у цьому „жіночому парламенті“. Це найкраща нагода, щоб пригадати на міжнародньому ґрунті про змагання і жертвенну працю українського жіноцтва. Прохаємо скласти пожертви на Фонд Зв'язків і Репрезентації для пскриття коштів подорожі.

Недавні Збори Політичної і Ширшої Ради Українського Конгресового Комітету підкреслили потребу **скріплення фінансової бази УККА**. Пригадуємо ще раз наше прохання — піднести річну вкладку Відділів з 10 дол. до 15 дол. Це буде найкращим вшануванням УККА в його 25-ліття та доказом нашого громадського вироблення.

Кожна членка СУА повинна мати **відзнаку своєї організації** й носити її на зустрічах і виступах. Про це треба пригадувати членкам на сходинах та інформувати новоприєднаних. Голови Відділів повинні замовити їх у Централі по ціні 1.50 дол. за штуку. При замовленнях слід відразу присилати належність.

Починаємо розсилку **Конвенційних Книжок Відділам** до розпродажі. Ще раз пригадуємо, що Книжка вміщує історію Союзу Українок Америки за 40 літ існування та перебіг праці багатьох Відділів СУА. Ціна книжки виносить 2 дол., з чого Відділ залишає собі 50 ц., а решту повинен надіслати до Централі.

Обіжники, надслані Відділам, повинні бути прочитані на ширших сходинах. Коли час сходин дуже обмежений, тоді можна обіжник коротко зреферувати. Одначе точки його призначені для всього членства й повинні дійти до відома загалу.

Екзекутива СУА

У ряді новоприєднаних членок відзначилась округа Ньюарку. Хоч не зазначено в минулому році нового Відділу, проте існуючі вже Відділи мали гарний приріст членок. Вітаємо їх у нашій організованій сім'ї!

У Відділах округи Ньюарку вступили в члени:

28 ВІДДІЛ СУА, НЬЮАРК, Н. ДЖ.:

Анна Голодник
Анастасія Гординська
Ольга Гриців
Марія Герус
Стефанія Грубська
Павлина Дереш
Анна Дідух
Анна Дубас
Катерина Дубас
Анна Малецька
Дора Рак

Марія Рій
Євгенія Степова
Стефанія Таланчук
Анна Тиха
Марія Турко

86 ВІДДІЛ СУА, НЬЮАРК, Н. ДЖ.:

Надія Хома
Віра Салевич
Ірина Крайник
Ольга Гунчак

ЕКЗЕКУТИВА СУА

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Пані Олі Гоевич складаємо щире співчуття з приводу смерті чоловіка і батька, бл. п. Володимира Гоевича і замість квітів на його могилу складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж., а 10 дол. на Народній Дім у Трентоні

Членки 11 Відділу СУА
Трентон, Н. Дж.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Корнелі Николук родом Ковталюк із Торонто складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Марія й Ізидор Ванджури
Вінетка, Ілл.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Стефанії Крамарчук складаємо 10 дол. на Стипендійний Фонд ім. О. Гординської

Олена й Ярослав Салуки
Ньюарк

НА ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ

Постановою XIV. Конвенції СУА постав при Відділах СУА Фонд Наглої Потреби, що служить для сусп. опіки Відділів. Пожертви на той Фонд будемо подавати в міру, як Відділи їх зголошують.

10 Відділ СУА, Філадельфія:

Замість квітів на могилу бл. п. Олени Штогрин складає 10 дол. родина Цікалів, а 5 дол. Іванна Гентош.

74 Відділ СУА, Шикаго:

Замість китиці при відвідинах хворої п-ні В. Хрептовської складає 10 дол. Управа і членки Відділу.

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Модеста Макара складають по 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

26 і 37 Відділи СУА
у Дітройті

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

До привітань нашої Конвенційної Книжки через помилку не ввійшло прізвище п. Івана Хоми з Бронксу, що пожертвував на ту ціль 2 дол. За пожертву щиро дякуємо, а за недогляд перепрошуємо.

*

У звіттовленні з Конвенційного Бенкету, поданому в ч. 11, 1965 р., зайшла помилка. Порядок на залі та розміщення гостей утримували членки 83, а не 82 Відділу СУА. За недогляд перепрошуємо.

Не маєте змоги активно працювати в Відділі СУА? Вступіть все ж таки, бо Ваша приналежність і членська вкладка скріплюють жіночий рух.

при Промадській роботі

ШИКАГО, ІЛЛ. Окружний З'їзд

Дня 16. січня 1966 р. численно зійшлися делегатки в залі Тейлор Гавзу. Пані голова Л. Шандра відчитала молитву СУА й відкрила З'їзд, вітаючи голов Відділів, делегаток і Управу Окр. Ради. Відчитано листу уповноважених делегаток, що їх було 31, і стверджено правосильність З'їзду.

До президії З'їзду увійшли — п-ні Орися Гарасовська, голова, п-ні Ліна Басюк, секретарка. Протокол із попереднього З'їзду відчитала п-ні інж. Олена Турула.

Слідували звіти Управи. Звітували п-ні Люба Шандра, голова, п-ні Ірина Ракуш, містоголова, п-ні інж. Олена Турула, секретарка, п-ні Анізія Струц, касієрка. За референтури звітували п-ні Євстахія Струтинська, організаційна, п-ні д-р Тамара Тимцюрак, культ.-освітня, п-ні Софія Сокологорська, сусп. опіки, п-ні Зе-

новія Литвинишин, пресова. За не-присутню референтку зв'язків п-ні Анну Васильовську звіт відчитала предсідниця.

Іменем **Контр. Комісії** промовила п-ні Марія Хрептовська. Вона ствердила, що Контр. Комісія перевірила діловодство й касу та знайшла все в найкращому порядку.

З черги звітували **голови Відділів**. Замість голови 22 Відділу п-ні Софії Крупки, що не могла прибути через недугу, звіт відчитала містоголова п-ні О. Гарасовська. Дальше звітували п-ні Віра Маркевич (29 Відд.), п-ні Володимира Гут (36 Відд.), п-ні Марія Пискір (51 Відд.), п-ні інж. Олена Турула (74 Відд.), п-ні Оксана Мурська (84 Відд.). Пані голова подякувала Відділам за їхню працю й підкреслила особливі осяги. А саме: подякувала 22 Відділові за те, що передав свій хор під патронат Окр. Ради, а 36 Відділові за те, що як

найстарший в Окрузі, був відзначений на недавній Конвенції СУА в Нью Йорку.

Слідувала **перерва**. Під час переруски д-р Тамара Тимцюрак висвітлила фільм з імпрез і діяльності Окр. Ради СУА в Шикаго. Рівном приявні делегатки мали змогу оглянути архів Окр. Ради — інвентар і діловодство, — що на окремому столі підготувала голова Окр. Ради.

Дискусія не торкнулася звітів із праці, що їх присутні вважали успішними. А розгорнулася широко на тему фінансової бази Окр. Ради. Як відомо, Окр. Рада покликана репрезентувати СУА на терені Округи. Окрім того потребує фондів на організаційні заходи, коли хоче поширити Відділи СУА і приєднати членство. Дотеперішні влати Відділів невисстачальні. Були три різні пропозиції в тому напрямку. Одна змагала до оподаткування кожної членки в Окрузі на 50 ц., друга до підвищення оплати кожного Відділу до 15 дол., а третя до влаштування однієї дохідної імпрези, дохід із якої служив би на організаційні видатки. Перейшли перші два внески, хоч і третій може

Окружна Рада СУА в Шикаго:

Сидять зліва на право: інж. Олена Турула, Ірина Ракуш, Люба Шандра, голова, Марія Хрептовська, Анізія Струц. Другий ряд: Євстахія Струтинська, Ірина Мигаль, Олена Чуба, Софія Сокологорська. Третій ряд: Зеновія Литвинишин, Анна Васильовська.

UNWLA Regional Council in Chicago. Ill.

мати своє обоснування в дальшій праці.

Нова Управа: п-ні Люба Шандра, голова, п-ні Віра Маркевич, місто-голова, п-ні Наталія Масник, рек. секретарка, п-ні Ліна Басюк, кор. секретарка, п-ні Анізія Струк, касієрка. Референтками стали — п-ні Зеновія Лавринишин, організаційною, п-ні О-рися Гарасовська, культ.-освітньою, п-ні Люба Шеремета, виховною, п-ні Дарія Менцінська, нар. мистецтва, п-ні Марія Семків хору, п-ні Софія Сокологорська сусп. опіки, п-ні Анна Васильовська зв'язків, п-ні Євстахія Струтинська пресова. Вільними членами Управи стали — пп. Володимира Гут, Оксана Мурська, Марія Пискір.

Контр. Комісія: пп. Марія Хрептовська, Олена Чуба, Ірина Ракуш члени, а пп. інж. Олена Турула і Мигаль, заступниці.

З'їзд закрила предсідниця, дякуючи делегаткам за участь і бажаючи Управі ще краших успіхів у дальшій праці.

Орися Гарасовська, голова З'їзду
Ліна Басюк, секретарка З'їзду

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Свят-Андріївський Вечір 10 Відд. СУА

Увійшло вже в звичай, що кожного року наша громада назначує собі радісну зустріч — і в гостях у 10 Відділі СУА святкує „Андрея“. Під час цього святкування відновлюється в нас притемнена буднями наша світла традиція: народній побут.

І в цьому році спопуляризована членками СУА імпреза стягнула численних гостей до гарно вдекорованої залі кафетерії парохіяльної школи св. О. Миколая.

В атмосфері радісного сподівання слідувала дбайливо підготована програма свята, що її влучно вела артистка сцени п-ні Оксана Рудакевич. Вона привітала гостей враз із цілим ансамблем вступним словом „На Андрея“.

На початку імпрези виступила група молоденьких учениць школи танків сестер Озарківних. Дівчатка пописались дуже гарно. Особливо захоплював глядачів виконаний ними „Рожевий вальс“ Штравса, балет, у якому численні фігури виконали ці дівчатка із справжнім умінням і грацією балерин.

Бурею оплесків привітала заля по-

яву гостей із Нью Йорку, пп. Іванну Кононів і Валю Калин. Їхні незрівняні народні й жартівливі пісні — художньо виконані, під музичний супровід піяністки проф. Л. Бульби — були справжнім джерелом іскристого непересадного гумору. А в модерних тангах виявили себе привабливими артистками у природніх, невимушених позах і рухах повних грації.

А „Монологи Гриця Зозулі“, що їх знаменито відтворив п. Степан Магнет, це був рід народніх, узятих переважно з життя давнішого вояцтва, сміховинок-придбашок. У них вміло вплетено в інтервалах і дещо гумору на сучасні теми. Гості реагували спонтанно сальвами сміху та бурхливими оплесками.

Монтаж мелодеклямації п. н. „Сон“ артистки сцени п-ні Лізи Чепіль, при фортепіановім супроводі п-ї Л. Бульби, і поезії „на гуцульські теми“, був справжньою художньою насолодою і пиром для любителів поезії і музики. Ніжно інтерпретуючи і дискретно наголошуючи деякі фрагменти — вона виявилась незрівняною артисткою у цьому жанрі.

А що ж і казати про славні вже гумористичні монологи артиста сцени п. Ярослава Пінота-Рудакевича, де він виступив у ролі львівського бурлаки-перебенді — та по кількох лиш словах зумів нав'язати теплий, рідний контакт із захопленими слухачами. Артист знову виявив себе незрівняним у щораз то нових помислах, які роблять його таким рідним, популярним, власним нашим гумористом.

Артистка п-ні О. Рудакевич зробила слухачам радісну несподіванку віршем власного авторства п. н. „Вакції“ на актуальні теми. Її легкість віршування, декляматорські здібності, неоцінена погідність теми, створили слухачам справжню атмосферу душевного відпочинку по трудах будня. Також її укладу, дуже ефектовний, виконаний цілим ансамблем „Фінал“ випав напрочуд гарно.

Щира подяка п-ні О. Рудакевич, яка — побіч своїх особистих обов'язків: праці поза домом, дружини, матері, господині дому — все ще знаходить час і ніколи не відмовляється від підготовки імпрез. І вище наведене, вміле, дискретне, художнє ведення власного укладу програми ще раз заставляє нас подивляти її всесторонні здібності. А найкраще у ви-

ступах п-ства Рудакевичів це те, що вони взаємно себе доповнюють.

Такі імпрези скріплюють наше товариське життя, в теплом, родинному оточенні ми відчуваємось ненавчє членами великої родини. Таких імпрез дай нам, Боже, побільше.

Олена Цегельська

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Наші радощі й турботи

В житті організацій, як і в житті одиниць, бувають світла й тіні. Трапляються різного роду недомагання... хвороби. Щоб зарадити тим, чи іншим симптомам, людина вживає відповідних ліків. Чи не так само в організованому житті?

Наш Відділ назагал здоровий, хоч інколи відчувається симптом байдужності, що відбивається на розвитку чи пульсуванні життя організації.

Доля зіслала нам протигреакцію — „уколи-пілюлі“, що додають бадьорості та нової сили.

Перший „укол“ — це наш сум, наше співчуття, одержане із вдячністю для нашої шановної голови п-ні М. Петришак, яка, хоч проходить важку душевну кризу родинного смутку — розуміє ціну суспільного життя та погодилася й надалі очолювати Відділ, працювати з нами. Кожна з нас відчула, що повинна докласти більше зусиль та шире відданої праці, щоб тим способом допомогти го-чи пульсуванні життя організації.

Друга: це конвенційна „пілюля“, що привезли її наші делегатки пп. Ольга Лушук та Одарка Король. Віддаль (1000 миль від Централі), кошти подорожі, були причиною, що досі не було від нас репрезентанток на минулих конвенціях. Тим разом завдяки жертвенності п-ні Одарки Король, що запропонувала покрити кошти подорожі двох осіб — перший раз в історії Відділу ми вислали делегаток на XIV. Конвенцію СУА.

Кілька тижнів по Конвенції, дня 2. січня 1966 р., ми стрічали наших делегаток у святково прибраній залі з буфетом — на ширших сходах. Прийшли вони, замаєні конвенційними відзнаками, щоб поділитися з нами своїми враженнями. Започаткувала Вечір голова п-ні Мирослава Петришак цікавою змістовною доповіддю, щоб пригадати нам, скільки треба було мозольної праці, заки досягнуто рівень XIV. Конвенції. Да-

ючи нам короткий огляд СВА, підкреслила, що було товчком об'єднання колишніх малих гуртків, що вплинуло на розвиток СВА. В самих початках засновання жіноцтво добре розуміло ціну об'єднання та значення репрезентації на міжнародньому форумі. Згадала рівнож про моральну та матеріальну поміч, що несли на своїх плечах піонерки: висилка одягу, ліків, харчів і т. п., під час повені 1927-29 рр., пацифікації 1930 року, голоду в 1933 р., для Закарпаття в 1939 р. і т. д. Під час 2-гої світової війни — включення в працю Ам. Червоного Хреста, допомога скитальцям, а потім шкільні патронати, допомога бабусі, залишенці. Цього роду доповіді дуже корисні, бо протиставляться апатії, втомі, байдужності.

Дальше п-ні Ольга Луцик, у питомій їй майстерно-поетичній формі змалювала свої враження з Конвенції. Немов на екрані нам з'являлися знайомі й незнайомі постаті, що зуміли так вдало, на високому рівні, провести всі дні Конвенції. Ми в захопленні полинули з нею до згуртованих чепурних Союзнок, оглядали велику світліну бенкету... та було нам до болю жаль, що нас не було поміж усіми. Поплакали нинком за улюбленою „срібноволосою“ головою, п-ні Лотоцькою, що — за словами делегаток — була справжньою чудовою королевою бенкету та Конвенції... стиснули руку незаступній ред. Ліді Бурачинській та привітали нову голову п-ні С. Пушкар. Ще до того пережили хвилини візії — показ історичної ноші з декількох століть, що блеском багатства, смаку та краси відзеркалював добу наших предків. Нам мило. Ми вдячні цим працюючим „бджілкам“, що доложили стільки труду, щоб досягнути цей гармонійний високий рівень однієї з кращих Конвенцій.

Делегатка п-ні Одарка Король демонструвала „придане“, що ним були обдаровані на Конвенції. В повному захопленні твердила: „Заплатила — не жалію; я ще ніколи крашого вдоволення за свої гроші не купила“.

Разом спільно ми горді, що знайшли своє місце в рядах СВА, що кожна з нас у міру можливостей та знання, може гідно служити рідному народові, складаючи свої цеголки на величний храм, що колись таки знов засяє блеском слави.

Завершено вечір прийняттям з госп. реф. п-ні А. Артм. Під час перекуски п-ні К. Гуцал звернула увагу на харитативну діянку Відділу, згадуючи про тісну співпрацю членства СВА із ЗУАДКомітетом. При цьому прочтала уривки з листа, що його отримала від теперішньої референтки еміграції при ЗУАДКомітеті в Німеччині п-ні інж. О. Дучимінської. Вона жила довший час у нашому місті і відома тут, як видатна культурна особистість.

„Багато залишенців ще далі живе в злиднях... Я не можу спати, побачивши людську нужду... — пише референтка. — Фондів немає. Пожертви скупенькі. ЗУАДК шукає людей доброї волі, що бажали б систематично допомагати родинам із дітьми, калікам та старшим...“

Жіноче серце чуле на людську неволю. Зголосилося дев'ять пань: Петришак, Дмитришин, Паньків, Король, Покотило, Таратула, Сингаївська, Ермоленко, Гуцал — які обняли опікою 6 родин в Амбергу, Авсбургу, Бамбергу, Сарштедті, Мінхені та Гановері в Зах. Німеччині.

На заклик голови п-ні М. Петришак — провести коляду — свою готовість заявили пп. О. Луцик, О. Король, А. Плявак, С. Покотило, О. Таратула, А. Вовчак та Паньків, що здійснили це тиждень пізніше, заколядувавши 185.00 дол. Їх розділено на покриття належностей у Централі, Патронату, ЗУАДК та висилку посилок залишенцям.

Велику прислугу для Відділу зробив п. І. Таратула, чоловік нашої членки, що возив своїм автом колядників. Заклик наш до всіх, що не мали нагоди побувати з нами на вище згаданому Вечорі, зачерпнути в свої груди свіжості, та бадьорости. Кличемо: приходіть на слідуєчі Вечорі! Включайтеся в працю! Спільно радьмо над печучими проблемами — вихованням та збереженням молодого покоління! Поборюймо сміло труднощі! Використовуймо можливості!

К. Гуцал, прес. реф.

АМСТЕРДАМ, Н. Й.

Річні збори 19 Відділу СВА

Дата: 13. лютого 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Стефанія Боднар.

Президія: пп. Софія Бішко, голова, Софія Ліщичська, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні С. Бішко.

Звіти Управи зложили — п-ні Михайлина Юрчук, секретарка, п-ні Марія Хромовська, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ нараховує 30 членок та 2 почесні. Приєднано 11 членок та 7 передплатниць Нашого Життя. Відбуто 9 ширших сходни для членства. Відділ одержав призначення і нагороду. Дня 21. березня Відділ відвідала п-ні М. Когутяк, голова Окр. Ради СВА. На XIV. Конвенції Відділ репрезентувала голова п-ні Боднар. До Ювілейної Книжки СВА ввійшла історія Відділу. Придбано для Конвенційної Книжки „спонзорів“ з-поміж наших організацій та підприємців. Відділ є членом УККА, вислав представницю на заг. збори Відділу. Відділ провів збірку на Дар Любові для голови СВА і на сплату моргеджу Дому СВА.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На ширших сходинах Відділу були відчитані доповіді, як напр., „Жінки в житті Т. Шевченка“ (М. Юрчук). Дня 11. квітня представниці Відділу взяли участь у Святі Жінки-Героїні, що відбулося в Ютиці. Дня 24. жовтня Відділ улаштував вечерю для членок, а дня 14. грудня 1965 Різдвяну Зустріч членок, на якій п-ні Боднар подала звіт із Конвенції. Дня 15. січня 1966 Відділ разом із Відділом ООЧСУ влаштував Маланчин Вечір. А 23. січня ц. р. Відділ зайнявся виданням вечері на Парохіяльній Пресфорі.

в) Виховна: З початком березня 1965 р. відновлено працю Дитячої Світлички, де як виховниці працюють пп. Д. Свідерська і С. Баб'як. Дня 9. травня м. р. Світличка влаштувала Свято Матері, з доповіддю п-ні Д. Свідерської.

г) Нар. мистецтва: Перед Великоднем 1965 р. Відділ улаштував показ писання писанок, що його провела п-ні Домна Свідерська в Укр. Гор. Клюбі.

г) Фінансова: Приходи Відділу вносили 439.46 дол., а розходи 509.76 дол. Відділ зложив пожертви на Фонд Кардинала Йосифа Сліпого, Дитячу Світличку і Фонд Дитячої Книжки.

Контр. Комісія: В імені її п-ні Лідія Базар ствердила точність у веденні книг, висловила Управі призначення за успішну працю і поставила

внесок на уділення абсолюторії, що збори одногослосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Стефанія Боднар, голова, п-ні Софія Бішко, місто-голова, п-ні Михайлина Юрчук, секретарка, п-ні Марія Хромовська, касієрка. Референтками стали — п-ні Ольга Жиглевич організаційною, пп. Софія Ліщинська і Стефанія Баб'як культ.-освітніми, п-ні Марія Комар імпрезовою, п-ні Домна Свідерська виховною, п-ні Ольга Вересюк сусп. опіки. Вільними членами Управи стали пп. Теодозія Кривулич, Ольга Семчук і Надія Римар.

Контр. Комісія: пп. Ольга Олійник і Лідія Базар.

Слїдувала **доповідь** п. М. Юрчука, представника Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, на тему: „Рідна книжка, як засіб збереження нашої молоді“. Відділ став членом-прихильником ОПДЛ.

Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я.

Софія Бішко, голова зборів
Софія Ліщинська, секр. зборів

ШІКАГО, ІЛЛ.

У 15-ліття праці 22 Відділу СУА

**Ми йдем на рідну ниву,
а праця нам вінок,
Бо нас усіх єднає —
Союз Українок.
(Гимн Союзу Українок)**

Історія 22 Відділу СУА бере свій початок із днем 11. жовтня 1949 р. (книга протоколів стор. 245), коли то на сходинах Т-ва „Дочки України“, 12-го Відділу Українського Золотого Хреста при ОДВУ — членки рішили приєднатися до Центральної Жіночої Організації — Союзу Українок Америки. І так постав новий Відділ СУА з назвою „Дочки України“ і йому Централя надала число 22, а членок у тому часі було 50. З припливом нової еміграції число членок того Відділу почало зростати швидким темпом і сьогодні Відділ уже начисляє 105 членок.

Підставою праці Відділу — це засідання Управи і ширші сходини членок раз у місяць. Ці сходини — це найкраща нагода для членок зрозуміти і вжитися в атмосферу праці нашої організації, а ще тоді, коли крім полагоджування справ організаційного характеру чи фінансових справ, переводиться різного роду ці-

каві гутірки на теми нашого життя-буття і заторкується пекучі проблеми нашої дійсности, за чим слїдує дружня виміна думок при чайку, приготованому дбайливою господарською референтурою.

Праця Відділу поділена на референтури: організаційну, культ.-освітню, зв'язків, виховну, суспільної опіки з фондом „Мати і Дитина“, господарську, радіомовлення та пресову. На протязі 15-ти років окремі референтури проводили таку працю: **організаційна** та **культурно-освітня секції** дбали про приєднання нових членок, нав'язали співпрацю з іншими українськими організаціями, як також із жіночими чужонаціональними організаціями на терені нашого міста. Наш Відділ, а зокрема культ.-освітня референтура поставила собі за завдання приєднати якнайбільше молоді до нашої праці, включаючи її до програм при влаштуванні різного роду імпрез, як також відвідуванням їхніх імпрез. Тому наша культ.-освітня референтура старається вміло підійти до молоді і підготувати її до передачі проводу в її руки в той момент, коли ми вже відійдемо. З тією метою ведеться дружня співпраця з молодечими організаціями: Пласт, СУМА, ОДУМ, МУН. Згадана референтура займається також улаштуванням різного роду імпрез, доповідей, виставок народнього мистецтва, влаштуваннях серед чужинців. Кожного року 22 Відділ СУА бере участь в імпрезі „Різдво кругом світу“ в Музею Промислу й Індустрії, де серед ялинок різних національностей пишеться і наша ялинка, що звертає на себе увагу чужинців прикрасами в українському стилі, що їх виконали членки, а мистецькі програми на сцені, виконані нашою молоддю, ознайомлюють чужинців із нашими традиціями, звичаями та колядками й щедрівками. У Великодньому часі референтура проводить показ писання писанок та влаштовує виставки писанок у публичній бібліотеці й у Музеї Індустрії та Промислу, які викликають велике зацікавлення серед чужинців, доказом чого є численні листи та кольорові світлини в американській пресі. Члени референтури беруть участь кожного року у спільному Комітеті Жіночих Організацій нашого міста для влаштування Свята Героїнь, при чому в більшості є також виконавцями ми-

стецьких програм тих святкувань. Великим осягом тієї референтури є створення в 1959 р. Жіночого Хору 22 Відділу СУА під мист. кер. п. Ю. Яримовича. Хор начисляє около 30 членок, придбав стилеві нар. строї і виступав на різного роду громадських жіночих імпрезах, серед чужинців: кожного року з колядками в Музеї у програмі „З Різдвом кругом світу“, в ІМКА, на концерті Об'єднаної Ліги Хорватів і т. п. Пам'ятного дня 27. червня 1964 р. членки нашого хору взяли участь у Вашингтонських святкуваннях, спільно з іншими хорами на великому концерті, присвяченому С. Шевченкові. Наш хор від січня 1962 р. належить до Централі Союзу Українських Хорів Америки (СУХА) і платить там свою вкладку. Кожного року референтура організує також одну прибутково-пропагандивну імпрезу, а це „Вишивані Вечерниці“, яких ціллю є, як вказує сама назва, популяризувати народне мистецтво, нашу вишивку, що до певної міри вдається.

Ширити правду про Україну, про наш жіночий рух та про важке й невідрадне положення українки в советській дійсності — це завдання **референтури зв'язків**, що її в нашому Відділі очолює й успішно веде на протязі кількох років п-ні Анна Васильовська. Своєю участю в різних сходинах, засіданнях, конвенціях американських жіночих організацій, виступами в телевізії з показом писанок, в Музею Індустрії та Промислу у Різдвяних програмах — ознайомлює чужинців з нашими змаганнями. Останньо робила заходи про одержання місця в Конгресовій Бібліотеці на влаштування відділу Тараса Шевченка, як також про видання значка Т. Шевченка — Чемпіона Волі. В цій справі писала листи до визначних американців. Членки нашого Відділу виступали на виставках „Ілліной Белл Компані“ й „Едісон Компані“, демонструючи писання писанок, а на запрошення „Надо Генд Вівінг Сентер“ демонстрували працю на українському ручному ткацькому варстаті. Що другий рік наш Відділ бере участь у „Міжнародньому Ярмарку“ на Нейві Пір, влаштовуючи там показ народнього мистецтва, получений із продажю наших страв та печива. Від 1953 р. Відділ є членом Американської Федерації Жінок на Стейт Ілліной. До англомовної преси по-

дано дописи на тему 1000-ліття християнства в Україні та про 500 українців, розчавлених советськими танками в Караганді. Референтура має зв'язки з визначними американськими особами, конгресменами і на їх руки пересилає протестаційні петиції в справі поневоленої України. Підсумовуючи все те, треба признати, що 22 Відділ США чимало причинився до спопуляризування українського імені серед американського світу.

Широку діяльність веде **Суспільна Опіка**, що її вже від ряду літ очолює п-ні Марія Куріца-Хрептовська. Завданням цієї референтури є матеріальна і моральна допомога членкам Відділу, а також потребує допомогти родинам. При референтурі існує фонд „Мати й Дитина“, що допомагає залищенцям в Європі, зокрема опікується школами і садочками в Німеччині, Австрії, останньо і в Бельгії, посилаючи туди гроші і книжки до шкільних бібліотек. Цей фонд оплачує стипендії для бідних учнів та побут їх у пластових таборах. Висилає пакети для потребуючих українських родин у Польщі й Сибірі. Пам'ятає також про хворих мистців в Аргентині, посилає пожертви на УЖКА, українським науковцям, хворим на туберкульозу в Німеччині та Австрії, на сиротинець у Філадельфії, для старців та Різдяних даруночок для вбогих дітей. Під час корейської війни пам'ятав і про вояків українців в американській армії, висилаючи туди пакети. Референтура веде також відділ „Фонд Бабусі“. Він опікується бабусями в Європі, висилаючи їм грошову допомогу та журнал „Наше Життя“. Про велику й корисну працю тієї референтури говорять численні листи з висловами широкій подяки, що їх часто отримує референтка Суспільної Опіки.

Господарська референтура опікується майном Відділу, приготує буфети на завави, чайні й літературні вечорі, на Спільну Кутю чи Свячене, як також перекуси на щомісячні сходи членок. Це всередині нашого Відділу. Крім того влаштовує показ і продаж наших страв та печива в Музею Індустрії та Промислу під час Різдяного сезону та на Міжнародному Ярмарку на Нейві Пір. Наші страви та печиво все мають великий попит серед чужинської публіки на згаданих імпрезах.

Велику працю в спопуляризації пра-

ці нашого Відділу веде **радіова референтура**, якою душею і керівником є п-ні Люся Самбірська. Кожного тижня переводить вона з іншими членками, чи запрошеними доповідачами 15-хвилинні самостійні радіопередавання США. Подається інформація про славні жіночі постаті чи події, вісті з жіночого життя та праці, новинки на актуальні теми, оголошення тощо, все те доповнене прекрасною українською музикою чи піснею.

Пресова референтура дбає про інформування громадянства через пресу про діяльність нашого Відділу та подає гутірки на різні актуальні теми, зв'язані з нашим життям і працею. Дбає про приєднання передплатниць для „Нашого Життя“ та організує „Живі Газетки“. За ініціативою нашої кількакратної пресової референтки п-ні Уляни Терлецької та її старанням зорганізовано при нашому Відділі з початком 1963 року „Гурток Книголюбів“, до якого належать членки нашого Відділу і кілька членок 12 Відділу Українського Золотого Хреста. Членки цього Гуртка на своїх щомісячних сходах подають короткий зміст прочитаних книжок наших письменниць, передискутуючи при цьому ідеї та характер даного твору. Гурток улаштував авторський вечір українській маларці та поетесі Михайлині Ольшанській-Стефанович. Нав'язано зв'язки з письменницями: д-р С. Парфанович, Г. Журбою і Я. Острок. Членки Гуртка Книголюбів погодилися помагати в упорядкуванні бібліотеки Українського Музею в Шикаго. Наш Відділ розпоряджає і власною бібліотекою, якою користуються тільки наші членки.

В діяльності нашого Відділу зустрічаємо декілька імен членок чи то голов, чи членів Управи, що дали чималий вклад праці і тим приинилися до росту нашого Відділу, оставивши його на одне з перших місць на терені Америки. До них належать пп.: голови — Анастасія Федуняк-Хариш, покійна вже сьогодні Розалія Сидорик, Марія Яримович, яку за її кількочисленну віддану працю на передостанній Конвенції вибрано містоголовою Централі, а телер Софія Крулкова, невтомна та повна посвяти й енергії репрезентантка нашого Відділу на терені Шикаго. Віддана співпраця всіх членів Управи з ідейними головами Відділу та всього жертвен-

ного членства може послужити прикладом для всіх.

Щоб точно й вичерпно змалювати працю 22 Відділу США в Шикаго треба було б написати окрему книжку, а не коротку історію чи начерк діяльності. Та все таки й з цього короткого перегляду праці нашого жіноцтва видно, що невпинною муравлиною працею у повній згоді та виrozumінні можна зробити багато для нашої справи, як серед своїх, так і серед чужинців. Ми всі прийшли вже до переконання, що основною базою нашої праці є наші власні сили, наша організованість, бо приходить працювати нам без клаптика рідної землі, яка й є основою живучості народу. З вірою в духову силу й громадську виробленість української жінки входимо в новий етап нашої праці, в якій, віримо, й українська жінка й українська спільнота піддержать нас у нашій відповідальній праці у вільному світі, бо на Рідній Землі українській жінці цього робити не можна.

Р. Т., пресова референтка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Свят-Вечір 26 Відділу США

Дня 9 січня ц. р. відбувся Свят-Вечір у шкільній аудиторії в Дітройті. Сценку „Святий Вечір в Україні“ Л. Храпливої виконали учні парохіяльної школи під керівництвом учительки п-ні Ольги Михалович. Роллю мами грала п-ні Марія Палмер, бабусі п-ні Марія Чепурна, батька п. Ярослав Коновальський. Гра їх була дуже гарна. Окрім того около 40 учнів відспівали на сцені наші колядки. Підготова програми тривала два тижні, в яку велику працю вложили пп. Марія Бережанська і Марія Воскрес. Отець Ігумен І. Лотоцький відкрив це родинне свято колядою „Бог Предвічний“. Столи були гарно застелені, ними зайнялася п-ні Катерина Кобаса. Святочні страви приготувала п-ні Марія Дидів, голова Комітету Підприємств, із своїми помічницями. До столів доносили молодші членки нашого Відділу. Гостей було багато; між ними голова Українського Золотого Хреста п-ні Марія Квітковська, м.-голова Окр. Ради п-і Павлина Будзол, голова 63 Відділу США п-ні Іванна Цісюк, 56 Відділу п-ні Олександра Воробкевич, 5 Відділу п-ні М. Гринчук; були заступлені

Т-во „Просвіта“ і церковні організації. При співі колядок і милій родинній гостині пройшло це свято. Голова п-ні Марія Воскрес подякувала ОО. Василіянам, присутнім гостям, виконавцям програми, п-ні О. Михайлович, Комітетові Підприємств і всім, що причинилися до влаштування цього Свята

Ст. Заплітна

НЮАРК, Н. ДЖ.

Загальні Збори 28 Відділу СУА

Хоч минулий рік позначився великою активністю нашого Відділу, так якось склалося, що ніразу не було звітномлень про нашу працю в пресі. Нехай тепер цей обширніший звіт із Загальних Зборів буде переглядом нашої цілорічної праці.

Загальні Збори відбулися 16. січня 1966 р. у великій залі Укр. Централі в Ірвінгтоні. Приявні були 52 членки.

Збори відкрила голова п-ні Софія Андрушків молитвою і привітала приявних членок, як рівнож нову голову Головної Управи СУА п-ні Стефанію Пушкар. По вибранні президії (п-ні С. Пушкар, голова, а пп. Н. Бігун і М. Турко секретарки) п-ні Ст. Пушкар перебрала провід зборів. На її пропозицію і за згодою Заг. Зборів не читало протоколу з попередніх зборів, а вибрано комісію в складі: пп. О. Муссаковська, З. Воробець і Е. Цяпка, що мали перевірити протокол.

Звіти Управи зложили — голова п-ні С. Андрушків, секретарка п-ні З. Воробець, скарбничка п-ні О. Назарук, скарбничка суспільної опіки п-ні О. Гнатик, і референтки — сусп. опіки п-ні О. Муссаковська, організаційна п-ні О. Терлецька, імпрезова п-ні О. Хруцька, культ.-освітня п-ні О. Салук, зв'язків п-ні П. Кучкуда, господарська п-ні Кобільник.

Голова п-ні С. Андрушків в загальному подала перебіг нашої праці і зазначила, що ми старались плекати українські традиції і культурні надбання нашого народу, інформувати американський світ про нас і наші культурні досягнення, а наша сусп. опіка під проводом п-ні О. Муссаковської інтенсивно працювала, щоб нести матеріальну і моральну допомогу потребуючим тут і за океаном. Відділ співпрацював не тільки з Окр. Радою і нашим молодечим 86 Відділом, а майже з усіма громадськими організаціями і парохією. Ми дбали

також про зв'язки з американським світом. Тут найбільшим нашим досягненням була мистецька виставка, яку ми влаштували на запрошення „Інтернешонел Релейшен Клуб оф Колдвіл Каледж“ в рамках імпрези “An Evening in Ukraine” і від Клубу одержали ми слова признання й подяки. Всі інші імпрези, що принесли нам не лиш моральний, але й матеріальний успіх і вимагали великого вкладу праці і самопосвяти членок, теж були вдачі. В половині року уступила зі свого посту скарбничка п-ні Кузьма, а її працю перебрала її заступниця п-ні О. Назарук і виконала її без закиду. На XIV. Конвенцію СУА вислано 5 делегаток (найбільша делегація!) і на Конвенції перемінено два шери на фундацію. Великим осягом у звітному році було придбання і прибрання нової домівки в Укр. Централі. Збіркою і закупам потрібних меблів на влаштування домівки зайнялися пп. А. Настюк і Боднар. І хоч минулий рік позначився великими видатками, ми замикаємо звітний рік з поважною сумою в касі. А це є вислід не лиш дуже інтенсивної праці Управи, але також загалу наших членок, що ніколи не відмовлялись від помочі чи то датками до буфетів, чи працею, чи навіть грошовими пожертвами на різні цілі. І за ту жертвенну співпрацю п-ні голова зложила всім членкам ширу подяку.

а) Секретарка подала, що відбуло 10 засідань Управи з пересічною участю 14 членок Управи і 10 місячних ширших сходін із пересічною участю 28 членок.

б) Скарбничка: Вписаних членок є 134. Вкладку за 1965 р. вирівняло 95 членок. За минулий рік у приходах разом із сальдом з попереднього року було 5,506.06 долярів, а розходів 4,666.83 дол. У касі лишилося 839.23 долярів.

в) Скарбничка суспільної опіки подала загальний прихід із датків, лотерії, коляди і перепродажі печива 838.57 дол., Сальдо з попереднього року 379.96 дол. Розхід 860.89 дол.

г) Великі осяги праці виказала суспільна опіка в складі пп. О. Гнатик, Н. Бігун і С. Воробець, під проводом невтомної і повної посвяти референтки п-ні О. Муссаковської. У своєму звіті вона підкреслила, що наша поміч моральна і матеріальна була звернена не лиш за океан, але і тут

на місці. За океаном помагали ми українській школі в Бельгії, дитячим оселям у Бельгії, Австрії та Німеччині й студентці Катрусі Леші в Інсбруку. Також вислали ми щомісячну допомогу хворій бабусі в Перемішлі. Позатим 5 пачок і 4 коверти з хустками — разом на суму 540.94 дол. Решту виплачено на місці, як допомогу на Дитячі Оселі Пласту і СУМА, сиротам, на церкву та потребуєчим. Також перед Різдвом і Великоднем обдаровано харчами багатодітну родину і старших безпомічних людей, яких, на жаль, і в нашій громаді є досить. В родинному нещасті несли ми розраду членкам, давали на Служби Божі, складали датки на різні цілі й квіти.

Фонди, з яких ми покривали вище згадані витрати, складались із датків, лотерії, коляди і перепродажу печива. З датків найбільша сума — це 300.00 дол., які зложила родина, приятелі й товариства на фонд „Мати й Дитина“ замість квітів на могилу бл. п. Ярослави Тимкевич. На кінець звіту п-ні Муссаковська подякувала всім паням із Секції Сусп. Опіки, а спеціально п-ні Софії Воробець, що постійно з великою посвятою відвідувала хворих і потребуєчих та несла їм розраду. Дальше подякувала жертводавцям, власникам крамниць у Ньюарку, що, розуміючи працю і потреби нашої сусп. опіки, радо приходять нам із поміччю. Ще п-ні Муссаковська заявила, що осяги сусп. опіки могли б бути ще кращі, якби більше пань зголосилося до співпраці. Тоді можна б теж створити „Добровільну Жіночу Службу“, що була б дуже помічна для місцевих потребуєчих.

г) Організаційна референтка старалася нав'язати контакт із нашими жінками і незорганізованих притягнути до нашої Організації. Придбала 16 нових членок.

д) Імпрезова референтка в поетичній формі передала звіт за минулий рік. І так: 31. січня відбулася „Жива Газета“, в якій брали участь ред. Л. Бурачинська (20-ліття журналу „Наше Життя“), п-ні А. Ратич („50-ліття Легіону Українських Січових Стрільців“), п-ні О. Соневицька (нарис „У св. Юрі“), а п-ні Д. Ярославська прочитала уривок із свого оповідання. На залі були розміщені образи галерії п-ні Соневицької, а пояснення давав проф. Малюца. Дня 14. бе-

резня мали ми виставку картин О. Кульчицької і С. Зарицької з гарно опрацьованою доповіддю проф. Б. Загайкевича „Життя і творчість Олени Кульчицької“. У червні ми причинилися до вдалої імпрези „День Союзянки“ (пікнік), що був улаштований із рамени Окр. Ради кількома Відділами, а у жовтні добре розрекламовані „Осінні Вечерниці“, що притягнули багато молоді. Дня 5-го грудня відбулася ще виставка картин Сергія Пастухова з цікавою доповіддю „Про світільників нашого минулого“.

е) Культурно-освітня: Під час минулого року на ширших сходинах відчитано такі доповіді: „Про Героїнь“ (О. Хруцька), „Значення Кредитівки“ (п. Сенижак), „Гігієна хати“ (Н. Бігун), „Перший жіночий з'їзд у Станиславові“ (С. Олесницька), „Митрополит Андрей Шептицький за єдність Української Церкви“ (п. Пиндус), а п-на О. Смішкевич поділилася своїми враженнями з подорожі по Україні і висвітлила прозвірки. В жовтні скінчилося наше скитання по чужих домівках і ми влаштували святочне відкриття власної домівки зі слідуною програмою: п-ні М. Турко — фейлетон „Звіт із зборів, що не відбулися“, відчитання оповідання В. Стефаника „Побожня“ — виконавці пп. Цяпка, Тарнавська й Онишкевич. Настроєві й веселі пісні відспівала п-ні Кононів. По програмі при перекусці, приготованій господарськими референтками, у веселому настрої перейшов вечір. Другою вдалою імпрезою у новій домівці була „Різдвяна Зустріч“, на якій серед святочного настрою п-ні Цяпка прочитала вірш „Під тихий вечір“, а п-ні Змій поділилася своїми враженнями з побуту у Львові. Пані Добош і Наорлевич відчитали уривок Шкварка „Свят-Вечір у в'язниці“, а п-ні З. Воробець відспівала пісню „Я мрію про чудовий край“ на арію „Вайт Крістмас“. При каві і солодкім усі довго колядували і веселилися, а на кінець обмінялися Різдвяними дарунками.

ж) Референтка зв'язків полагоджувала урядові справи англійською мовою, де обставини цього вимагали, і виповняла звіти до „Інтернал Ревеню Сервіс“.

з) Господарська референтка п-ні Кобільник, при допомозі пань, приготувляла перекуски, а на більших ім-

презах буфетовий комітет очолювала п-ні А. Хома.

Почалась дискусія над звітами, в якій брали участь пп. Кузьма, Андрушків і Муссаковська.

По дискусії, п-ні А. Настюк іменем **Контр. Комісії** ствердила, що книги є в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, яку Збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Софія Андрушків, голова, пп. Е. Цяпка і Л. Падковська, місто голови, пп. С. Карапінка і Д. Горняткевич, секретарки, пп. О. Назарук і Е. Мартинець, скарбнички. Референтками стали: пп. А. Дубас, Ф. Дорошенко і О. Терлецька — організаційними, пп. О. Хруцька, М. Турко, І. Гнатів і М. Герус — культ.-освітніми й імпрезовими, пп. О. Муссаковська, О. Гнатик, Н. Бігун і С. Воробець — сусп. опіки, пп. В. Бакун, Е. Шпирка, М. Буряк і А. Винник — господарськими, п-ні Т. Богданська пресовою, п-ні П. Кучкуда зв'язків, пп. А. Настюк і Е. Вислоцька — інвентаря.

Контр. Комісія: пп. А. Хома, Е. Леськів, М. Мосора, О. Блакида і К. Болднар.

По виборі нової Управи обговорено плян праці на майбутнє. П-ні О. Салук заторкнула намічене „Свято Героїнь“, а п-ні Терлецька справу Світлички.

На окрему увагу заслуговує ентузіастичний заклик тут народженої членки п-ні А. Дубас за збільшення наших членок на 100 проц. Вона сама обіцяла придбати 50 членок, а решту просила, щоб кожна членка придбала по одній. (І вже є відгук її заклику, бо на першій засіданні Управи зголошено 7 нових членок).

У внесках і запитах порушено ряд актуальних проблем Відділу, зокрема недотягнень, що їх треба виправити, а потім офіційно закінчено Збори відспіванням гімну Союзу Українок.

На кінець п-ні Андрушків подякувала всім за участь у Зборах, зокрема п-ні Стефанії Пушкар, що не жаліла груду і приїхала до нас на Збори.

Серед приемного настрою, при смачній перекусці ще довго пані обмінювались думками і плянами з надією на ще більш успішну працю.

Марія Турко

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Фільми для дітей

Заходом 41 Відділу СУА відбулось 20. лютого ц. р. перше висвітлювання фільмів для дітей, у домівці СУА. Біля 3-ої год. по полудні почали численно сходиться батьки із своїми діточками, яких широко привітала голова Відділу п-ні Лідія Одежинська. З черги представила присутнім п-ні А. Богачевську, виховну референтку Централі СУА й Окр. Ради, яка сердечно закликала батьків пильно дбати за національне і релігійне виховання своїх дітей. СУА у різних діяннях широкої виховної праці йде назустріч українським батькам, організуючи світлички, дитячі зустрічі, забави, пікніки, а тепер у ту виховну працю включено новий засіб, а саме висвітлювання фільмів для дітей у віці від 4—10 р.

Далі слідувало висвітлювання фільмів. Це фільми американські, звукові, кольорові або чорно-білі, що їх зміст при послабленні звуку можна легко переповідати українською мовою. Перший фільм — природничий, дуже цікавий фільм із життя бобрів п. н. „Долина бобрів“ — кольоровий, звуковий — тривав 32 хвилини — продукції Волт Дизнея. Далі слідував фільм у двох частинах з категорії т. зв. „картунс“ п. н. „Д-р Дулітл йде до Африки“, по 10 хвилин кожний. Діти слідували з цікавістю за акцією, радісно реагували на різні комічні ситуації у фільмах, а загалом дуже чемно заховувались. Непередбачену перерву у висвітленні використано на читання гарної поеми В. Гренджі-Донського п. н. „Пригоди зайчика“.

Опісля членки 41 Відділу частували дітей скромним підвечірком, а голова завела з присутніми матерями розмову, прохаючи їх висловлювати широко свої побажання й завваги.

Управа 41 Відділу плянує висвітлювати фільми кожної третьої неділі в місяці. Перший крок зроблено, а дальші — при щирій співпраці членок Відділу й при допомозі Окр. Ради — будуть удосконалювані так, щоб цей новий на терені Філадельфії рід розваги для українських дітей, був дійсно культурний.

На тому місці Управа 41 Відділу СУА складає щирю подяку панам: П. Тарнавському за випозичення апарату, а З. Харині за висвітлювання фільмів.

Свят-Вечір 42 Відділу СУА

Дня 2. січня 1966 численно зійшлися членки і гості в Домі СУА. Голова Відділу п-ні Марія Пашук відкрила вечір молитвою і передала провід його в руки п-ні Олени Лотоцької, почесної голови Централі. Молитву провів о. Бук, сотрудник парохії Христа Царя. Слїдувала вечеря, з традиційних страв, яку з великою дбайливістю приготували членки нашого Відділу.

По вечері п-ні О. Лотоцька покликкала до слова голову Централі п-ні Стефанію Пушкар. Вона привітала присутніх, висловила признання за збереження традиції та закликала до більшої єдності й активності. Потім п-ні Ірина Пеленська, пресова референтка Гол. Управи, поділилась спогадом про перший Свят-Вечір в Австралії. Святували його в жіночому таборі серед австралійського степу. В перших початках здавалось нездійсненним — улаштувати спільний Свят-Вечір. Але жіночий гурт, що оснував ядро організації, не покидав цієї думки. Правда, перші заходи Союзу Українок Австралії були коло заснування школи українознавства. Тим більше хотїлось об'єднати батьків і дітей у день Свят-Вечора. Було багато перешкод дійсних і уявних, а з-поміж них спір про борщ викликав багато сміху. Але врешті громада з 450 осіб засїла до спільного стола, залунала коляда й діти відіграли вертеп. Промова директора табору навїяла невеселі думки, бо в ній відзеркалилась асиміляційна настанова. Але Рїздвяний настрій переміг усі побоювання і всі відчули, що цей Свят-Вечір скріпив їх на довгі роки.

З черги привітала присутніх п-ні Марія Євсєвська, містогорова Окр. Ради СУА. Потім покликано до слова п-ні Анну Бойко, почесну голову нашого Відділу. Вона нав'язала до першої ялинки, що їй довелося прикрашувати ще в краю. Потім згадала Свят-Вечорі в Новому Краю та й заснування нашого Відділу, що був першим у Філадельфії. Він розпочав працю також улаштуванням Свят-Вечора. Тридцять чотири роки вже зберігає Відділ цю традицію. А тепер уже треба ладитись в далеку дорогу, де нас чекає інший світ. Ми свідомі того, що сповнили свій обов'язок супроти Бога й Батьківщини.

Накінєць промовив о. Бук, що при-

гадав нам благодать Свят-Вечора та рїдного середовища. Проживаючи довгі роки в Польщі, він був позбавлений того. Тому радить цїнити можливість святкувати в рїдному гурті.

Колядую закінчено це миле, родинне свято. На закінчення п-ні Анна Сивуляк, секретарка Відділу, подякувала членкам пп. Пак, Малиновській, Даві, Бендзяк, Чемерис, Марків і Драбик, що трудилися коло приладження вечері.

Л. Б.

Рїчні збори 48 Відділу СУА

Дата: 16. січня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Марія Баб'як молитвою.

Президія: п-ні Осипа Грабовенська, голова Окр. Ради СУА, п-ні Марія Максимович, секретарка.

Протокол із попередніх рїчних зборів відчитала п-ні Антонїна Мицак.

Звіт Управи зложили: п-ні Марія Баб'як, голова, п-ні Антонїна Мицак, секретарка, п-ні Анна Волчек, касїерка, і референтки — організаційна п-ні Олена Петрів, за культ.-освітню, імпрезову й сусп. опіки — голова п-ні Марія Баб'як і пресова п-ні Олена Господарєвська.

Дїяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 68 членок. Придбано в цьому році дві нові членки. Відбуто 9 місячних сходин. Журнал Наше Життя передплачує 25 членок.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На сходинах відчитано доповідь „У 80-ліття Українського Жїночого Руху“ — п-ні Олена Господарєвська. Заходом Відділу відбуто 14. березня бїнго з доходом 70.90 дол., 20. червня Товариську Зустріч (17.25 дол.), 10. жовтня бїнго з доходом 75.85 дол., 14. листопада День Подяки — 77.81 доларів.

в) Суспільна опіка: Впродовж року відвідувано хворих членок. Вислано пакунок з уживаним одягом до Польщі.

г) Пресова: Посмертна згадка про бл. п. Софію Куриляк і допис із Товариської Зустрічі до Нашого Життя. Виготовлено звіт із 36-літньої діяльності 48 Відділу та вислано до друку у Конвенційній Книзі. Переведено добровільну збірку на прес. фонд Нашого Життя в сумі 25 дол.

г) Господарська: Референтки влаштували буфети, де того було потрібно.

Контр. Комісія в складі пп. Кате-

рина Марків й Ева Олійник ствердила, що книги Відділу знаходяться в порядку та що праця Управи була доброю і поставила внесок на удїлення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

До нової Управи Відділу вибрано одногосно: голова п-ні Марія Баб'як, містогорова п-ні Іванна Пенкальська, секретарка п-ні Антонїна Мицак, заступниця п-ні Марія Максимович, касїерка п-ні Анна Волчек, заступниця п-ні Анна Костик. Референтки: організаційна п-ні Олена Петрів, імпрезова й культ.-освітня п-ні Надія Максимюк, виховна п-ні Леонтина Петрович, сусп. опіки пп. Анна Посполита і Софія Клим, пресова п-ні Олена Господарєвська, господарська: пп. Ольга Дмитрук і Анна Прядка.

Контр. Комісія: пп. Катерина Марків, Ева Олійник і Марія Цюпак.

На закінчення голова Окр. Ради СУА п-ні О. Грабовенська привітала нову Управу із побажанням „Любіться, працюйте і жийте в згоді для добра Відділу, як одна родина для спільної мети!“

Збори закінчено гостиною, під час якої зібрано добровільні датки на прес. фонд Нашого Життя в сумі 26 доларів.

Антонїна Мицак, секретарка

МИЛВОКИ, ВИСКАНСИН

Загальні Збори 51 Відділу СУА ім. О. Телїги

Дата: 23. січня 1966 р.

Збори відкрила п-ні М. Пискір молитвою, та ствердила їх правосильність.

Протокол із попередніх Загальних Зборів відчитала п-ні І. Олексюк.

Відтак слїдували звіти Управи: голови, секретарки, касїерки і референток.

Дїяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 26 членок. Відбуто 8 ширших сходин та двоє засідань Управи. Членки взяли участь у „Зустрічі“, влаштованій Окружною Радою в Шикаго, а також зустрічались у себе з Окр. Радою. Управа брала участь у передконвенційній конференції Округи та Окружному З'їзді. Вислано делегатку на 14-ту Конвенцію СУА.

б) Культурно-освітня й імпрезова: Влаштовано чайний вечір, на якому заслухано враження з поїздки в У-

54 Відділ СУА ім. 500 Героїнь у Вільмінгтоні:

Сидять зліва до права: М. Матвійків, І. Щерба, О. Цибак, О. Гарванко, голова, А. Стецько, М. Новосельська, М. Леню. Другий ряд: К. Глинянська, О. Паранчак, С. Леськів, М. Майборода, К. Гусак, Я. Скрипець, Л. Гусар, К. Костишин, І. Дицьо. Третій ряд: Г. Шатинська, Т. Книгиницька, М. Танчук, А. Зарицька, М. Гавришук, М. Корженівська, Л. Гарванко.

UNWLA Branch in Wilmington, Del.

країну; відбулось Свято Героїнь; підготовилось дітворою до виступу з галілками та веснянками перед американською шкільною дітворою; влаштовано забаву; Вечір, присвячений творчості В. Стефаника; ходили з колядою; взяли участь у підготовці Свята Державности.

в) Зв'язки: Відділ репрезентує наше жіноцтво в Інтернаціональному Інституті, з яким утримує контакт. Ширших зв'язків з американськими жіночими організаціями не шукалось, з огляду на наші недостатні сили.

г) Сусп. опіка: Відділ дав допомогу заслуженому інвалідові (20 дол.); школі українознавства — 20 дол.; на Фонд Кард. Сліного — 15 дол.; для НТШ — 30 дол. Відвідувалось хворих членок по шпиталях із дарунком та моральною підтримкою.

г) Господарська: Майже на всіх імпрезах Відділу приготувалось бужет, що принесло деякий дохід. Крім того, приготовлено обід на бенкет у честь проф. д-ра Р. Смал-Стоцького з приводу його виїзду з Милвокі. Влаштовано впродовж 3-ох днів кухню-кіоск на осінньому „фолк-фері“, де продавалось наші страви та печиво.

д) Фінансова: Відділ мав 792.06 дол. приходу та 535.25 дол. розходу.

Контр. Комісія: Іменем її ствердила п-ні М. Цибрівська, що книги ведені в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії. Збори ухвалили це одностайно.

Нова Управа: Пп. М. Цибрівська, голова, М. Ступницька, містоголова,

М. Пискір, секретарка, С. Сабат, касієрка. Референтки: С. Хамуляк — культ.-освітня та імпрезова; Я. Пискір та А. Кузьмінська господарські, М. Пискір пресова, С. Хамуляк і К. Тарас сусп. опіки.

Контр. Комісія: Пп. І. Олексюк, М. Федешин і С. Костюк.

Уступаюча голова побажала успіху новій Управі, а нововибрана, п-ні М. Цибрівська, подякувала за довір'я та просила співпраці всіх членок. Вона ж і відкрила Збори молитвою.

Марія Пискір
пресова референтка

ВІЛЬМІНГТОН, ДЕЛ.

Із діяльності 54 Відділу СУА

Дорогі Союзники!

Давненько ми не ділилися своїми вістками з вами у нашому журналі — ще перед вакаціями. За цей час багато води проплило в ріці Делевар і перо пресової референтки вже почало ржавіти від неужитку. Щоб таке не сталося, добуваю його і пишу до вас листа:

Правду сказати, то не були ми аж такі дуже працюючі по вакаціях. Серед великих подій, таких як 14-та Конвенція СУА, наша діяльність виглядатиме трохи скромно. Думаю, що найбільшим нашим досягненням по вакаціях є: урухомлення **Світлички**. Світличка почала свої зайняття 11 вересня 1965 р. Садівничка п-ні Л. Гусар відбуває сходини з дітьми майже щотижня. Чому „майже“? То-

му, що регулярно щотижня сходини неможливо встановити з огляду на те, що п-ні Л. Гусар не має заступниці. Також перешкодили снігові, Свята і т. д. Світличка нараховує 8 дівчаток. Якось так склалося, що до садочки приходять самі дівчатка. Це гей би „Союз Українок Джуніор“! Відділ гордий, що Світличку вдалося знову в цій році урухомити і бажає п-ні Л. Гусар багато сили й охоти до праці з її маленькими „союзниками“.

Дня 25. вересня 1965 р. Відділ улаштував випродаж уживаних речей. Займалися тим пані: О. Шатинська, М. Гавришук, А. Зарицька, М. Корженівська і Л. Гарванко. Випродаж уживаних речей — це один із способів роздобути гроші. Тут немає великого ризику (як при забавах чи пікніку), а прихід, хоч малий, але певний.

Вже 10. жовтня ми мали дуже приємні ширші сходини з програмою. Відділ попросив Окружну Раду прислати нам когось із **рефератом про моду**. Несподівано приїхала сама голова Окр. Ради, п-ні О. Грабовенська і ще з п-ні Н. Лопатинською. П-ні Грабовенська мала доповідь про моду, її походження, її призначення, теперішні фасони й ілюструвала їх витинками з журналів. Як „бонус“ п-ні Н. Лопатинська подала кілька переписів на салати, торт і т. д., які зацікавлені членки одна наперед другу записували. Сходини закінчено при каві й солодким, далі продовжуючи гутірку на ці дві, такі цікаві

для жінок, теми. Коли б таких сходи- н у нас було більше, то й участь членок на сходах була б краща.

Листопадового Свята у формі концерту чи академії, ми вирішили того року, з різних причин, не давати. Щоб однак відсвяткувати, разом із цілою громадою, пам'ять Листопадового Зриву і Великого Митрополита Андрея Шептицького, ми влаштували свято у формі святочного зібрання з доповіддю. Дня 7. листопада 1965 р., по Панахиді за всіх поляглих за волю України, громада зібралася на залі. Присутні відспівали „Гей, у лузі“ — гімн Укр. Січових Стрільців. Опісля д-р Григор Лужницький, що прибув на це спеціально з Філадельфії, виголосив доповідь, в якій наświetлив ролі Церкви в нашому національному розвитку, по- ставив Митр. Андрея, Його впливи на наше національне усвідомлення і як дійшли ми до 1. Листопада. Скромне свято закінчено українським національним гімном. Гроші, що прийшли з добровільних датків, переслано на укр. інвалідів.

Щоб хор Відділу дуже не засиджувався і мав нагоду повпразляти свої голоси, вирішено поїхати до Чесапек Сіті з концертом на **Листопадове Свято**. Пісні ми мали готові; не хотіли повторяти їх у Вилмінгтоні, де всі мали нагоду вже їх чути, а не хотілось їх „змарнувати“. Отож на пропозицію диригентки п-ні І. Щерби і при охоті всіх хористок, хор поїхав до Чесапек Сіті дня 14. листопада 1965 р. з листопадним концертом. Пісень ми мали багато (9) і ще привезли зі собою молоденьку декляматорку Т. Цибака. Чесапек дав двох прелегентів: о. І. Лебедович — доповідь про Митр. Шептицького, і д-р Рибак — про Листопадовий Зрив. Концерт пройшов успішно. Хором диригувала п-ні І. Щерба. По офіційній частині господарі приймали нас „чим хата багата“...

А ще треба вам знати, що цілий той час по вакаціях Відділ поволі підготовлявся до **базару**, який є нашою щорічною великою імпрезою і нашим найбільшим джерелом прибутку. Пані вишивали, малювали кераміку, робили ляльки і т. д. І коли прийшов день 4. грудня 1965 р., перший день нашого базару, то не було членки у Відділі, що не пожертвувала б щось на ту ціль. Базар тривав два дні. Товар розійшовся прекрасно

і приніс нам до каси понад 400 дол. Тепер вже голова і касієрка можуть не журитися: буде чим „діри латати“.

І так то ми працювали за останнє півріччя: одні більше, другі менше, як то звичайно буває.

На закінчення мушу ще сказати, що згадана вже мною Світличка виступала на парохіяльній Просфорі 16. січня ц. р. Наші малята відспівали коляду „Бог ся раждає“, виголосили ряд віршиків і перевели вправу з піснею. Цей виступ надав Просфорі святочного характеру і незмірно втішив батьків.

Ось незадовго наші Загальні Збори. Вони вже повинні були відбутися, але перешкодив нам сніг. Взагалі сніг на якийсь час майже унерухомив всяке громадське життя. Ну, але тепер вже погода покращала і маємо надію відбутися збори без перешкод та передати всі проблеми новій Управі.

До побачення!

Л. Гарванко, прес. реф.

ЮТИКА, Н. Й.

Імпрези 57 Відділу СУА

Відділ зробив несподіванку для громади, запросивши на **Андріївський Вечір** мистців співу і гумору, а саме співачку Ганну Ширей і письменника Миколу Понеділка. Вже сама мила поява нашої співачки на сцені нав'язала теплий контакт із слухачами. Слухаючи її милозвучного голосу, переживали ми з нею кожну стрічку, сміялись і плакали, слухаючи її. А наш гуморист пригадав нам минуле, а також сказав нам істинну правду про наше теперішнє життя. Рясні оплески винагороджували наших мистців за їх виступ.

Наша господарська референтка п-ні Оля Войтович приготувала смачний буфет.

Як попередніх літ, так і тепер діти нетерпеливо очікували приходу небесного гостя **св. Миколая** і його ангелів. Гарну сценку підготували наші виховні референтки пп. Дзвінка Карп'як і Анна Ярмак. Діточки нетерпляче дожидали приходу святого. І врешті надійшла та хвилина. Піднеслася завеса і перед очима дітей переходять зайчики, зіроньки, квітки, а вкінці Гість із неба, що роздає подарунки. Це незабутнє свято для дітей, що вірять у прегарну легенду,

а їх невинні серця ще не затроєні поспіхом!

Різдвяний Базар, що наш Відділ щороку підготовляє, а якого дохід призначений для залишенців, вийшов надзвичайно корисно. Референтка сусп. опіки п-ні Оля Мельник, не мала багато труднощів, бо кожна членка знає, що треба спекти. Тому в неділю перед Різдвом пишались на гарно накритому столі торт, булочки, цвібаки й тістечка. Гаряча кáva і пампушки розгрівали кожного, що вступив сюди після Богослуження в церкві.

Отак закінчили ми Різдвяний сезон. Коштував нам багато праці, але й дав вдоволення гарно сповненого обов'язку супроти нашої організації, нашої громади та поневоленої Батьківщини.

Ірина Запаранюк
пресова референтка

БРІДЖПОРТ, КОНН.

Річні збори 73 Відділу СУА

Дата: 19. грудня 1965 р.

Збори відкрила голова Відділу п-ні Мирослава Чубатий молитвою і привітала гостю п-ні Наталію Чапленко, голову Окр. Ради СУА.

Президія: п-ні Михайлина Шиманська, голова, п-ні Ольга Сусла, секретарка.

Протокол відчитала п-ні М. Остапенко.

Звіти Управи зложили: п-ні М. Чубатий, голозад, п-ні А. Чернявська, заст. голови, п-ні І. Федоронько, секретарка, п-ні М. Слівінська, касієрка; референтки: п-ні С Жеребецька культ.-освітня та імпрезова, п-ні О. Пендаківська суспільної опіки, п-ні М. Остапенко пресова, п-ні О. Папроцька зв'язків, п-ні Ф. Бойчук господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 41 членок і прийнято на Річних Зборах 2 нові. Впродовж року відбулось 9 ширших сходів і 4 засідання Управи.

б) Культ.-осв., імпрезова і зв'язків: Відділ взяв участь у фестивалі, що його влаштовував Інтернаціональний Інститут, у „Фестивалі столів“, що відбувся в церковній залі у Стретфорді; також взяв участь в Інтернаціональному Фестивалі, який влаштовувала ІWСА. Організував „Вишивані Вечерниці“. На ширших сходах відчитано три доповіді: 1.

73 Відділ СУА у Бріджпорт, Конн.

Сидять у першому ряді зліва: Фрозина Байчук, Стефанія Жеребецька, Марія Сливінська, Мирослава Чубата, голова, Анна Чернявська, Софія Козак, Ірина Федоронько, Стефанія Бабій. — Другий ряд: Марія Михайлович, Анна Зелик, Текля Галькевич, Ольга Лупа, Юлія Бурий, Марія Захарко, Ольга Папроцька, Параскевія Литвин, Наталія Шуст, Анна Волковська. — Третій ряд: Марія Цап, Анна Болонна, Марія Болонна, Ольга Пендаківська, Дарія Стахів, Кліментина Борис, Надія Фалько, Марія Остапенко, Катерина Липська.

73 UNWLA Branch in Bridgeport, Conn.

„Великодні звичаї“, 2. „80-ліття Жіночого Руху“, 3. „Жінка Героїня“. Цей останній реферат відчитано на ширших святочних сходах у честь „Жінки-Героїні“. Також взято участь у „Святочному Вічу“ з нагоди 25-ліття УККА.

в) Фінансова: Відділ мав 837.69 дол. приходу і 826.20 дол. розходу.
г) Пресова: Написано 8 дописів про працю Відділу.

г) Суспільна опіка: Референтка відвідувала хворих і старших людей, подаючи їм допомогу.

д) Господарська: Референтка дбала про перекуску на ширших сходах.

Контр. Комісія: В її імені звіт дала п-ні А. Зелик, в якому сказала, що касова книга в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії уступуючій Управі, що Збори одноголосно прийняли.

Дискусія: Заторкнено справу неактивних членок, висловлено думку, що такі членки з деяких причин не можуть брати активної участі в організації, але вже самою принадлежністю роблять добру справу.

Нова Управа: п-ні Мирослава Чубатий, голова, п-ні Анна Чернявська, заст. голови, п-ні Ірина Федоронько,

секретарка, п-ні Анна Зелик, касієрка. Референтки — п-ні Стефанія Жеребецька культ.-освітня, п-ні Ольга Лупа імпресова, п-ні Марія Остапенко пресова, п-ні Ольга Пендаківська сусп. опіки, п-ні Ольга Папроцька зв'язків, пп. Фрозина Бойчук, Юлія Бурий і Софія Датку господарські.

Контр. Комісія: пп. Ольга Сусла, Наталія Шуст, Марія Болонна і Євгенія Кириченко.

Слово голови Окр. Ради в Нью Йорку п-ні Наталії Чапленко торкалось передусім діяльності Окр. Ради. З радістю підкреслила активність Відділу. Висловила думку, що треба би заснувати бібліотеку, що повинна бути при кожному Відділі.

Голова Відділу п-ні М. Чубатий представила Зборам нові членки: п-ні Володимиру Якимець і п-ні Павлину Самчук. Прочитала також лист-подяку від о. Опаренка.

Збори закінчено відспіванням гимну СУА, після чого відбулась вечір, яку приготували членки Відділу.

М. О., прес. реф.

Чи знаєте плян праці Вашого Відділу? Яка Ваша участь у ньому?

ВАШІНГТОН, Д. К.

З діяльності 78 Відділу СУА

78 Відділ СУА ім: Олени Степанів закінчить вневдовзі другий рік свого існування і на недалеких вже загальних зборах підсумує висліди своєї праці. Загально треба сказати, що впродовж того часу Відділ значно скріпився.

Я інформувала час від часу читачок Нашого Життя про важливіші події в нашому Відділі, маючи головно на увазі стимулюючий характер таких повідомлень. У добавок до вже сказаного хочу подати ще відомості, що підкреслюють образ дотеперішньої діяльності Відділу.

Закінченням праці Відділу в осінньо-зимовому сезоні минулого року треба вважати **два курси:** а) 2-місячний курс вишивання, що закінчився 9. квітня м. р., і який, з 10-ти учасницями (в тому числі 5 учасниць тут народжених), вела голова Відділу п-ні Слава Скасків; і б) 2-денний курс писання писанок, що його проведено в днях 6. і 7. квітня м. р., та який, з 12-ти учасницями, провела п-ні Дарія Мелен.

Новий осінній сезон, після перерви в літніх місяцях, започатковано „Ве-

чором пісні і розваги“, що відбувся 6. листопада м. р. Ця імпреза, в якій із цікавим репертуаром пісень, із ділянки патріотичної лірики, виступили відомі артисти Іванка Кононів, Валя Калин і Степан Магмет, при фортепіановому акомпанюванні п-ні проф. О. Сушко-Наконечної — була вдалою інавгурацією сезону.

В грудні м. р. у передріздвяному часі Відділ зорганізував і перевів **Передсвяточний Базар**, головні заходами пань: Євгенії Єнсен і Слави Скасків. Доходом з розпродажі святкових продуктів і дарованих членками предметів підсилено фінанси Відділу.

Але найбільшою імпрезою, зорганізованою Відділом у зимовому сезоні, була безумовно **Традиційна Просфора**, що відбулася 8. січня ц. р. Для багатьох учасників Просфори вона була справжнім пережиттям. Його викликали виступи церковного хору, під диригуванням п. Миколи Кормилюка, з колядками, піднесені промови священників о. Данусяра, о. Даниляка, о. проф. Войнара, о. ректора Бердара, пояснення українських Різдвяних звичаїв і їх символіки, подані пп. Е. Шарковою і С. Задорецькою, змістовна промова голови Відділу п-ні Слави Скасків, традиційні свят-вечірні страви, що їх цілий ряд пань, самовідречено працюючи, приготували для такого великого числа учасників, і зрешті вишивками, керамікою, ялинками і колосками пшениці прикрашена зала. Ця вдатна й уміло переведена імпреза згуртувала велике число учасників, у тому числі молоді й дітей, зв'язала їх хоч на короткий час із рідною традицією і звичаями та дала в неодному випадку нагоду до глибоких і цінних вражень.

Впродовж останніх чотирьох місяців Управа Відділу не забувала теж про потребу внутрішньо-організаційної праці. З тією метою переведено ряд ширших сходин членів: 1. Дня 3. жовтня м. р., на яких, крім обговорення біжучих справ, п-ні Слава Скасків відчитала доповідь „Роля жінки в родині і в суспільстві“; 2. 31. жовтня м. р. ширші сходини членок, присвячені відзначенню 100-ліття народин Слуги Божого Митр. Андрея Шептицького, з рефератом п-ні Слави Скасків; 3. Дня 10. грудня м. р. ширші сходини членок, присвячені відбутій у днях 25.—28. листопада

1965 р. XIV. Конвенції СУА, на яких доповідницею була п-ні Пацлавська; і зрешті 4. — ширші сходини членок, відбуті 16. січня ц. р., присвячені відзначенню Січневих дат, із доповіддю п-ні Слави Скасків.

Тепер Відділ готується до відбуття своїх річних зборів. Підготовна акція, що проводиться, має на оці збереження тягlosti праці і піднесення її рівня.

Софія Кушнір
пресова референтка

БОСТОН, МАСС.

Річні збори 79 Відділу СУА

Дата: 14. грудня 1965 р.

Збори відкрила голова п-ні С. Вінсор молитвою.

Президія: п-ні О. Бараник, голова, п-ні Н. Миколаевич, секретарка.

Протокол із торічних зборів відчитала п-ні К. Масловська, секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні С. Вінсор, голова, п-ні М. Головінська, скарбничка, п-ні Н. Миколаевич, референтка сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 33 членки. Відбулося 7 ширших сходин і 2 засідання Управи. Секретарка веде листу приваних.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На ширших сходинах були виголошені доповіді — „Часи і жінка“ (С. Вінсор), „Серце і його праця“ (д-р Е. Ключас). Влаштовано День Матері, Весняну Забаву, Базар із льотерією. Членки взяли участь у Святі Т. Шевченка та в Академії в честь Симона Петлюри.

в) Зв'язки: Влаштовано українську мистецьку виставку в Інтернаціональному Марді Гра Бол.

г) Сусп. опіка: Членки відвідували двох старших пань та одного пана, пошкодованого в нещасливому випадку.

г) Господарська: На місячних сходинах подавано чай і солодке. Окрім того смачні страви продавано на Базарі, забаві та Марді Гра.

д) Фінансова: Відділ мав 544.35 дол. приходу, і 499.59 дол. розходу.

Контр. Комісія: Іменем її пп. О. Бараник і С. Щудлюк перевірили книжки і ствердили, що вони знаходяться у зразковому порядку. Подали внесок на уділення абсолю-

торії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Мотря Головінська, голова, п-ні Ірина Свистун, місто голова і культ.-освітня референтка, п-ні Віра Захарясевиц, секретарка, п-ні Ольга Федорів, скарбничка. Референтками стали — п-ні С. Шиян імпрезовою, п-ні Надія Матковська зв'язків, пп. Наталія Миколаевич і Слава Щудлюк сусп. опіки, пп. Марія Несторенко і Анна Кан господарськими.

Контр. Комісія: п-ні Ольга Бараник, голова, пп. Ксеня Масловська й Ірина Тутка, члени.

Софія Вінсор, голова зборів
Ксеня Масловська, секретарка

Учасники вистави „Різдво в борі“, виставленої заходами 83 Відділу СУА Christmas play of the 83 UNWLA Branch in New York City

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Традиційна Ялинка 83 Відділу СУА

Ніюдин народ не має таких гарних і чарівних народних обрядів і звичаїв, як український. До найбільш давніх звичаїв можна зачислити ті, що є пов'язані з Різдвяними святами. Такі Різдвяні звичаїв є надзвичайно багато й вони є дуже гарні. Для пошани старовини та утримання традиційних форм наших звичаїв поза межами нашої дорогові Батьківщини, 83 Відділ СУА постановив кожного року влаштовувати традиційну Ялинку, щоб запізнати нашу молодь, а зокрема нашу дітьору, з нашими гарними звичаями, передаючи їм ту спадщину, на якій вони могли б виховуватися до боротьби за наші національні ідеали.

В неділю, 23. січня ц. р., одна зі заль Українського Народнього Дому заповнилася членками нашого Відділу, їхніми дітьми та гістьми. Спеціально нам було приємно вітати членки (Докінчення на обгортці)

Зінаїда Мірна

Вже далеко пізніше, коли я стала дорослою і ближче її пізнала, я вже не помічала того, бо бачила в ній інше. За тим „холодком“ було в ній багато жіночого. У м'якому грудному голосі, в руках, що в них не було нічого різкого, в повній невеликій руці — лиш це все було замкнене в дуже стриману форму. Хто знав її в Києві в молоді роки, каже, що вона мала прекрасне волосся, у ті часи гордість кожної жінки. Про її вроду і чудове волосся згадував у Празі, тоді вже дуже старий, проф. Отто Ейхельман, який знав Мірних ще до I. світової війни. Волосся в неї було темне, але не те жорстоке чорне, позбавлене блиску, що його можна часто бачити в південних жінок, а м'яке темне волосся з бронзовим відблиском. У неї була чиста, злегка матова шкіра, в молодості делікатно рожева, як згадує Катерина Антонович, невеликі карі очі і правильні м'які риси обличчя. Ходила без поспіху, але живо — було в усій її постаті щось панське.

Вже третій рік тривала I. світова війна. „Військо було змучене довгою війною і бажало якнайскоршого її закінчення. До фронту доходили страшні новини про розрухи в Петрограді і в цілій Росії“, пише в „Спогадах“ прот. Петро Білон. Дня 27. лютого (ст. ст.) 1917 р. вибухла революція, вояки петербурзьких гарнізонів приєдналися до революціонерів. Дня 2. березня цар зрікся престолу і в Петербурзі утворився Тимчасовий Уряд з кн. Львовим, а потім Керенським на чолі. Вже 7. березня у заповітом Т-та ТУП (Т-во Українських Поступовців) у Києві засновано Українську Центральну Раду.

„В лавах російської армії запанувала повна деморалізація. Салдати самовільно покидали фронт. Фронт фактично було оголено. Війна скінчилась. Українські частини почали пробиватися в Україну“, пише ген. О. Удовиченко в книзі „Україна у війні за державність“. У Києві організовувались Військові З'їзди. Головою Комітету на чолі українських збройних сил став Гол. Отаман Симон Петлюра. Універсалами Україна проголосила на цілий світ волю до створення своєї держави.

В добі української державности Зінаїда Васи́лівна ще глибше увійшла в працю, зв'язану з українським відродженням. Її чоловік, Іван Іванович, що був членом Української Центральної Ради, став при уряді, коли відійшов О. Лотоцький, генеральним писарем до часу, коли через есерівську більшість цей кабінет димісіонував. Потім Іван Іванович Мірний зайняв посаду директора канцелярії Міністерства Закордонних Справ. Дружина його стала членом Української Центральної Ради разом із десяти іншими жінками. Це були — З. Мірна, С. Русова, Л. Старицька-Черняхівська, В. О'Коннор-Вілінська, М. Грушевська, О. Грушевська, О. Пашенко і ще чо-

тири інші. В Центральній Раді З. Мірна працювала спершу, як представниця українських громадських організацій м. Києва, а потім як обрана Всеукраїнським Національним Конгресом депутатка. Була вона теж діловодом у фінансовому відділі Центральної Ради.

Українська Центральна Рада відразу проголосила рівноправність жінок і жінки відразу активно виступили, як співтворці державного життя і приймали участь у засіданнях Центральної Ради, які відбувались у будинку Педагогічного Музею при Великій Володимирській вул. І коли Центральна Рада відділила з себе виконний комітет — Малу Раду, що в червні 1917 р. утворила т. зв. Генеральний Секретаріят, дві з членок Центральної Ради, а саме З. Мірна і Л. Старицька-Черняхівська увійшли до складу Малої Ради, виконного комітету цього українського парламенту. Важко було українським жінкам працювати „при тих умовах невідповідності, при малому досвіді“ — пише З. Мірна багато років пізніше. А Симон Петлюра, згадуючи ті часи, писав: „Ми були захоплені революційним патосом, а треба було створити по селах і містах самоуправи, творити виконну владу, т. зв. езекутивну“. Українські жінки, що активно включилися до праці, були ближчі до діла, до суті, до правди. Але їх було небагато.

По цілій країні творяться Жіночі Громади, що організуються в Український Жіночий Союз. Сюди входять Л. Старицька-Черняхівська, Зінаїда Мірна, Софія Русова, Валерія О'Коннор-Вілінська та інші. Український Жіночий Союз почав розвивати свою працю й видавати журнал Жіночий Вісник. Дня 14. вересня 1917 у Києві скликається Жіночий З'їзд. Це пожавило працю жінок в інших містах України. Все в стані організації, в русі, в килінні... Зінаїда Мірна разом із Л. Старицькою-Черняхівською перевели першу збірку фондів на Центральну Раду, влаштуванням Дня Національного Фонду. З. Мірна була скарбником того фонду. На першій державній нараді Симон Петлюра, характеризуючи обставини, сказав: „Майбутні історики з безмежним піетизмом аналізуватимуть колись те святе безум'я, з яким наші герої і політичні діячі приступили до закладання перших фундаментів нашої державности“. А Зінаїда Мірна через двадцять років так згадує той час: „Коли тепер у спогадах пригадується мені та колосальна робота, зроблена нами, українськими жінками, в Центральній Раді, то з певністю можна твердити, що так працювати, як ми працювали, можна тільки раз у житті“.

Цю гарячкову працю, яка будила відголос в усіх кінцях України, яка так широко розгорталась, весь час переривали воєнні дії, що з особливою

силою лютували саме у Україні. У жовтні 1917 р. влада в Ленінграді перейшла до рук комуністів із Леніном на чолі. Тисячі комуністичних агентів вислано в Україну, щоб агітували проти українського уряду. Комуністичний переворот у Росії, голод, що розпочався в столиці імперії, скерував в Україну, де тоді були ще ліпші умовини життя, маси втікачів — інтелігенцію, військових б. царської армії, високих царських урядовців. Вони втікали від советів і від голоду, але самостійної України не визнавали. Ї були також ворожим елементом для української визвольної справи, разом із росіянами, що жили в самій Україні і багатьома малоросами, що тримались російської лінії. „У Києві галасливо, тісно. На Хрещатику вистави мод, у вітринах багато солодощів. Через кілька місяців усе щезло. Большевики прийшли несподівано. Київ на вулкані. На вулкані ходили, народжувались, жили, вмирали“ — так описує життя Києва того часу російський письменник Булгаков в повісті „Дні Турбіних“. За короткий час український народ переходить усі етапи політичного розвитку: домагання автономії, федерації і самостійної, соборної держави. Громадянська війна і часті переходи Києва після Центральної Ради до большевиків, далі до німців, гетьмана Скоропадського, Директорії, знов большевиків, потім денікінців, большевиків, петлюрівців, поляків — перешкоджали нормальній праці. І можна подивляти українських патріотів, як вони використовували кожен найменшу можливість, щоб знову і знову відновлювати і продовжувати працю, серед них і З. Мірну. Коли весною 1920 р. український уряд мусів перенести свій осідок до Кам'янця Подільського, куди переїхало й подружжя Мірних, з ініціативи Л. Старицької-Черняхівської і Софії Русової там засновано Національну Раду Українських Жінок. Український уряд тоді ще існував, хоч з обмеженою територією. Головним завданням Національної Ради було провадити пропагандивну акцію в міжнародних жіночих колах. Головою Національної Ради обрано тоді Софію Русову, а заступницями — Л. Старицьку-Черняхівську, Зінаїду Мірну, Марію Грушевську, Константину Малицьку. Скарбником обрано Мілену Рудницьку, а секретарками Ганну Чикаленко-Келлер і Надію Суровцову. Ось тільки-тільки Зінаїда Василівна покинула Київ, де прожила з чоловіком десять років, переїхала до Кам'янця Подільського в умовах евакуації, небезпек і хаосу війни, опинилась у переповненому біженцями місті, серед тієї ж тісноти й хаосу воєнного часу, перед невідомим майбутнім і вже, разом із іншими, такими ж біженцями, включилась у роботу, щоб не гаяти часу, щоб була в цій роботі тяглість. Старовинне й одне з найбільш оригінальних щодо свого пляну місто, розкинене на горбах над рікою Смотричем, з польськими фільварками, брудними вузькими вуличками Старого Міста і широкими майданами Нового Міста, Турецькою фортецею — виглядало дуже мальовниче. „Сюди попереходило багато громадських і державних установ“, писав про цей час у другому виданні своїх подорожніх вражень „По рідному краю“ Дмитро Дорошенко. „Тут,

на Новому Місті, по будинках різних, евакуованих під той час шкіл та урядових установ, містились різні відділи штабу армії Південно-Західного Фронту“. В будинку Технічної Школи „знайшов собі тимчасове приміщення в 1918-20 рр. Державний Український Університет“.

Коли держави не стало, становище українок, їх позиція в Міжнародній Жіночій Раді захиталась. На конгресі в Вашингтоні у 1925 р. ще вдалось українській делегації у складі — Ганна Чикаленко-Келлер, Олена Лотоцька і Юлія Ярема відстояти своє право, але вже в 1928 р. ми втратили своє членство. Українська Жіноча Національна Рада проіснувала до 1937 р.

У 1920 р. в Кам'янці Подільському заснувався ще Союз Українок, головою якого була Блянка Баранова. Але історія перегорнула ще одну сторінку, трагічну для українців. Насунула червона орда, хоч як пише ген. М. Капустянський, „жодна з європейських армій, при тих тяжких умовах, в яких ми опинились, не могла б битись так уперто і з таким захопленням“.*)

III.

Іван Іванович Мірний із дружиною виїхав до Німеччини з якоюсь дипломатичною місією. В Берліні він був спочатку без праці, а потім фінансовим агентом. Дальші пляни були такі: їхати з капелею Кошиця, як її скарбник. Але потім обставини змінились і Мірні з Капелею не виїхали. Життя в Берліні й усій Німеччині по закінченні 1. світової війни було дуже важке. Почалась інфляція, вартість марки падала з кожним місяцем. Дійшло до того, що в 1923 р. кімната в готелі за ніч коштувала мільйон. І в цих невідрадних умовах Зінаїда Мірна не залишала громадської праці. Стала основницею і головою філії Національної Ради Українських Жінок у Берліні. Такі ж філії заіснували в тому часі у Відні, в Берні, у Празі, в Парижі, в Римі.

Очолоючи берлінську філію, Зінаїда Василівна нав'язала зносини з німецькою Національною Радою і німецькою Лігою Миру і Свободи. Заходами берлінської філії Нац. Ради влаштувались лекції, вечірки, доповіді. Вдалося нав'язати зносини з Шведським Червоним Хрестом, який надсилав білля для української еміграції. Крім того, як згадує Катерина Антонович у статті „Зінаїда Мірна“, членки Філії старались „добувати допомогу нашим студентам і за ініціативою З. Мірної зорганізували Студентську Спілку, яка в подяку обрала голову Філії З. Мірну в почесні члени Спілки.

З усіх країн західньої і середньої Європи найбільш сприятливі умовини для нашої еміграції утворились у Чехословаччині. І в 1924 р. коли Мірні переїхали сюди й оселились у столиці молодого республіки, в Празі вже утворився великий центр інтелектуального життя еміграції.

(Продовження буде)

*) М. Капустянський: „Похід українських армій“.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

(Докінчення зі ст. 30)

нок інших Відділів США з Нью Йорку, що своєю численною участю звеличали наше свято. Хоч погода була дуже несприятлива, зала була заповнена вщерть ще до початку свята. Три покоління зійшлися, щоб разом з'єднатися духом та набратися чарівної сили від Традиційної Ялинки.

Містоголова Відділу, п-ні М. Ярош, відкриваючи наше свято, змістовно накреслила значення влаштування Ялинки та закликала членок 83 Відділу продовжувати цей гарний звичай.

Присутні були мило вражені, коли на залю ввійшли діти-колядники з великою зіздуою та колядою на устах „Бог Предвічний“. Колядували Рома Мокривська, Зорянна Писарівська, Нестор Січинський і Марко Соробей. Колядки підготувала п-ні М. Яцушко. Програмою гарно проводила імпрезова референтка Відділу п-ні О. Роговська, що також багато праці влажила в підготовку свята. Гарно виготовлені декорації панями Н. Думою, І. Куровицькою і О. Роговською яскраво відбивали тісний зв'язок українців із природою і їх нахил до краси. Гарненька чепурна хатинка була яскравим контрастом до зелених чудових смerek, що своїми гілками закривали лісових мешканців. Присутність зайців, білки й ведмедя у лісі робили враження, що це наш дорогий і близький нашому серцю Карпатський ліс... Гарно прикрашена ялинка й інші декорації свідчили про естетичність і гарний смак членок 83 Відділу США.

Велич Різдва Христового була зображена сценкою Р. Завадовича п. н. „Різдво в борі“, що її старанно підготувала п-ні Н. Дума. Перед очима глядачів переходив ряд наших маленьких артистів. Юрій Камінський і Юрій Вижницький представляли зайчиків, Адриянна Роговська була білочкою, а Левко Івашків був ведмедиком. У ролі дітей виступали Оля Генза, Дарія Генза, Оксана Куровицька, Ярослав Куровицький та Нестор Поритко. На тлі хати й лісу гарне враження робили рецитації Лесі Думи, Тані Зазулі й Христі Роговської, що були одягнені в українські народні строї. Надзвичайного чару нашій традиційній Ялинці дала українська вишивка. Всі діти, що брали участь у сценці, як також більшість присутньої дівчини на залі, мали вишиваний одяг. Відспіванням

наших гарних колядок, що їх виконали всі присутні, закінчено офіційну частину свята.

За смачним буфетом у заряді пп. В. Шпонтак і С. Савчук витворилася на правду домашня атмосфера, а найбільше втіхи мали наші найменші, що проводили свій час у гарних забавах під керівництвом п-ні Д. Гензи. Під час заваби була проведена розгра вишиваного рушника, подарованого п-ні Д. Камінською.

Розходячись додому мимоволі багатьом із нас приходила болюча думка про те, як сумно наші сестри й брати мусять святкувати Різдво Христове на Рідних Землях, бо більшість послідовно намагаються нищити наші звичаї, а зокрема ті, що пов'язані з нашою релігією. Ми линули думками далеко і питались словами Богдана Лепкого:

Чи й нині мерехтять зірки
Над хатою старою?..
Гей, краю мій, не знаєш Ти,
Як тужно за Тобою!

Євгенія Івашків

ПОЗНАЧЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ

Як відомо, на адресі кожної передплатниці подаємо час, до якого передплата вирівняна. Однак не завжди друкарня може відмітити нову вплату й пересунути реченець. Особливо на початку року, коли цих змін буває багато, неможливо це зараз виконати. Тому прохаємо всіх, що запитують нас у тій справі, терпеливо вичекати. Зміна їх реченця буде зазначена.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

На пресовий фонд Н. Ж.

На річних зборах 48 Відділу ім. О. Кобилянської проведено збірку на пресовий фонд Н. Ж.

По 1 дол. зложили: Марія Баб'як, Анна Волчек, Антоніна Мицак, Анна Господаревська, Таня Господаревська, Катерина Марків, Ликерія Гусак, Марія Лозовська, Юстина Баран, Катерина Цибак, Анна Войтович, Марія Цюпак, Леонтин Петрович, Марія Максимович, Анна Костик, Єва Олійник, Марія Міджак, Іванна Пенкальська, Софія Клим, Олена Петрів, Анна Прядка, Пелагія Сьвента, Катерина Міграла, Катерина Баран, Надія Максим'юк, Марія Качмар. Разом 26 дол. Щире Спасибі!

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Централа одержала

в часі від 1. січня до 28. лютого 1966

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 11 Трентон	60.00
„ 21 Бруклін	10.00
„ 24 Елизабет	60.00
„ 28 Ньюарк	77.00
„ 33 Клівленд	125.00
„ 43 Філадельфія	45.00
„ 44 Філадельфія	15.00
„ 47 Рочестер	69.00
„ 54 Вільмінгтон	23.00
„ 57 Ютика	45.00
„ 66 Нью Гейвен	172.00
„ 67 Перт Амбой	85.00
„ 69 Лорейн	130.00
„ 70 Пассейк	220.00
„ 71 Джерзі Сіті	15.00
„ 76 Воррен	16.00
„ 79 Бостон	20.00
Марія Потейчук, Філадельфія	15.99
Ігор і Оріся Руденські, Клівленд	10.00
Андрій Гирило, Пукіпсі	10.00
Марія Ільницька, Шикаго	5.00
По 3 дол. — Емілія Дем'янчук і Олена Моляща з Філадельфії, Кекилія Дибайло, Плейнфілд.	
По 1 дол. Олена Карван, Філадельфія, Антоніна Купчак, Лембертвіл.	

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Окр. Рада США, Дітройт	20.00
Від. 11 Трентон	5.00
„ 20 Філадельфія	5.00
„ 21 Бруклін	10.00
„ 37 Дітройт	5.00
„ 48 Філадельфія	26.00
Павло Штогрин, Філадельфія	25.00
Марія і Микола Чуми, Нью Йорк	25.00
Членки 17 Відділу США, Маямі	10.00
Анастасія Вокер, Дітройт	10.00
Єва Сташків, Маямі	10.00
Катерина Гупало, Седл Рівер	10.00
Наталія Кравчук, Ньюарк	6.00
Зеновія Терлецька, Філадельфія	5.00
Надія Дидинська, Філадельфія	5.00
Стефанія Савицька, Філадельфія	5.00
Марія Овчинник, Іст Ленсінг	5.00
Д-р Марія Маницька, Тук	5.00
Лідія Колодчин, Дітройт	5.00
Ірина Падох, Нью Йорк	5.00
Д-р Софія Карпінська, Нью Йорк	5.00
Марія й Ізидор Ванджура, Вінетка	5.00
Людмила і Вас. Сердюк, Черче	5.00
Станіслава Гребеняк, Олбані	5.00
По 3 дол. — Емілія Прибитківська, Іслінгтон, Марія Бачинська, Нью Йорк.	
По 2 дол. — Олена Моляща, Філадельфія, Ірина Рудик, Бруклін, Марія Садівник, Рутерсфорд, Олександра Стебельська, Ньюарк, Анастасія Коро-	

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.

Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

лишин, Дітройт, Марія Кружинська, Олін, Анна Чорній, Балтимор, Марія Гоголь і Ліна Басюк із Шикаго, Анастасія Стасіцька, Ірвінгтон, Євгенія Боднарчук, Нью Гейвен, Пелагія Кулик, Рочестер.

По 1.50 дол. — Ольга Кузів, Ваєндот.

По 1 дол. — Анна Іванів і Марія Дунець, Торонто, Стефанія Цегельська й Ольга Денисенко, Клівленд, Олена Куницька, Нью Йорк, Марія Брикович, Монреал, Ольга Баранник, Велеслі, Стефанія Євчук, Бінгемтон, Євгенія Миська, Шикаго, Антоніна Купчак, Лембертсвіл, Ірина Дзедзик, Меплвуд, Галина Рябокіль, Ст. Пол, Стефанія Гуцалюк, Бруклін, Анастасія Хариш, Давнерс Гров, Марія Франко, Ньюарк, Юлія Ходоровська, Вунсакет, Марія Буцяк, Катерина Струса, Марія Добрянська, Теофіля Хвостик, усі з Менчестеру, К. Команчук, Шикаго, Надія Небелюк, Сакатун, Ірина Шах, Мюнхен.

НА ДІМ СУА:

Від. 19 Амстердам	50.00
„ 79 Бостон	10.00
Олена Залізник, Філадельфія	40.00
Олена Сердюк, Клементон	1.00

ВИХ. ФОНД ІМ. Г. РАКОЧОЇ:

Від. 41 Філадельфія	10.00
„ 43 Філадельфія	10.00
„ 77 Фінікс	5.00
„ 87 Кентон	5.00

ФОНД ЗВ'ЯЗКІВ І РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ:

Від. 11 Трентон	10.00
„ 28 Ньюарк	25.00
„ 69 Лорейн	25.00
„ 77 Фінікс	10.00
„ 87 Кентон	10.00

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ІМ. О. ГОРДИНСЬКОЇ

Окр. Рада СУА, Ньюарк, від
67 Відділу в Перт Амбой 20.00

ДІМ ДЛЯ СТАРШИХ:

Від. 78 Вашингтон 50.00

З подякою,

Анна Сивуляк, касієрка

Ірина Качанівська, секретарка

89 ВІДДІЛ СУА У КЕРКГОНСОНІ

влаштує

КОНФЕРЕНЦІЮ

українсько-американської середне-
шкільної й університетської молоді

В СУБОТУ, 23. КВІТНЯ 1966 Р.

від 9-ої год. рано до 7-ої год. вечора
на Союзівці

У програмі

10:00 год.: Фільми — „Поведінка з
батьками“, „Батьки — теж люди“ та
„Ви і ваші батьки“.

11:00 год.: Доповідей о. Л. Гузара:
„Різні постанови у житті дорослих“.
Дискусія.

Обідова перерва.

1:30 год.: Д-р Є. Грибович: „Зро-
зумійте свій фізичний розвиток“.
Дискусія.

2:30 год.: Д-р В. Ленець: „Як за-
торкують вас проблеми громади?“ —
Дискусія.

4:00 год.: Фільми — „Чи ви готові
до подружжя?“ „Вибирайте своє
щастя“.

4:30 год.: П-ні П. Олексів: „Що ви
повинні знати про залицяння, кохан-
ня і подружжя?“ — Дискусія.

8:00 год. вечора: Танкова забава.

Вже вийшла книжка

ВИХОВНИЦЯ ПОКОЛІНЬ

із життєписним нарисом

Константини Малицької

Вміщає численні спогади сучасників

Видання СФУЖО

Замовляти в канцелярії СФУЖО

Ціна 2 дол.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПІДРУЧНИКИ

Дитяча світличка

укладу Ірини Пеленської
Весняний цикл, 16 лекцій
Осіній цикл, 14 лекцій
разом із частиною

„Дитячі пісні“

із збірничками: Зима, Золоте
павутиння, Веселий струмок,
Срібна зірка, Проліски, Осін-
не листя, Щebetали пташеч-
ки, Снігова баба.

Ціна одного циклю із збірничками
(5 прим.)

3.50 дол.

Замовляти в адміністрації
„Нашого Життя“.

УВАГА!

ВІДДІЛИ СУА!

ПОРТРЕТИ наших видатних жінок

Олени Пчілки
Лесі Українки
Ольги Кобилянської
Наталії Кобринської
Св. княгині Ольги
Уляни Кравченко
Олени Кисілевської
Олени Степанів

Розмір 20" x 16" на твердому
картоні

— Ціна по \$7.00 за портрет —
Можна замовити в ЦЕНТРАЛІ СУА.

Коли в Вашій місцевості немає
Відділу СУА, зберіть гурт жінок,
щоб його заснувати. Для цього
потрібно 10 одиниць, що хочуть
жити організованим життям.